

Gheorghe Văduva

GÂND ÎNGÂNDURAT

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari

DE ACELAȘI AUTOR

(lucrări literare)

1. *Între două toamne*, roman, Editura Militară, București, 1980
2. *Trepte*, roman, Editura Militară, București, 1985
3. *Nukul și via*, roman, Editura Militară, București, 1987
4. *Poarta zorilor*, roman, Editura Militară, București, 1990
5. *Muntele iernii*, roman, Editura Militară, București, 1990
6. *Orb în lumină*, roman, Editura Militară, București, 1995
7. *Rugăciune pentru un străin*, roman, Editura Militară, București, 2000
8. *Viscoliri*, roman, Editura CTEA, București, 2005
9. *Porțile umbrei*, roman, Editura CTEA, 2008
10. *Ultimul amurg*, eseu, București, 2015,
<http://gheorghevaduva.ro/Proza/Ultimul%20amurg.pdf>
11. *Se caută un Sisif*, editoriale, București, 2016,
<http://gheorghevaduva.ro/Proza/Sisif.pdf>
12. *Ancore pe nori*, roman, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2021
13. *Zidire de fum*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2004
14. *Amurguri pe rug*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2010
15. *Sufletul ochilor*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2011
16. *Ancore pe gând*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2013
17. *Ochii toamnei*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2015,
<http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Ochii%20toamnei.pdf>
18. *Colțul meu de frig*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2017,
<http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Coltul%20meu%20de%20frig.pdf>
19. *Unde unde n-are unde*, versuri, Editura Detectiv literar, București 2018
20. *Atotfăcut din lucruri nefăcute*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, 2019
21. *Esențe virusate*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2020
22. *Cuvinte pe cuvânt*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2021
23. *Dincolo de zid*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2022

Site: <http://gheorghevaduva.ro>

GHEORGHE VĂDUVA

GÂND ÎNGÂNDURAT

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari
București, 2023

Coperta: Gheorghe Văduva

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Văduva, Gheorghe
Gând îngândurat / Gheorghe Văduva – București: Societatea
Scriitorilor Militari, 2023

ISBN 978-973-8941-95-3

821.135.1-1

SILOGISME ÎNGÂNDURATE

Discursul liric al scriitorului Gheorghe Văduva este, și în această carte de versuri, unul profund filosofic, în care sunt vizate cu predilecție teme și ipostaze existențiale ce par să nu-și găsească vreo rezolvare, așa cum sunt ele înfățișate, într-un inventar amplu de speranțe și amăgiri. Trecerea implacabilă a timpului, în vecinătatea veșniciei, viața și moartea, clipa și nemurirea, vremea în care „nostalgia nu mai poate fi miresă”, zădărnicia tăcerilor interioare, toate laolaltă surprinse în diverse contraste și antiteze, în realități care alcătuiesc un univers fluid și versatil de apă și foc, constituie după cum sugerează poetul, elemente ce dau viață gândului din gând. Gândul îngândurat devine astfel un fel de oglindă care se privește în oglindă, încercând, metaforic vorbind, să-și afle chipul, respectiv identitatea și menirea. Asemenea teme se regăsesc, într-o formă sau alta, și în celelalte volume de versuri publicate anterior; vreo unsprezece la număr; dintre care amintesc aici, cu un sentiment de fraternitate, „Zidire de fum”, „Colțul meu de frig”, „Ochii toamnei” sau „Amurguri pe rug”, apariții care ne-au înfățișat un suflet sensibil și un poet care și-a câștigat identitatea lirică printr-un stil inconfundabil. De această dată, însă, timbrul vocii sale devine ceva mai profund în rezonanțe, mai grav, uneori aproape sentențios, vizibil iritat de unele aspecte ale realităților mundane. „Poemele-s și ele azi uitate / pe raf-

tul plin cu sensuri expirate.” Există loc în această carte, aşadar, de multe îndoieli şi nedumeriri, desprinse dintr-o lume în care „prostia ia locul înţelepciunii”, în care poetul nu se mai recunoaşte între „ce-a fost şi ce-a rămas”, o lume guvernată de „legi fărădelegi”. Sentimentul de revoltă se resimte în multe versuri, şi este marcat uneori de un gust amar al deşertăciunii, ca să nu spun de fatalitate: „E multă vorbă oarbă-n ce se spune / iar soarele orbit, în zori, apune.” E , fără îndoială, o carte de îngândurări, şi chiar pot spune că e vorba, în fond, despre un discurs aproape socratic („Căci nu există temelie, nici minune, / acolo unde nu există-nţelepciune.”). Tonurile sunt, uneori, grave, dar printre ele se resimte vibraţia unei sensibilităţi interioare care parcă nu vrea să cedeze, precum şi oaze de nostalgie sau onirism. Refugiul în vise pare a fi un soi de adaptare la fapte şi realităţi indezirabile, un fel insolit de rezistenţă.

Revin asupra afirmaţiei că această carte este un discurs filosofic în versuri. Chiar şi forma poemelor sugerează acest lucru, având, metaforic vorbind, aspectul unor silogisme în care se disting atât premisele cât şi concluzia. Ele poartă umbra formei unor astfel de enunţuri, ceea ce le conferă un plus de gravitate. Avem de-a face, de fapt, cu un reflex al unei solemnităţi a desnădejdiei, de aici şi unda de tristeţe care se simte chiar şi la o simplă lectură.

Gheorghe Văduva este un poet care şi-a construit cu mîgală dar şi cu talent propria matrice lirică, absolut personală, uşor recognoscibilă, aşadar identitară. El este nu doar poet, ci şi un autor prolific care scrie, ca să parafralez o sintagmă rămasă de la revoluţie, din toate poziţiile, a publicat mai multe romane memorabile şi a scris, fiind un cercetător apreciat, numeroase lucrări ştiinţifice de teorie şi artă militară, tomuri întregi de studii care l-au făcut cunoscut în lumea specialiștilor din

armată, un nume consacrat, nelipsit din bibliografiile multor doctorate în aceste domenii. Nu mai vorbesc despre vasta sa operă publicistică, întinsă pe multe decenii, sau despre faptul că este cel care a introdus în presa militară postdecembristă era digitalizării. Editorialele semnate în ziarul armatei sunt și astăzi pomenite în rândul confracțiilor din redacțiile militare. Dar, dincolo de toate acestea, afirm, și pot argumenta oricând, că generalul Gheorghe Văduva se remarcă, într-un fundal de bibliotecă, mai ales ca un poet strălucit.

Liviu Vișan

GÂNDUL GÂNDULUI DIN GÂND

*E plină uitarea de-aduceri aminte,
pe valul oceanic plutește izvorul,
pe dorul de ducă se pune zăvorul
și apa tăcerii se scaldă-n cuvinte.*

*Un gând se târăște, cu gândul să zboare,
și gândul îl lasă să-înoate în valuri,
tăcerea fluidă se zbate-între maluri,
iar cerul gândește, prin nori, să coboare.*

*Un gând, de-i pe gânduri, rămâne pe gânduri,
e greu, din gândire, prin gânduri să suie,
dar gândul nu poate să-și fie statuie,
el este ca vântul crescut printre vânturi.*

*Bate când nu bate, nu bate când bate,
cântă-n neuroni, înoată prin sinapse,
spune adevărul prin cuvinte false,
trece Rubiconul cu seninătate.*

*Și, totuși, când pleacă, rămâne acasă,
undeva, în creier, și-are rădăcina,
de-acolo-l veghează bezna și lumina,
dar el e ca Zeus, de izvor nu-i pasă.*

*El mă poartă-n sine, eu îl port în mine,
îl trimit oriunde-n infinitul mare,
în adâncul minții, -n stele căzătoare,
în lumi interzise și-n furtuni senine.*

*El e-n mine soare, eu îi sunt părinte,
cort alpin pe valuri, foc în sloi de gheață,
noapte-n văzul vremii, rouă-n dimineață,
cip de dor în piatră, liniște-n cuvinte.*

*Vreau să-l știu acasă, dar el n-are casă,
chiar de are creier, el nu șade-n creier,
e, precum în noapte, cântecul de greier,
un efect prin care noaptea-n zori se lasă.*

*Rămâne la mine, cu mine-împreună,
în creierul minții, cu mintea-mi de-acasă,
stăpână pe sine și-n sine mintoasă,
precum diferența din tot ce se-adună.*

*Dar gândul gândului din gând e tot un gând,
gând al gânduirii în cheie de copac,
precum e somnul rațiunii-într-un hamac,
sau un ghețar pe focul sacru tremurând.*

*Ghețarii au și ei pe ape gândul lor,
se-ascund de soare-n nordul lor din noul val,
precum realul în conceptul ideal,
ca să întoarcă gândul apei la izvor.*

*Tot ce există-n gânduire are-un gând,
ce glăsuiește -n fiecare gând, tăcând.*

București, 22 octombrie 2023

PIATRA UNUI ZIS NECENZURAT

*Ar trebui să aflu de mai există-n apa vie piatră seacă,
de valul de prostie infinită din marea minții o să treacă.*

*Din ce am fost, mă reconjug pe rug, catapultat din fundul de ocean,
dar eu, în eul meu, de fapt, cu prova-n vânt uscat, pe valul lui, dormeam.*

*Și nici n-am prididit să mă extrag dintr-un amurg ce-a răsărit banal,
din visul unui vis ce s-a visat, în visul lui, anacolut, un vis ajuns la mal.*

*Dar visul ce-a visat, printr-un alt vis, un vis al lui ce-n zori s-a risipit,
e doar un vis, ce-n legea lui, trecând adânc oceanu-n val, s-a izbândit.*

*Iar eu, amurg visat de-un cer senin, cu gându-n vânt și vântu-îngândurat,
nu vreau să fiu și să rămân doar un trecut uitat, visat și-înnegurat.*

*Vreau doar să mă imbarc pe un vapor de piatră-n vânt pur sânge de azur
în care și prin care amurgul nostru sacru va trece-n altă stare, înseninat și pur.*

*Tot eu, eternul meu fonem pe gând din piatră seacă și din mori de vânt,
voi resecă oceanul din vorbăria vorbei cu piatra din cuvânt.*

*Dar viața nu-i pământul nostru sacru din apă și din verbe conjugat,
e doar fluidul de esență tare din piatra unui zis necenzurat.*

București, 7 octombrie 2022

MAREA-ÎNTUNECARE

*Mă primenesc în inimă c-o floare,
ce trece-n văzul meu ca o lumină
și-mi limpezește ultima retină
din ochiu-închis de noapte c-o visare.*

*Sunt, în visare, visuri pentru vise,
dintr-un atom umplut cu veșnicie,
pe care nicio noapte nu le știe
căci dorm sub geana unor uși închise.*

*Dar eu mă văd, în sinea mea pe mine,
un eu cu mine însumi la plimbare,
într-un amurg de răsărit de soare,
din înnoptarea stelelor senine.*

*În fiecare nor e-o-înseninare
a unui cer abstract ce nu trăiește
decât în ochiul lui, care-l privește
ca pe-un ocean văzut din depărtare.*

*Acolo, undeva, prin constelații,
trăiește visul anilor-lumină,
din strălucirea florilor de mină,
ce cresc în noi de-atâtea generații.*

*Aici, în sinea noastră-i nesfârșirea,
cu infinitul ei fără-încetare,
ce luminează marea-întunecare,
din care se nutrește nemurirea.*

*De n-ar fi soare-n veșnicia noastră,
nu ne-am mai duce noaptea la culcare,
am tot dormi cu gândul la culoare
și la lumina zilei din fereastră.*

*Și n-am muri de-o moarte consacrată,
căci moartea e de drept nemuritoare,
ci doar ne-am transfera în altă floare
ce n-are nici culoare, nici durată.*

*Dar nimeni n-o să moară vreodată,
în crezu-n care viața viețuiește,
căci cercul nemuririi se rotește,
iar roata nu se-întoarce niciodată.*

*Și chiar de-ar fi să se întoarcă roata,
ea nu privește viața, ci durată.*

București, 08 octombrie 2022

ÎNGHEȚARE PE FOC

*Mai lăsați-mi doar o floare,
s-o-însoresc când nu e soare
și s-o fur ca pe-o mireasă,
într-o noapte-întunecoasă.*

*S-o transfer din floare-n gheață,
derdeluș pe-un fir de ață,
ce-n cuptoare viscolește
și-n ghețar se încălzește.*

*S-o cultiv în ghețuire,
pe-o banchiză cu iubire,
din gândirea mea ghețoasă,
unde iernile-s acasă.*

*Și, din albul ei de floare,
să-mi fac iarnă și răcoare,
piolete și colțare
să m-ajute-n cățărare.*

*Sus, pe muntele din mine,
tot ce-i rău să-l fac un bine,
albul cald să-l fac de gheață
și-înghețarea, mod de viață.*

*Dar și-n gheața cea mai pură,
e-o mireasă ce se fură,
și un mire ce se-aprinde,
ca scânteia din cuvinte.*

*De aceea, -n astă viață,
orice foc se face gheață,
iară eu, un foc cuminte,
vreau să ard în lucruri sfinte.*

*Și să-îngheț pe o scânteie
dintr-un trăsnet de femeie.*

București, 9 octombrie 2022

PATRON LIMBUT

*Cuvântu-n el, patron limbut,
vorbește-n semne, când e mut,
adoarme, când nu-i este somn
și e măgar când nu e domn.*

*Dar, când e domn, nu e măgar,
e-o forță motrică la car,
ce ține roțile-n suspans,
când carul are chef de dans.*

*De boii-i par prea mitocani,
repune biciul pe plăvani,
înfoaie penele-n curcani
și scoate untul din guzgani.*

*Ascunde văzu-n nevăzut
și viitoru-n ce-a trecut,
oriunde-i loc de nicăieri
și-n vorbărie, de tăceri.*

*Dar nu se lasă folosit,
când n-are poftă de vorbit,
devine brusc morocănos
și-întoarce vorbele pe dos.*

*De nu le-întoarce, nu-i pe val
și-și ține verbele la mal,
să prindă vântul potrivit
când vâslele nu-s de vâslit.*

*De-i vine somnul pe-înserat,
trimite verbul la culcat
într-un hamac cu mori de vânt
ce scoate cerul din pământ.*

*Și-n zori, revine iar pe val,
ca un ocean ajuns la mal,
când apele-n adânc privesc
și vorbele pe gând vorbesc...*

*Cuvintele mereu se zbat,
între ce știi și ce-au aflat,
între iubiri și ce iubesc,
atunci când verbele verbesc.*

*Chiar de-i pe veci patron limbut,
cuvântul nu-i contrafăcut,
e doar monadă într-un gând
ce-și râde vorbele, plângând.*

*Cuvântul care e cuvânt
nu-și lasă vorbele în vânt,
le ține-n seiful cu valori,
din zori de zi până în zori.*

*Și-n zori, le pune la vorbit,
într-un registru obosit,
ce-adoarme ca un lucru sfânt,
ce-adună vorbele-n Cuvânt.*

*Și, când cuvântul e la semn,
se trece-n verbele de lemn
fălos, lucios sau noduros,
cu toate fețele pe dos.*

*Dar dosul nu-i fățos destul,
de nu e mare și fudul.*

București, 12 octombrie 2022

LUMINARE

*Bate-un clopot toaca lumii pe-un timpan într-o ureche,
noul vorbitor se lasă ascultat de-o vorbă veche.*

*Vorba veche nu vorbește, ci doar tace și mimează,
adormirea se trezește și la somnul ei visează.*

*Dar povestea n-are treabă cu tot ce se povestește,
fiindcă însuși vorbitorul n-o ascultă când vorbește.*

*Căci vorbirea nu-i ca fierul ce-l tot bate-n foc fierarul,
ea se-aruncă, nu se arde, când se-aprinde-n foc altarul.*

*Și se -aude doar la ziuă, printre stele vorbitoare,
când luceafărul apune și se face-n noapte soare.*

*De e soare, nu e noapte, e doar ziuă arătoasă,
toate verbele-s la muncă, toate țiglele-s pe casă.*

*Numai noaptea n-are soare, ea e tot cu nasu-n ceață,
face totul pe-întuneric și adoarme-n dimineată.*

*Pe lumină, nu se vede, e plecată-n altă țară,
n-are masă, n-are casă, doarme ziua pe-afară.*

*Se trezește pe-înserate, și aprinde focu-n stele,
vede cu lumina stinsă, luminată doar de ele.*

*Ea nu știe cine este, nu vorbește, nici nu crede,
fiindcă-i fața nevăzută a luminii care vede.*

*E tăcută și discretă, singură, la ea acasă,
însă, -n sinea ei adâncă, e tot timpul luminoasă.*

*Universu-i o lumină ce se cheamă-întunecare,
întunericul luminii este-n sine lumina.*

București, 16 octombrie 2021

UN UNIVERS ÎNTR-UN CUVÂNT

*Povestea mea-i un colț de vis
din somnu-mi care n-a trecut,
ci doar în iad s-a prefăcut,
mimând că-i fiu de paradis.*

*Dar eu n-am fost creat așa,
poveștile-și au rostul lor,
dar, uneori, la ziuă, mor,
ca un surâs de vreme rea.*

*Eu m-am născut să fiu om-nor,
ce poartă-n el un strop de-ocean
și o vioară de cocean,
ce cântă-n struna unui dor.*

*Un dor de apă și de foc,
de piatră seacă și de vânt,
ce face legea pe pământ
și-aduce omului noroc.*

*Noroc de-l rău sau noroc bun,
cum vrea un soare boschetar,
ce ține marea-n buzunar,
și focu-n țevile de tun.*

*Să bubuie când plouă-n vânt,
și să vuiască vântu-n ploi,
s-alunge visele din noi
și să ne-închidă în cuvânt.*

*Să pună-o poartă peste porți,
iar un luceafăr, mort și chel,
să țină cheile la el,
în libertate pentru morți.*

*Iar pentru toți, cei nemuriți,
rămași în drept la nemurit,
cum mai de sus s-a poruncit,
să fie-n moarte ocrotiți*

*De-aceea, eu, un viu visat,
în visul meu rămas tot viu,
aș vrea să aflu și să știu
de sunt de drept adevărat.*

*Iar de nu sunt, cum de mai sânt
un univers într-un cuvânt.*

București, SMC, 18 octombrie 2022

DREPTUL LA ORBIRE

*În călduroasa verilor splendoare,
mai bate încă vântul de-cu-seară,
în ochii toamnei, arde-n jar o vară,
iar vara-și ia permis de arhivare.*

*Cei ce-s în drept nu au nicio putere,
puterea doar puterii-i aparține,
când una trece, alta-n loc revine
și vântul bate câmpii în tăcere.*

*Dar câmpii n-au în cont nicio câmpie,
câmpiile-s cu munții la vânzare,
pădurile-s în curs de defrișare,
iar defrișarea face doar ce știe.*

*Le dă zapis securilor de casă,
să taie toți copacii din pădure,
iar lemnul dintr-o coadă de secure
devine boss cu cărțile pe masă.*

*Și toată boschețimea dă din gură,
se simte sus, ca vântul de pe creste,
să crească, unde bradul nu mai crește,
cu rădăcini adânci de făcătură...*

*Cândva, într-un apus de-înțelepciune,
când jnepenii se adăpau la ploaie,
ciobanii orbi s-au hotărât să-i taie
să aibă libertate și... pășune.*

*Dar jnepenul, acolo, nu mai crește,
și-n locul unde el a fost acasă,
torente pe munte se revarsă
și, niciodată, nimeni nu le-oprește.*

*În derularea vervei neoprite,
se văd în văzul vremii doar orbeții,
sunt doctori în tăcere vorbăreții,
iar fala-îmbracă haine ipocrite.*

*Ipocrizia trece drept onoare,
onoarea, pe doi bani furați, se vinde,
iar ignifugul, pe-un nonsens, se-aprinde,
în focul care arde peste soare.*

*Un foc de stele pus în galaxie,
de piromani cu acte măsluite,
dosite, printre verbe ostenite,
în ce a fost din ce n-a fost să fie.*

*E multă vorbă oarbă-n ce se spune,
iar soarele orbit, în zori, apune.*

București, 19 octombrie 2022

STRĂMBĂTATE

*Fumez numai narghilea,
sunt străin în casa mea,
beau pălincă și cafea,
cu gust bun de vreme rea.*

*Vremea rea-i o piață bună,
adevăr spus de-o minciună,
care știe ce să spună,
când afară e furtună.*

*O furtună care minte,
când invocă lucruri sfinte,
din sutana de părinte,
cu minciuna din cuvinte.*

*Vorba știe să vorbească,
de-i de lemn sau de-i de iască,
și e-n drept ca să bârfească
orice faptă omenească.*

*Chiar de știe, când nu știe,
ea-i mereu la datorie,
bate câmpii în câmpie
și tristețea-n veselie.*

*Verbelor le dă licențe,
pervertirilor, decențe,
trântorilor, competențe,
clanurilor, inocențe.*

*Boilor le dă galoane,
lașilor, medalioane,
prostănacilor, butoane
și prostiei, fanioane.*

*Pune muntelui ventuze
și ventuzelor, meduze,
zâmbetului, false buze,
minților, noi buburuze.*

*Vidului îi pune zale,
văilor, o suitoare,
viitorului, anale
și durerilor un șale.*

*Viața-i prea orgolioasă
și oglinda păcătoasă,
nici nu tace, nici nu minte
spune tot, fără cuvinte.*

*Toată lumea vrea să știe
ce nu știe, când nu știe,
când visează bucurie
și primește silnicie.*

*Silnicia nu-i dreptate,
este doar realitate
din eterna strâmbătate,
în cod de legalitate.*

*Eul tace și îndură
dreptul lui la strâmbătură.*

București, 29 octombrie 2022

NĂSCĂTOARE DE GÂND

*Adesea, omul pleacă de acasă,
cu trebuințe noi și necesare,
sau ca să-și pună oful la-încercare,
când vreo tristețe nouă îl apasă.*

*Dar apăsarea-l scoate din răbdare,
c-un forceps din gândirea ideală,
și-i cere răzgândirii socoteală,
pentru încetineală și trădare.*

*Gândirea nu-i înscrisă-n vreo reformă,
și nici măcar în cartea lui de muncă,
dar, câteodată, ultima poruncă
îmbracă și gândirea-n uniformă.*

*Îi pune neuroni și santinele
la gândul care-i trece prin sinapse,
la buzunarul minții pune capse
și-un creier hipersonic între ele.*

*Un bit rămas stingher se pixelește,
centurile Van Allen strâng centura,
un ion orbit de stele cascade gura,
și un foton la soare se-încălzește.*

*Ghețarii cer să ardă-n focuri gheața,
e mult prea fără rost și-i feminină,
nu-i nici nevastă, nu-i nici concubină,
ci doar o-înfățișare fără față.*

*Ghețaru-i un soldat în ghețarie,
un dinte-n alb ce luptă cu oceanul,
îl vezi din depărtare cu oceanul
și-l iei drept diamant în sticlărie...*

*Departa, totuși, de această minte,
ce-și poartă universul în sinapse,
gândirea-și pune-un creier între coapse
și naște-un prunc de gând între cuvinte.*

*Iar omul-gând, ieșit din ghețarie,
se duce glonț cu el la primărie.*

București, 31 octombrie 2022

ORIZONT VEXAT

*A ruginit cormanul de la plug
și-n loc de boi s-a înjugat motorul,
azi, sapă în pământ, lejer; tractorul
și-arde-n vatră focul ignifug.*

*Nu mai e-n brazdă casa ciocârliei
și puii nu-i mai mor în neștiut,
când plugul peste cuibu-i a trecut
în legea arăturii și-a câmpiei.*

*Dar au rămas un bocet și un cânt,
un bocet dintr-o minte genială
și-un cântec dintr-o voce colosală
duet ce cântă viața pe pământ.*

*Acum se moare-n ultimul răzor,
în care nu mai crește nicio floare,
în viața noastră, e un timp ce moare
ca apa ce n-ajunge la izvor.*

*Dar apa ploii vine din adânc
și tot acolo, prin văzduh revine,
trecută prin procese desaline
de șei de nori cu apele-n oblânc.*

*Iar sursa vieții vine dinspre cer
și-însuflește spiritul de piatră,
ce arde-n noi ca focul de pe vatră,
întreținut de-același vechi mister.*

*Esența lumii-i apă și cuvânt,
pământul nostru-i dependent de apă,
de foc solar, de muncă și de sapă
și, mai ales, de seva din pământ...*

*Suntem copaci cu rădăcini de fier,
plantate într-o piatră grăitoare,
ce poartă-n noi o genă-n strai de soare
și apa mării printr-un ochi de cer...*

*Prezentu-i o monadă de parfum,
un vortex dintr-o apă pietruită,
ce aprinde-n noi o vreme provenită,
dintr-un amurg cu orizont de fum.*

*Dar noi nu suntem totdeauna noi,
ci, uneori, un semn de întrebare,
sau doar o întâmplare oarecare
pe post de purtătoare de altoi.*

*Orice se poate altoi pe-un om,
un genial sau doar un pierde-vară,
ce-și poartă neuronii-într-o țigară,
un fel de vâsc în vârful unui pom.*

*În casa lumii noastre din pământ,
e-un foc ce arde-n apă și-n cuvânt.*

București, 02 noiembrie 2022

ETERNITATEA CLIPEI GÂNDITOARE

*Numai gândul înțelege ce e dincolo de zare
și ce gânduri are lumea într-o lume gânditoare;
nevăzut, din ce se vede, nu e numai nevăzutul,
este și prezentul vieții, care-și poartă-n el trecutul.*

*Viața-n om e o furtună, viața lumii-i vălurită,
orice viață-i trecătoare, viața-n sine-i înfinită,
de aceea-i greu, în viață, pentru cel ce o trăiește,
să privească mai departe de lumina ce-o-îngădește.*

*Ce zărește-i ce se vede-n marea lumii viziune;
dincolo de ce se vede, dincolo de ce se spune,
toată viețuirea lumii este-o mare frământare,
toată frământarea vieții trece-n om ca ființare,*

*Ființarea nu-i trăirea ce se naște și ce moare,
nu e nici eternitatea dintr-o clipă trecătoare,
e doar clocotul ce arde în oceane neștiute,
care vine din adâncuri și din zări necunoscute.*

*Nu dărmă, nu zidește, ci doar toacă și frământă
gândul, oful și regretul, plânsul care-n sine cântă,
planul, rostul și aluatul ce-l dospește-n ea ideea,
și luminile din stele ce privesc în ochi femeia...*

*Toate astea fac ca viața să creeze o minune
infinită-n timp și spațiu, denumită-înțelepciune,
și să scrie pe cogniții, c-un condei din bățatură:
nu contează-n viața asta decât buna ei măsură...*

*Undeva, pe gând, în sine, omu-n Univers fințează,
fiindcă orice fințare viața-n sine-o recrează,
nu contează că-i furnică, om de rând, savant sau floare,
totu-i purtător de viață, fiindcă viața-i purtătoare.*

*Viața este-un cerc în sine, ce se-învârte ca o roată,
un fel de imensitate într-o clipă concentrată,
sensul lumii-i o sinteză de natură rotitoare,
tot ce-i prins de centrifugă pierde cercul și-n vid moare.*

*Viața omulu-i esență concentrată-într-o clipită,
dar și clipa este-n sine o monadă infinită
și chiar dacă, toată viața, omul merge către moarte,
el traduce infinitul ca întreg și nu ca parte.*

*Se durează în idee infinitul, ca mișcare,
și, în negrul nopții albe, ziua razelor solare,
fiindcă-n miezul nopții albe, gândul tace și privește
noaptea ce aduce soare, soarele care gândește.*

*Omul este o sinteză: piatră, apă, aer, soare,
unde și eternitatea e doar clipă gânditoare.*

București, 8 noiembrie 2022

RECICLAREA PIETRELOR DE MOARĂ

*Mai trăiește-n viața noastră glasul pietrelor de moară,
glas pe care omenirea în ograda ei îl cară,
dar și pietrele de moară pot avea un nou cuvânt,
chiar și azi, cuvântul vremii tot mai crede-n mori de vânt.*

*Mori de vânt și mori de apă, vremuri astăzi depășite,
dar, prin verbele uitării, scoase-n văz și revopsite,
au trecut, au greutate, au istorie, au har,
deși, astăzi, toate astea sunt cuvinte în zadar...*

*Iar zadaru-i greutate-n contul pietrelor uitate,
scoase-n noapte la lumină, resetate și fardate,
dezlegate de vocale și legate de picior,
precum limba de cuvinte, precum apa de izvor.*

*De izvoare resecate, mai vorbesc doar surdomuții,
sau vitejii vremii noastre, ce-n nisip se-ascund ca struții,
însă și nisipul vremii-i doar nisip înșelător,
programat să facă dune, nu s-ajungă la izvor.*

*Trecem, precum trece timpul în eterna-i revărsare,
însă nu ne mai întoarcem niciodată la izvoare,
dar izvorul lui e piatra, piatra munților din noi,
noi venim născuți din apă și ne-ascundem în noroi.*

*Apa-i mama noastră sacră, pietruită sau fluidă,
forța pietrelor de moară, inocentă și lucidă,
apa e izvorul vieții, apă-n cer, apă-n pământ,
apă-n veșnicia lumii, apă-n viață și-n cuvânt.*

*Apa împresoară piatra, piatra nu se face apă,
apa intră-n porii pietrei, o îngheață și o crapă,
într-o zi, întreaga piatră se va trece în nisipuri,
iar nisipurile lumii vor planta în apă cipuri.*

*Căci, în cyber, se va face înc-o nouă primăvară,
unde apa se imbarcă-n arca pietrelor de moară,
ca să ducă-n galaxie vocea lor de pe pământ,
cruce albă la răscruce-n contul morilor de vânt.*

*Se vor face alte valuri în deșerturile noastre,
unele cu creastă neagră, altele cu flori albastre,
așteptând să vină apa din adâncuri sau din cer,
unde în zadar sunt toate, când renasc dar și când pier.*

*Numai noi gândim la toate-n Universul din Cuvânt,
unde pietrele fac valu-n apa morilor de vânt.*

București, 9 noiembrie 2022

INFINITATEA CLIPEI

*Speranța-i ultima minciună din lanțul lung de vorbe goale,
dar omul crede-n orice șansă din toate câte-i ies în cale,
nimic nu-i cert pe lumea asta, nici voia sorții, nici sorocul,
nici perspectiva nemuririi, nici ziua morții, nici norocul.*

*E însă cert că pe planetă va bate-întotdeauna vântul,
iar pentru om, mormânt și casă va fi mereu, aici, pământul
și chiar de-l va găsi sfârșitul într-un alt loc și-n altă casă,
pe Terra noastră infinită, el se va ști la el acasă.*

*De ce l-o fi făcut destinul să creadă-n vieți nemuritoare,
deși știa că ce se naște trăiește-un timp și apoi moare,
e greu de spus, dar infinitul nu are reguli, nici cuvinte,
el este doar ceea ce este, fără-înapoi, fără-înainte.*

*Chiar de-i finit în tot și-n toate, în existență și-n gândire,
omu-înțelege infinitul ca pe-o eternă viețuire
și se comportă precum vântul care trăiește-n libertate,
o face însă doar cu gândul, căci el se află în cetate.*

*Cetatea nu e libertate, e doar un fort de apărare,
pentru că-n viața omenirii persistă reguli și hotare,
dar, dincolo de toate-acestea, există, totuși, și speranță,
iar omul este o monadă de ce n-acceptă-n acceptanță.*

*De ce o fi așa cum este, e greu de spus, dar nu contează,
deși trăiește-n miezul lumii, el tot la nesfârșit visează,
căci visul este gând de noapte, care, la ziuă, se trezește
și trece repede-n uitare, când ce-a visat nu-și amintește.*

*Dar speră că va fi lumină în neguroasa-încurcătură,
când toate grijile-l apasă, fără vreun rost, fără măsură,
ci doar așa, ca să-l streseze, să-i facă viața pătimire
și să-l agațe de-o speranță, ca de-o poveste de iubire.*

*De vrei să faci din toate-acestea un monument de-înțelepciune,
sau adăpost de cască-gură pentru ce-i rău în gânduri bune,
sau o umbrelă de cuvinte cu niciun rost din cele spuse,
vei consta că ce se spune nu-i suma spuselor nespuse.*

*Până la urmă, nu contează tot ce vorbești, nici cum vorbești,
contează doar esențialul din ce n-ai vrea să-ți dovedești,
incertitudinea nu-i lege, speranța nu-i cenușăreasă,
e doar o pată de lumină pe-un fond de noapte-întunecoasă.*

*Tot cam așa ne e și viața: lumină-n negrul infinit,
ce reproduce infinitul în clipa-n care s-a zidit.*

București, SMC, 11 noiembrie 2022

ACTUALIZARE

*Azi, nu mai știu dacă mai știu ceva
din ce știam precis că știu, cândva,
când porcu-n noaptea minții mai zbura
și vulturu-n mocirlă se târa.*

*Azi, nu mai văd ce n-am văzut de ani,
când viața arunca cu bolovani
și plugul ara câmpul cu țărani,
iar generalii erau toți răcani.*

*Azi, când vorbesc, nu știu să mai ascult,
nu mai aud ce-am auzit demult,
căci vorbele de-atunci s-au terminat,
iar cele noi, de noi, s-au săturat.*

*Vor alte verbe-n noul predicat
și-un subiect mai bine-încarcerat
în închisoarea morilor de vânt,
cu temniceri de stele pe cuvânt.*

*Din mori de vânt, să facă stăvilar
pe timpul care curge-n calendar,
nu spre adânc, ci totdeauna-n sus,
acolo unde toate zărilor s-au dus.*

*Și s-au ascuns în fiecare nor,
dar n-au rămas cu arma la picior,
ci s-au trecut în starea de război,
să bage iarăși hâră între noi.*

*Cuvintele-și cer dreptul la cuvânt,
cuvântu-și cere dreptul la pământ,
pământul n-are dreptul la vorbit,
vorbitul n-are dreptul la gândit.*

*Dacă gândești, n-ai dreptul să vorbești,
dacă vorbești, n-ai vreme să gândești,
în era asta, totul e pe dos,
cu josul foarte sus și susu-n jos.*

*Gândirea-n noua eră-i un delict,
delictu-și trece verbele-n conflict,
conflictu-i casus beli, deci război,
războiu-i puntea morții dintre noi.*

*Războiul totdeauna-i fratricid,
iar armele nu cântă, ciucid.*

București, 12 noiembrie 2022

CUVÂNT FRUMOS PE CARE NU L-AI SPUS

*Nostalgia, în forma ei cea mai frumoasă,
e la trecut și nu mai poate fi mireasă,
nu este nici măcar vreo tristă văduvioară,
s-o minți frumos la cununie-a doua oară.*

*E doar ce-a mai rămas din ce a fost odată,
când tu erai proiect, iar mă-ta, fostă fată,
și, când, în fine, ai primit aviz de viață,
ai devenit un gând de ghem pe-un fir de ață.*

*Și-ai tot crescut așa, un ghem în ghemuire,
visând, mereu la fel, la marea ta iubire,
dar ața nu s-a-întors în caietul de lână
și nici la oaia anonimă dintr-o stână.*

*Povestea a rămas așa, neterminată,
iar ața e și azi, la fel, nemăritată,
căci nu există-un El s-o ceară de soție,
iar ghemul nu-i ursit bărbat, ci pușcărie.*

*Dar El-ul tău a vrut o Ea să întâlnească,
și chiar ar fi putut s-o vadă, s-o iubească...,
cu acest gând a tot rămas în așteptare,
precum eternitatea-n clipa următoare.*

GÂND ÎNGÂNDURAT

*Dar timpul a trecut și n-o să mai revină,
nu-i nicio Ea de mână astăzi să te țină,
dar ți-amintești mereu c-ar fi putut să fie
mireasa ta cu chip frumos de nostalgie.*

*Ce-i azi un vis a fost atunci, acum s-a dus,
ca un cuvânt frumos pe care nu l-ai spus.*

București, 16 noiembrie 2022

COGNO-UNIVERS

*E plină lumea de savanți cu ziua,
de știutori care le știu pe toate,
de închisori cu porți de libertate,
de ape care-și bat în apă piua.*

*Dar pive nu mai sunt ca înainte,
nu prea mai e nevoie de dimie,
de-aceea-i foarte bine să se știe
că pivele-și bat apa prin cuvinte.*

*Ciocanele sunt verbe resetate,
ce bat cu spor fluidul din vocale,
să-l curgă în budane triumfale,
ca să producă valuri minunate.*

*Dar nu ca să răstoarne temelia,
din prea dumnezeiasca-împărăție,
în care cel bogat bogat să fie,
iar cel sărac s-accepte sărăcia.,,*

*Matricea-i totdeauna neschimbată,
în viziunea minții credincioase,
nu poți să faci din carne macră oase,
nici carne dintr-o piatră degerată.*

*Căci suntem robi la Domnu-n-împărăție,
fieștecare, unde-i este locul,
săracul face totdeauna focul
bogatu-i os de rege pe moșie.*

*De fiecare-ar înțelege asta
și n-ar mai vrea să fie ce nu este,
noi am trăi frumos, ca-într-o poveste,
ca frații, cu copiii, cu nevasta.*

*De-am sta cuminți, nu ar mai fi războaie,
ne-am accepta condiția de slugă,
am fi cu toții purtători de rugă,
stăpânul, ca stăpân, noi, ca gunoaie...*

*Dar undeva, acolo, după moarte,
în viața noastră din eternitate,
va fi, precis, din nou, egalitate,
ca-într-un întreg ce n-are părți, nici parte...*

*Vrem să gândim așa, c-așa vrea Domnul,
stăpânul nostru ce trăiește-n toate,
în golul dintre noi și-n plinătate,
și când trudim, și când ne-apucă somnul.*

*Dar omul nu-i esență oarecare,
pe-un interval dintre un rău și-un bine,
nu este nici doar un efect în sine,
ci-i o imensă forță gânditoare.*

*Iar Dumnezeu îl știe și-l veghează
drept Cogno-Univers ce-l re-creează.*

București, 17 noiembrie 2022

NOAPTEA ÎN LUMINĂ

*E dimineață-n zilele cu soare,
o floare-și prinde razele-n petale,
un deal își lasă poalele la vale
lumina iese-n blugi la-înviorare.*

*O floare-și ține florile de mână,
o rână se proptește-n altă rână,
se răcorește apa din fântână
și amânarea iarăși se amână.*

*De dimineață, somnul se trezește
și-alungă-întunecarea de pe gene,
aprinde iarăși lampa Diogene,
dar cinstea de lumină se ferește.*

*Nu-i vremea ei să iasă la vedere,
în văzul vremii-i stea minoritară
și n-are nicio șansă să apară
când, astăzi, orice stea, la ziuă, pierе.*

*Se caută o nouă scurtătură,
spre noaptea fără pete de lumină,
la care niciun înger nu se-închină
și niciun hoț pe sine nu se fură.*

*Necinstea e opacă la culoare,
iar cinstea nu-i lumină orbitoare,
nu se ascunde-n razele solare
și n-are nici culori înșelătoare.*

*Și, totuși, în butoiul său cu vană,
în care Diogene locuiește,
un ochi prin întuneric se privește
și vede-n virtual o damigeană.*

*Dar damigeana n-are nicio doagă,
și nici cu cercuri nu se-încercuiește,
de-aceea, nicio doagă nu-i lipsește,
iar vinul bun, la cel ce-l bea, se roagă.*

*E multă agitație-n vizoare,
lăcustele bat toba-n bătălie,
în văz de zi, e multă gălăgie
și noaptea face plajă, -n somn, la soare.*

*Își scoate noaptea somnul la lumină,
dar noaptea nopții-n noi e-o zi senină.*

București, 18 noiembrie 2022

FORMATĂRI ANACOLUTE

*Se trece-n trecătoarele trecute
un viitor de vrute și nevrute
de pe un ghem încorsetat de ață
prin limpezimi cu ochelari de ceață.*

*Ce-i limpezit se duce-n altă parte
acolo unde totul se împarte
în mori de vânt, care stârnesc ciclonul,
și-n electroni ce-încercuiesc atomul.*

*Atomu-i un model de modelare,
pe-un infinit de verbe celulare
ce bat în armonii armonizate
tot ce înseamnă astăzi libertate.*

*Celula-i un fractal dintr-o-închisoare,
în care libertatea-i la strâmtoare,
dar nimeni n-o să știe vreodată,
de ce închisoare-i azi eliberată.*

*Absurdă-i neputința care poate,
nu și puterea care dă din coate,
să-și pună pofta-n cuiul din cătare,
la summit-ul din spusa viitoare...*

*Un păcătos nu crede-n mântuire,
un hoț cinstit nu crede în cinstire,
nici visul nevisat, în miezul nopții,
și nici realitatea-n spusa sorții.*

*Fălosul n-are timp de modestie,
modestul n-are gând de făloșie,
dar, câte-odată, fala-i păcătoasă,
iar modestia-i sărăcie-n casă.*

*Demersul înapoi nu-i idealul,
ghețarul Everest nu-i ține calul,
oricare vietate-i muritoare,
iar moartea e de drept nemuritoare...*

*M-am dus cu dusul-unde-s duse duse,
și-am spus, cu spusul, tot ce-n spuse-s spuse,
n-am luat cuminte nicio luare-aminte,
nici amintiri din ce-mi aduc aminte.*

*Nu-mi amintesc, de fapt, vreo amintire,
nici vreo poveste nouă de iubire,
pe cele vechi le-au memorat uitucii,
pe cele noi le poartă eunucii.*

*Din formele normale formate,
s-au formulat minciuni adevărate,
iar adevărul, dat pe ușă-afară,
e-n libertate pentru-întâia oară.*

*Dar cheia libertății absolute
se află în formatări anacolute.*

București, 22 noiembrie 2022

OASE, VERBE ȘI PĂMÂNT

*Eternitatea-i noaptea înfinită
din cruciada morilor de vânt,
prin care o armată ponosită
a tras un glonț în ultimul cuvânt.*

*Un glonț trezit din somn de vreo idee,
resuscitată după mii de ani
de vreun pietroi ucis de-o epopee,
într-un război cu farsori și plăvani.*

*Dar importantă-n vremea asta-i fala
din ața ce se strânge pe-un mosor,
în care bate câmpii îndoiala
prin apa exilată din izvor.*

*De multă vreme nu mai curge apă,
prin fluviile sterpe din abis,
la care doar nisipul se adapă
cu pietre aruncate-n paradis.*

*Căci piatra, în războiul de-apărare,
se bate, pe un teatru nisipos,
cu apa ce-o atacă, sfidătoare,
prin valuri, prin cuvinte și prin... os.*

*Și niciun vânt degeaba nu mai bate,
oricât de mult ar vrea un adăpost
într-un taifun cu verbe conjugate
la timpul gol și modul pe de rost.*

*În spațiul cert, s-a îndoit dreptatea
de-un adevăr în curbe deportat,
când s-a întors la turnul ei cetatea
și dreptul spre alt drept s-a îndreptat.*

*Credeam cândva că soarele apune,
ca un trecut trecut în alt trecut,
sau ca o spusă ce în sine-și spune
că-i mult de când demultul s-a pierdut...*

*Dar soarele, a doua zi, revine,
așa a fost mereu, de când ne știm,
căci noaptea n-are-un soare pentru sine,
iar ochii văd doar ceea ce privim.*

*De ne privim cu gându-n altă parte
și-n ochi cu o clipire de pe drum,
atunci o mână oarbă ne împarte
în nevăzuți și-n bulgărași de fum.*

*Deși, în speță, suntem, toți, de toate,
în drept la văz, la gând și la cuvânt,
la ce putem, la ce, de vrem, se poate,
ajungem oase, verbe și pământ.*

*Cândva, aceste locuri luminoase
vor fi un cimitir vorbit de oase.*

București, 28 noiembrie 2022

ÎNTELEPCIUNEA PROSTIEI

*Sunt la iernatic cald toți pierde vară,
întreaga vară-i dusă la iernatic,
iar vântul lumii sforăie empatic
într-un hamac adus din altă țară.*

*Un unicat exclus din partajare
își caută frenetic o consoartă,
din rațiuni ce azi nu se mai poartă,
în somnul rațiunii schimbătoare.*

*Dar somnul rațiunii n-are iarnă,
nici vară să-l adoarmă la răcoare,
căci somnul vremii doarme în picioare
și turma lumii-n alt format se toarnă.*

*Se scurge-n gând un val de-asimetrie,
și totul se permută alan-dala,
cuvântul cal și-a înghițit vocala
și s-a cabrat muțește-n herghelie.*

*Apar, pe gând, noi forme de lăcuste,
se urățesc cuvintele frumoase,
din bucurii se plămădesc angoase
într-un război cu cobre și manguste.*

*Chiar și războiul și-a fardat coafura,
să fie-n ton cu noua lui rigoare
de avorton hibrid cu aripioare
și drone care-i schimbă anvergura.*

*În eul nou, e-o altă rațiune,
în ochiu-închis, e noapte-n uitătură,
iar râsul e un rânjet, pe măsură,
de prost în rang înalt de-înțelepciune.*

*Înțelepciunea-i, astăzi, mortăciune,
prostia-i noua lumii-înțelepciune.*

București, 30 noiembrie 2022

ÎN CE-A FOST ȘI-N CE-A RĂMAS

*Viața-n viață se trăiește,
Gându-n gândul lui gândește,
vorba-n vorbă se vorbește,
omu-n om se omeneste.*

*Visu-n vise se visează,
noru-n nor se înnorează,
noaptea-n noapte înnoptează,
doiu-n doi se dedublează.*

*Daru-n dar se dăruiește,
planu-n plan se plănuiește,
râu-n râu se-înraurește,
rău-n rău se-înraurește.*

*Ce e dur, tot dur, se-îndură
furtul prin alt furt se fură
vorbăria-i dat din gură,
ce-i arat e arătură.*

*Ochiu-n ochiuri se ochește,
prima-n prime se primește,
tinerețea-întinerește,
trecerea se veștejește,
bătrânețea-îmbătrânește.*

*Dar măsura-i tot măsură
și în om și în natură,
și în tîgvă și-n picioare
și-n cuvinte călătore.*

*Numai doru-i de pripas
și-n ce-a fost și-n ce-a rămas.*

București, 01 decembrie 2022

LEGI FĂRĂDELEGI PARADOXALE

*Fărădelegea legii arborate
de-un parlament format din oseminte
și înmormântat în tragice cuvinte
devine legea vieții din cetate.*

*Dintr-o cetate care nu-i cetate,
ci doar o uitătură deșelată,
de gloabă pe-un maidan mobilizată,
să strige: auzi, lume, toba bate!*

*Iar toba bate-n struna ei de-o viață,
c-așa e toba-n viață: bățăioasă,
rotundă ca o pată uleioasă
ce iese mai mereu la suprafață.*

*Dar suprafața nu-i strălucitoare,
e doar înșelătoare și parșivă,
plutește ca o mină în derivă
și minte ca o bravă ghicitoare.*

*Nu e urâtă, nu-i nici explozivă
această falsă bilă călătoare,
ce-și poartă toate țepile-n spinare,
e doar așa cum este: în derivă.*

*Fărădelegea legii n-are lege,
dar nu-i nici anti-lege confirmată,
nu e nici avuție declarată,
ci-i orice-o fi din tot ce s-o-înțelege.*

*Nici osemintele n-au vreo valoare,
n-au cont în bănci, n-au verbe, nici avere,
au doar morminte, piatră și tăcere,
și munți d-enormități parlamentare.*

*Endemic, parlamentul se căznește
să nască legi-capcane geniale,
cu sensuri anti-sens paradoxale,
în care orice ghid se rătăcește.*

*Dar ăsta-i scopul jocului regiei,
să umple scena cu lumini frumoase,
s-arate lumii fețe arătoase,
să facă jocul jocului prostiei.*

*Și să producă, iar, pe orice cale,
noi legi fărădelegi paradoxale.*

București, 02 decembrie 2022

CAP ȘI CAPI

*Unde nu-i cap, vai de picioare,
de n-ai picioare-i vai de cap,
stai doar în gât ca-într-un proțap
căzut pe gând din Carul Mare.*

*Dar, dacă-n clipa următoare,
ai cap, dar nu mai ai proțap,
găsește-î capului port-cap
și mută-ți creierii-n picioare.*

*Trimite-n talpă neuronul,
să țină-un jos cu capul sus,
de-aceea trebuie jos-pus,
ca decident total, butonul.*

*De-ți bagi picioarele-n butonare
și-n tălpi toți bravii-ți neuroni,
faci din dendrite neutroni
și din sinapse, nucleare.*

*Acolo, în călcâiul minții,
pe undeva prin calcaneu,
c-o tibie și -un peroneu,
transformi în metatarsuri dinții.*

*Și-i pui să muște ce le place
dintr-o idee de picior,
creată-n pasul următor,
printr-un război la patru ace.*

*Dar, dacă, -n clipa viitoare,
ai cap dar nu mai ai port-cap,
să știi că-n infinit încap
toate, din cap până-n picioare.*

*Și totuși pune-ți o măsură
și-un monitor căpos pe dinți,
să nu-ți scoți creierii din minți,
ce face capul, capu-îndură:*

*cel mare, tot ce-i aparține,
că-i cap cu capu-înceierat,
și capul mic încălcâiat
tot ce călcâiului-i revine.*

*Și totuși, capu-i universul
în infinituri concentrat,
ce ține cerul înstelat,
cum ține poezia versul.*

*Dar, ca să fie împăcare,
și trinitate-n infinit,
înceieratu-i la zenit
încălcâiații-s la picioare.*

*Capu-i capu-înceierat,
iar călcâiu-i cap dublat.*

*Trinitate și-n Cuvânt:
capu-n cer, capii-n pământ.*

București, 03 decembrie 2022

CASA PROSTIEI

*E noapte în lumea prostiei
și dorm adormiții pe masă,
uitarea-i uitată acasă,
iar munții fac jocul câmpiei.*

*Câmpia pe munte se urcă,
urcarea e doar cățărare,
câmpenii bat câmpii-n picioare,
prostia-n picioare se-încurcă.*

*Ar vrea mai degrabă să zboare,
își țese din pietre elice,
ascultă în taină ce-și zice
și-și face din cer aripioare.*

*Și zboară pe gânduri ca vântul,
spre piscul de ultima oară,
în care adâncul coboară,
să vadă de-aproape pământul.*

*Pământul se ascunde sub masă,
pe masă-i o oră târzie,
adâncul din ceruri nu știe,
că masa-i plecată de-acasă.*

*Acasă la alții-s plecații,
ajunșii sunt verbe ingrate,
mizerii cu gânduri curate,
în care-și fac veacul uitații.*

*Prostia nu crede-n prostie,
în somn, prostul prost nu visează,
când doarme, prostia e trează,
și-n somn ea-i la fel: veșnicie.*

*Prostia-i mereu bucuroasă,
oriunde, ea-i casă acasă.*

București, 05 decembrie 2022

POEMA APEI NOASTRE

Odată cu ultima picătură de apă, va pieri și ultimul om

*În libertate-i multă-încarcerare,
iar creierul, o apă încreierată
și-n osul sferoid încarcerată,
visează o superbă evadare.*

*E-n om, dar omul este fiul apei
și universul ei din galaxie,
iar libertatea-i ultima moșie
cum e țărănu-n libertatea sapei.*

*Acolo, -n demnitatea lui apoasă,
se vâlurește-n șpăngi pătrunzătoare,
cu mintea concentrată-n anafoare
să sfredelească temnița-i osoasă.*

*Să-întemeieze-un stat major de ape,
să întărească marea hărțuire
c-o forță colosală de izbire
și piatra-n mii de pietre să o crape.*

*Să facă un ghețar imens din Soare,
să-îmburghieze crusta de pe Terra,
să suie-n nori de apă cognosfera
și să renască-un Prometeu din mare.*

*Și-atunci ar fi apoasa lui stăpână,
pe cer și pe pământul ei din piatră,
ar stinge-n stele focul de pe vatră
și-ar ține, -n fine, soarele de mână....*

*Dar apă, fără ciubăr, nu se poate,
s-ar face câțiva nori în galaxie
s-ar re-ploua la alții pe moșie
și n-ar mai ști, în legea ei, să-înoate.*

*De-aceea, minunata ei poveste,
c-o Terră ce-o-întreține ca pe-o floare,
c-un soare care-o-întoarce la izvoare
e doar aceea care, astăzi, este.*

*În casa-i cu-încălzire din podele
cu frigidere-n nord și-n sud ce-o-îngheață,
c-un circuit ce-i face totu-un viață,
ar fi păcat să piară printre stele.*

*Și chiar de verticala ni-i pietroasă,
esența noastră-i ancestral apoasă.*

București, 07 decembrie 2022

PIATRA UNUI ZIS NECENZURAT

*Ar trebui să aflu de mai există-n apa vie piatră seacă,
de valul de prostie infinită din marea minții o să treacă.*

*Din ce am fost, mă reconjug pe rug, catapultat din fundul de ocean,
dar eu, în eul meu, de fapt, cu prova-n vânt uscat, pe valul lui, dormeam.*

*Și nici n-am prididit să mă extrag dintr-un amurg ce-a răsărit banal,
din visul unui vis ce s-a visat, în visul lui anacolut, un vis ajuns la mal.*

*Dar visul ce-a visat, printr-un alt vis, un vis al lui ce-n zori s-a risipit,
e doar un vis, ce-n legea lui, trecând adânc oceanu-n val, s-a izbândit.*

*Iar eu, amurg visat de-un cer senin, cu gându-n vânt și vântu-îngândurat,
nu vreau să fiu și să rămân doar un trecut uitat, visat și-înnegurat.*

*Vreau doar să mă imbarc pe un vapor de piatră-n vânt pur sânge de azur
în care și prin care amurgul nostru sacru va trece-n altă stare, înseninat și pur.*

*Tot eu, eternul meu fonem pe gând din piatră seacă și din mori de vânt,
voi resea oceanul din vorbăria vorbeii cu piatra din cuvânt.*

*Dar viața nu-i pământul nostru sacru din apă și din verbe conjugat,
e doar fluidul de esență tare din piatra unui zis necenzurat.*

București, 7 octombrie 2022

PUSTIIRI

*Gându-n gânduri se gândește și se-întoarce tot la el,
timpu-n timp încremenește, chiar de trecem toți la fel,
copleșiți de vreo idee, fascinați de vreun parfum,
șerpuind pe dâra vieții sau pe-o margine de drum.*

*Drumurile merg de-a valma, chiar de-s drumuri la punct fix,
unele se dau de-a dura, altele se trag din pix,
pixu-n pix se pixuiește, sau e-n pixeli pixelit,
el e ultima silabă dintr-un verb neverbuit.*

*Marea forță din gândire, de pe glob, din univers,
într-un pix se pixuiește, ca poemele-ntr-un vers,
rimele nu sunt poeme, sunt doar rime și atât,
au îmbătrânit degeaba și-au ajuns un nod în gât.*

*Gândul nu mai rimuiește, umblă braț la braț c-un bit,
prin rețele convertite într-un curcubeu cernit,
negru-i infinitul lumii și fundalu-n univers,
tot ce-i negru-n cerul gurii, de-l albești, se face vers.*

*Nici culorile de astăzi nu mai fac un curcubeu,
ROGVAIV-ul din cuvinte-și doarme somnu-n șemineu,
totul trece și revine ca-ntr-un vortex cenușiu,
iar pustiul-n vorba noastră-i un pustiul tot mai pustiul.*

*Nu mai cântă, nu mai joacă, nu mai face ce-a făcut
și își fură doar căciula din prezentul ce-a trecut,
dar nici asta nu contează, furtul-furt e prea banal,
prostul fură ca să fure, un nou furt e azi pe val.*

*Furtul minții, furt de creier, furtul noilor votați,
revenirea la imperii cu sus-puși descreierați,
tot ce-a fost azi nu mai este, este-un altfel de post-fost,
cu aceeași mârșăvie, învățată pe de rost.*

*Numai noi, de râsul lumii, batem palma de pălmari,
cu castanii din castele, bodigarzi de farsori mari,
ce-n micimea lor regală fac de toate, fac ce vor,
întrucât prostimea noastră-i din nou slugă-n slujba lor.*

*Am crezut că libertatea-i libertate pentru toți,
dar în lumea asta slută, libertatea-i pentru hoți,
hoți cu cărțile pe masă, cu bandiți și furantropi,
care fac din hoți de toate, prostocrați și interlopi.*

*Iar prostimea elevată, care crede-n necrezut,
face-n viața asta moartă tot la fel ce-a mai făcut:
crede-n soartă și se-închină la-împărți, la hoți, la sfinți,
cu convingerea că-i timpul să-ți scoți creierii din minți.*

*Să îi dai pe ușă-afară, să se ducă-unde-or vrea,
fiindcă-un creier fără minte n-are-n minți ce căuta.*

București, 10 decembrie 2022

MIRAREA ÎNDOIELII

*Ești văzul orb, atât te duce capul,
bați câmpii și o iei pe arătură,
vrei tot mereu să ai o scurtătură
spre pomul lăudat, să-ți umpli sacul.*

*Nu-ți pasă dacă lumea-i ipocrită,
iar rana ta, de doare, nu te doare,
tu cauți doar esența profitoare
din orice făcătură ciumpăvită.*

*Din folosiri, extragi mereu foloase,
din bâlbâiri, faci verbe oportune,
respingi mereu cuvântul care-ți spune
că doar când dormi n-ai visuri păcătoase.*

*Păcatele ți-s acte de virtute,
și banu-ți scoate aur din gunoaie,
tăcerea-ți face mintea hărmălaie,
iar ziua ți-o găsești în nopți pierdute.*

*Tu n-ai durat din noapte zi de trudă,
muncind din greu la forjă și furnale,
dar ai tocat vagoane de parale,
făcând din gol o nulitate nudă.*

*Acum, când ești cameleon de clasă
și ai tot curcubeul la picioare,
devii din nou lumină sfidătoare,
cu creierii în Vest și prostu-n casă.*

*Și-ți pui în faptă ultima ta cale
ca tot ce știe totul să nu știe
de fața ta pe dos cu pălărie
de prost fălos cu bani fără parale.*

*Și să se mire semnul de mirare
de îndoiala celui de-întrebare.*

București, 12 ianuarie 2023

VISARE-N VISUL NOPTII

*Bat gândurile nopții la poarta dimineții,
visarea pe lumină se colmatează-n visuri,
în profunzimi există abis și paradisuri,
iar spațiul dintre ele-i portar la poarta vieții.*

*Bat gândurile zilei la porțile deschise,
dar poarta de intrare în alte porți e prinsă,
lumina dinspre noapte a fost, la ziuă, stinsă
și noaptea-și face ziua cu porțile închise.*

*Dar nu contează văzul, în noapte, toate-s negre:
și clipa, și lumina, și cerul, și pământul,
și de-i în gând furtună, și de nu bate vântul,
căci negru-i la lumină în nopțile integre.*

*Întotdeauna, noaptea-i de stele luminată,
ea-i stare generală în universul mare,
căci fiecare stea, în noaptea ei, e soare,
iar negru-i universul în care el se-arată.*

*Dar orice stea, la ziuă, în ochi la noi, se stinge,
căci steaua noastră, Soare, din nou ne luminează,
în viața de pe Terra, lumina ei contează,
ca fulgul de zăpadă, când, iarna, ploaia-l ninge.*

*Când seva din pământuri ajunge-n frunza verde,
se întâlnește-acolo cu raza ei de soare,
lumină și-întuneric în sfânta-îmbrățișare,
când visul din lumină în noaptea lui se pierde...*

*Mă uit și eu la mine, cu văzul din abisuri,
un ochi din miezul nopții, la ziuă, prinde viață,
iar somnu-și doarme somnul în noaptea lui de gheață
într-un hamac de vise, cu visul lui de visuri.*

*Și eu visez, prin visuri, un vis să mă trezească,
cu visul lui de ziuă, din noaptea mea luminează.*

București, 21 ianuarie 2023

PE RAFTUL PLIN CU SENSURI EXPIRATE

*Era o vreme dată de pomană,
sfințită-n nesfințitele altare,
din aura luminii vorbitoare,
creată de-o tăcere suverană.*

*Păcatele erau pe loc iertate,
iertarea e pedeapsa cea mai dură,
când cerul gurii nu mai are gură
și gurile sunt pline de păcate.*

*Limbușii făceau legile tăcerii,
tăcerea-și lua licența-n vorbărie,
iar verbele făceau militărie
cu cioclii din războaiele-învierii.*

*Cu ruguri sacre se jucau tăciunii,
pădurile purtau pe umeri focul,
iar soarele ghicea la nori norocul
și-înnebuneau, la mintea lor, nebunii.*

*Și tot atunci se adunau uitucii
să-și amintească vremile uitate,
în care au trăit cu greutate,
cum mai trăiesc și azi, în noi, butucii.*

*În noapte, noaptea minții-i luminată,
ca văzu-n viziunea lui compactă,
dar ochiul minții are cataractă,
și nopții i s-a pus pe el o pată.*

*O pată-i o idee răbdătoare,
ce luminează-n negrul ei tot drumul,
în focul nopții nu mai arde fumul,
ci doar eterna lumii-întunecare.*

*Dar vremea-n vremea vremii n-are vreme,
e doar o nostalgie uitătoare,
ce nu se mai întoarce la izvoare
ci-și caută tăcerile-n poeme.*

*Poemele-s și ele, azi, uitate
pe raftul plin cu sensuri expirate.*

București, 23 ianuarie 2023

DIN ÎNTUNECARE

*De vrei să nu-ți pui dreptul la îndoială,
într-un sistem bazat pe nedreptate,
ar trebui să crezi că ziua-i noapte
și noaptea luminoasă-i vorbă goală.*

*O vorbă goală sună-a plinătate,
când e vorbită de o gură plină,
prin ochiul prins, c-o pată de lumină,
de dreptul evadat din libertate.*

*Dar însăși libertatea-i la-închisoare,
când dreptul vieții-i cere explicații,
de la fereastra altei motivații
și verbele-i șoptesc: eliberare!*

*Privirile-s cuvinte ideale,
când văd în văz ce-n văzul lor se vede,
oricare văz, în ce-a văzut, se-încrede,
aceasta pare cea mai bună cale...*

*Rămâi așa, cu văzul la putere
și cu alt văz opac pe rațiune,
căci văzului nimic nu i se spune,
iar ochiu-i adevărul la vedere.*

*Un adevăr văzut dintr-o privire,
în lumea de lumină luminată,
dar, în adânc, e-o lume-întunecată
ce-și vede adevărul prin gândire.*

*Între cuvânt și văz, se află viața,
un cer adânc, de gând, de rațiune,
ce vede, printr-un ochi de-înțelepciune,
în fiecare noapte, dimineața...*

*O dimineată-a vieții ce răsare,
din orice-întunecare visătoare.*

București, 3 februarie 2023

JOC

Cu un an în urmă, întâmplător, am descoperit Ansamblul de dansuri populare din Republica Moldova, care se cheamă JOC. M-a impresionat nu doar povestea lui și magnifica lui carte de vizită, ci, mai ales, esența lui. Nu este un simplu joc, o formație profesionistă de dansuri populare obișnuită, ci o inimă care bate românește, un simbol suprem, un poem, cum își spun ei înșiși, cei care compun cele peste 70 de perechi, orchestra, soliștii, conducerea și înalta lor școală. Este o perfecțiune pe care n-am mai văzut-o nicăieri, nici la noi și nici în alte 45 de țări ale lumii pe unde am mai umblat. Am perceput acest ansamblu – un brand național al Republicii Moldova, o inimă mare, tânără, puternică și extrem de frumoasă – ca pe o forță artistică colosală care a jucat hora românească, în cea mai impresionantă formulă posibilă, nu numai în Republica Moldova, aici lângă inima noastră, ci în peste 70 de țări ale lumii. Deși pământul românesc dintre Prut și Nistru s-a aflat mai mult de două secole sub autoritate rusească, oamenii de aici, de dincolo de Prut, nu și-au pierdut nici sufletul, nici inima. Le-au păstrat și prin joc. Jocul este cea mai frumoasă expresie a sufletului și a inimii, oamenii se țin de mână în joc, dansează inimă lângă inimă, în cerc, adică în acea înălțuire perpetuă a ființării noastre în spațiul pe care ni l-a dat Dumnezeu.

Aceste versuri vin din inima mea pentru inima noastră și a lor, a fraților noștri de dincolo de Prut.

JOC

*Privesc lumina lumii în tăcere,
venind de sus, dintr-un taifun de foc,
și tot imensu-și face-n clipă loc,
cu universu-n marea lui avere.*

*Culeg din jar o iie de-altădată,
țesută-într-un poem de ROGVAIV,
cu slove dintr-un suflet expresiv,
în fir de-argint din ochi senini de fată.*

*Apoi, adun, din stele vorbitoare,
ce-și poartă pașii-într-un torent de foc,
numit, cândva, în altă viață, **joc**
lumina izvorâtă din izvoare.*

*Și simt cum curg, demult, adânc, în sine,
cu toată nemurirea la un loc,
oceanele luminii strânse-n joc
și ochii vremii-n văzul lor din mine.*

*Mă simt din nou în locul meu din vreme,
și-n timp ce jocul joacă, eu mă joc,
pe vatră, cu scânteile din foc,
ce mai plutesc și astăzi prin poeme.*

*Mă uit la pasul ei ce-n mine zboară,
iar ochii ei în ochii mei clilesc,
și eu, uimit, în ochii ei privesc,
lumina lor din dulcea mea povară.*

*Sunt jocuri vechi, ce vin din vremi uitate,
dar inima le știe pe de rost,
vor fi și azi, așa cum au tot fost
mereu la fel, mereu adevărate.*

*În pașii lor, văd cerul și pământul
în hora lor, văd hora mea de ieri,
văd simfonia marilor averi,
văd viața, bucuria și Cuvântul.*

*Sunt pași mărunți, jucați cu învârtita,
ce se succed în murmur de viori,
precum o fac petalele în flori
și jocul ce-și șoptește: mărunțita.*

*Sunt pași bătuți cum bate omul gândul,
cum bate vântu-n morile de vânt,
cum bat țărani sfântul lor pământ,
cum bate gândul vorba și cuvântul*

*Sunt mulți, ca o armată fermecată,
ce umplu toată viața-n ce trăim,
ca, peste veacuri, hora să ne-o știm
esența noastră ce se cheamă roată.*

*O viață-întreagă, jocu-i la putere
mă joc cu jocu-n fiecare joc,
căci jocu-n om e-o inimă de foc,
ce-și arde focul lumii la vedere.*

*E joc în cerc, căci cercu-i nesfârșire,
cetate ce ne ține la un loc,
precum ne țin centurile de foc
pe-un rug dintr-o poveste de iubire.*

*Bătaia rece dintre foc și apă
e-aici, pe scenă, ultimul ei val
și ochi de foc care aduc la mal
adâncuri ce din focuri se adapă.*

*Copilele au cerul la picioare
băieții sunt nuntași la Prometeu,
în pași dansează ultimul lor zeu,
și arde viața-n raza ei de soare.*

*În hora infinită, joacă-un foc
ce prinde viața-n marele ei joc.*

București, 4 februarie 2023

LA UN PREȚ CU SUPRAPREȚ

*Toate vorbele-adunate, în final, fac ce-au făcut,
verbele se iau la harță pe prezentul ce-a trecut,
iar trecutul stă acolo, substantiv pe post de par,
ce păzește moștenirea ca pe ultimul coșmar.*

*Coșmelia se dărâmă, nu sunt bani să-i pui proptea,
și ocupă prea mult spațiu la palat și-n cafenea,
statul n-are nicio treabă cu valorile de ieri,
sunt acolo, în morminte, și nu pleacă nicăieri.*

*Astăzi poartă crucea crucii noii ei dezvoltatori,
care fac pe dracu-n patru să dea lumii salahori,
salahori ce suie-n ceruri cartiere de ciment,
desenând pe nevăzute monștrii noului prezent.*

*Morții nu mai sunt în viață, iar de sunt devin moroi,
azi contează numai astăzi, nu la morți, ci pentru noi,
noii-s noi și noutatea e mereu la mâna lor,
fac din ea ce vor să facă: bani sau coadă de topor.*

*Căci toporul are coadă, coada e pe post de prost,
și dă cu toporu-n piatră când pietroiul nu-i la post,
creierul își pune baza în toporul prostovan,
care face tot ce-i spune coada lui de suveran.*

*Câmpul însuși bate câmpii într-o haină de haiduc,
codrii s-au tăiat pe sine, amețiți de-un vals uituc,
și petrolu-și face siesta-într-un hamac austriac,
blestemat să suie fluviul la Viena-ntr-un cerdac.*

*Aurul nu aurește, s-a evaporat ușor,
strălucește cum vor alții, nu la noi, ci-n alt pridvor
ca să-l mai aduci acasă nici nu vrei și nici nu poți
l-au donat străinătății fraieri, trădători și hoți.*

*S-a-întors, fraților, iar roata, roata roților din morți,
hoții sunt iar la putere, în shujirea altei porți,
alter pare, ispo facto, fința morților din noi,
ne întoarcem cu cazmaua două secole-înapoi.*

*Anamneza unui secol a luat foc ca un chibrit,
buimăciți de noua eră, sesizăm că n-am murit,
fraieriți, ca totdeauna, batem palma c-un vulpoi,
el ia toată găinimea, iar cotețul suntem noi.*

*Și ne văicărim la stele, sau ne batem între noi,
unii-și varsă răutatea ca-într-o ladă de gunoi,
alții caută hoția în hambarul comunist,
câte unul se trezește analist capitalist.*

*Prea sătul de libertate, bate vântul din picior,
lacul, marea și oceanul vor s-ajungă la izvor,
chiar și balta plănuiește să se vadă, în sfârșit,
la izvorul ei din sine unde apa s-a bălțit.*

*Netreziți din somnul minții, ne-întrebăm cum s-a putut
să dăm pe daiboj la alții tot ce-am strâns, tot ce-am avut,
să rămânem coate goale, după tot ce-am adunat,
slugărindu-i tot pe alții, care iar ne-au subjugat?!*

*Buimăceală și prostie, jefuire și dispreț
este tot ce ne dau alții, la un preț cu suprapreț.*

București, 7 februarie 2023

VERVĂ DE TAIFUN VEXAT

*Mă joc de-a jocul jocului din mine,
același și acum, ca de demult,
când nu puteam să văd și să ascult
cum răul însuși se-îmbrăca în bine.*

*Vedeam și-atunci cuvinte împăiate,
mi se păreau a fi un vis real,
în somnul meu sintetic și banal
și în minciuni perfect adevărate.*

*Treceam prin trecători netrecătoare,
ca un cuvânt prin limba lui de lemn,
și deveneam consemn ajuns la semn,
în văzul unei lumi nevăzătoare.*

*Dar văzul însuși e doar nevedere,
când ochiu-i plin de-un plin ce sună-a gol,
precum un drum cu verbe de nămol,
ce duce într-o oază de tăcere...*

*Și am tăcut, vorbind ca o flașnetă
strunită de-un cuvânt de papagal,
într-un real în frac de ireal,
c-o vervă de taifun în eprubetă.*

*Iar HAARP a dat iar foc la ionosferă,
stârnit de verbul meu nebotezat,
de care-îngrozitor s-a apărat
cu megahertzii lui din metasferă.*

*Dar asta-i doar iluzia de-o vreme,
când am vorbit cu morile de vânt,
de infinitul sacru din cuvânt,
ce trece trecătorile-n poeme.*

*Apoi m-am dus în vremea fără vreme,
am luat de-acolo vremile trecute,
le-am transferat în verbele pierdute
în certitudini nude și-n dileme...*

*Și-am revenit, pe val, la mine-acasă,
în spațiul plin, c-o vorbă din deșert,
c-un cert durat pe-un vortex de incert,
printr-un amurg ce-n noaptea lui se lasă.*

*Taifunul meu e-o oază de durere,
ce trece, prin cuvinte, în tăcere.*

București, 9 februarie 2023

LĂTRĂTURĂ

*Nu pot să dorm cu ziua în noaptea cu verbe-învolburate,
când cad pe gânduri minți din mii de constelații expirate
și nu știu mai nimic din ce ar trebui să știu sau să nu știu,
când totu-n jur e plin de-atâta gol și gol de-atâta plin pustiu.*

*Mă uit la gând printr-un ocean întors, făcut din verbe rare
și prins c-un iz de foc de polii unității planetare,
dar nu-înțeleg nimic din ce ar trebui să vreau să înțeleg,
când ce-am legat atunci în nod atât de strâns nu pot să mai dezleg.*

*Oricare unitate, -n unitatea ei, e relativă,
întoarcerea în timp, întotdeauna-i goală și tardivă,
căci ce-a trecut a fost atunci la vremea bună-a marilor trăiri,
din ea n-au mai rămas decât fotografii, frânturi și amintiri.*

*Trecutu-i doar trecut și orice-ai face nu mai este-n viață,
el are doar un asfințit, nici zori de zi, nici dimineață;
or, astea nu-s prezent și nici măcar siaje nu pot fi,
iar cei muriți sunt morți și-n viața asta nu mai pot trăi.*

*Iar noi, cei vii, trăim de parcă-am fiamnați la nemurire,
senini și goi, sau plini de ură, răzbunare și iubire,
c-un ochi pe cer, cu altul prins cu arme și morminte în pământ,
c-un gând pe gând, cu mintea-n noaptea minții, în vortex și-n cuvânt.*

*Dar, uneori, și viața, în lumea ei de visuri și idei,
ștă la taifas cu gândul la gânduri gânditoare și femei,
femeile sunt toate prezente-n tot și-n fiecare gând,
și-n stadiul lor de floare, și când vorbesc tăcând.*

*Tăcerea nu-i tăcere când spune-atât de mult în necuvânt,
nu e nici plinătatea din vorbele uscate-n mori de vânt,
e doar ce nu se spune din ce s-a spus cândva sau nu s-a spus,
când ziua prinde noaptea cu-n bold senin, de cerul ei de sus.*

*Dar chiar și cerul lumii nu-i cer; e doar ce-am vrea în noi să fie,
o boltă-acolo, sus, cu soare, ploi și-un strop de bucurie,
c-un ochi care ne vede, c-un soare care face și desface,
c-o vorbă ce în noi frumos vorbește, când vorba noastră tace.*

*Un tot-ce-o-fi să fie mai umblă prin universul mare,
lumina din cuvânt, de ziua ei, pe cer, din nou răsare,
tăcerea și cuvântul se-îmbrățișează-n spiritul de cușcă,
iar câinele din lesă tot latră-n gura mare, dar nu mușcă.*

*Așa că lume-a lumii, oricât de mult și brav ai da din gură,
esența ce contează-n văzul lumii e doar o lătrătură.*

București, 23 februarie 2023

TALPA DURATEI

*În văzul ei, lumina este-o oază orbitoare,
în ochiul orb de soare, retina nu-i vedere,
cuvântul ce vorbește se spune prin tăcere,
tăcerea-i vindecarea din rana care doare.*

*Durerea nu e vidul golit de plinătate,
nu este nici arsura din clipa de-împușcare,
nici patrimoniul urii crescută cu răbdare,
e doar postura ei de rană-n libertate.*

*În lumea asta, marile dureri sunt mute,
valoarea amplelor virtuți nu-i la vedere,
valorile nu-s patrimoniul efemere,
iar verbele valorii sacre nu-s limbute...*

*În omul gol și libertatea e-închisoare,
dintr-un nimic tot un nimic perfect rezultă,
puținătatea lumii e destul de multă,
iar pentru-îndestulat nu-i prag de-îndestulare.*

*Perfecțiunea lumii nu-i perfecțiune,
de-ar fi așa, n-am mai avea vreo trebuință,
ci doar eternitate, faimă și neînțelegere,
ce-și caută un soclu pentru-înțelepciune.*

*Dar înțelept e doar acela care tace,
atunci când vorbăria-n vorba ei vorbește,
și goliciunea-n golul vorbei se golește,
iar temelia dărâmată se reface.*

*Căci nu există temelie, nici minune,
acolo unde nu există-înțelepciune.*

București, 24 februarie 2023

GÂND ÎNGÂNDURAT

*Se ceartă neuronii-mi și creierii mă dor,
sinapsele-mi frustrate mă închid în necuvânt,
mă uit la mine-n gânduri printr-un tunel de vânt,
și mă târăsc în sine-mi, visând că pot să zbor.*

*Si zbor cum zboară gândul, când n-are niciun gând,
când nu-l constrânge vorba să facă ce vrea ea,
când poate să mai poată ce altfel n-ar putea,
în somnul somnolenței, la somn pe gând visând.*

*Mă iau la braț cu mine și fac trei pași pe jar,
mă obolesc în tihnă de ochii-mi osteniți,
adun în mine verbe din anii iroșiți
și-mi pun pe gânduri gândul pribeag și solitar.*

*N-am vreme să-mi iau gândul de la vreun gând pierdut,
un gând pierdut odată e greu de regăsit,
când însăși amintirea pe gând s-a risipit,
iar timpu-n amintire e doar un timp trecut.*

*Bat toba să se-audă ieșirea din surzit,
cu gândul cel dintâi, cu mintea cea din urmă,
cu eul meu zdrobit, prin ițele de turmă,
din vremea de uimire, din tot ce-a fost urzit.*

*Bat toaca amintirii pe-un dor de gând visat,
vorbesc în mine verbe care-au tăcut demult,
e greu s-ajung la ele, e greu să le ascult,
când gândul despre ele a fost de-atunci uitat.*

*Uitarea nu-i iertarea scutită de păcat,
nu-i nici păcatul lumii iertat sau pedepsit,
păcatul nu-i avântul blamat sau priponit,
de verbe oportune, sau de vreun pas ratat.*

*Păcatul e pedeapsa unui cuvânt amar,
ce crede-n ce nu spune când vorbele i-o cer,
când focul se căleşte într-un cuptor de ger
și gerul se-încălzește într-un ocean de jar.*

*Mă uit din nou la mine, dar nu mai văd nicicum,
e noapte-n ziua lumii, e ziuă-n noaptea minții,
pe cer domnește Hades, în iad se-aruncă sfinții,
și-n devenirea lumii-i un univers de fum.*

*E-un foc ce arde-n focuri atunci, aici, acum,
și gândul se îmbracă în haina lui de fum.*

București, 25 februarie 2023

IUBIRE SFÂNTĂ ȘI POVARĂ

Românilor de dincolo de Prut

*Acolo, pe o brână din coasta milenară,
cuvântă limba noastră păstrată sfânt acasă,
ca ultima vocală, la voi, în timp rămasă,
pe post de temelie, iubire și povară.*

*Voi ați păstrat-o-n suflet, adânc, cu demnitate,
sau ați vorbit-o-n șoptă, ca pe o mare taină,
ați pus-o peste suflet, ca pe o sfântă haină,
să vă-învelească viața c-un strop de libertate.*

*Cu libertatea limbii, adânc în voi vorbită,
cu vorba românească din nume exilată,
cu spaima de cuvinte în voi implementată,
cu lacrima iubirii prin plânsul ei iubită.*

*De două veacuri vorba v-a fost abil brodată,
sau spusă-n altă limbă ca să vă strice glasul,
pe voi în contra voastră, profund și la tot pasul,
v-au pus să nu ajungeți acasă niciodată.*

*Dar voi, în sinea voastră, prin gena ancestrală,
nu v-ați pierdut iubirea de graiul din vechime,
oricât v-au spus că vremea nu are adâncime,
voi ați păstrat comoara în haina-i milenară.*

*În suflet, în gândire, în simț, în joc, în toate,
ați mers pe drumul limbii, dar nu i-ați spus, române,
căci în vâltoarea sorții, nu tot ce-i spus rămâne,
iar când nu ai putere, faci doar ce se mai poate.*

*Nici horei, nici frăției, nici vorbei milenare,
nici sângelui ce curge-n vocabule străbune,
nu poți să le pui lanțuri, nici semne fără nume,
căci sângele și limba-s valori netrecătoare.*

*Vă știu demult, de când mă știu pe mine,
și știu de ce vă doare durerea din cuvinte,
văd în privirea voastră aducerile-aminte,
și teama de furtuna urărilor de bine.*

*Dar voi sunteți eroii războaielor cu vântul,
v-ați apărat iubirea, trecutul, viitorul,
seninătatea limbii, lumina și izvorul,
puterea, mântuirea, fântâna și pământul.*

*Acum, aici, în suflet, vă știm din nou acasă,
în limba noastră sfântă de la străbuni rămasă.*

București, 25 februarie 2023

https://www.youtube.com/watch?v=WWMOtnaZ4IY&feature=share&fbclid=IwAR10A_Q-vEeuOCL-qAWtH93s9k36-2QktM3onNpJiXJ330YVqvqdTezCSGDI

SĂ PORȚI ÎN GÂND PĂMÂNTUL

Românilor dintre Prut și Nistru, după ultimatum

*Se spune că gândirea-i pe gând pictură vie,
că omul-și vede viața gândind la pomul vieții,
că roua de pe frunze-i culoarea dimineții
și însăși dimineața-i cum ziua va să fie.*

*Dar când, la ziuă, noaptea-ți dă altă rânduială,
când te trezești în lacrimi c-un gust de viitură
și-n drumul tău din tine-i o falsă-întorsătură,
îți prinzi pe frunte cute și-n suflet îndoială.*

*Deși îți simți pământul, nu te mai crezi acasă,
dar vezi ce vrea muscalul, când nu-i supus românul,
când, iar, prin ultimatum, ți-a revenit stăpânul,
iar el, ce prinde-n gheare, tu știi că nu mai lasă.*

*A câștigat războiul, va fi stăpân pe soare,
la masa stăpânirii, va da cu pumnu-n masă,
la tine-n bățătură, se va simți acasă,
dar noua-ți libertate va fi iar închisoare.*

*Ți se vor spune vorbe, vei fi din nou o țară,
o țară dedicată în Marea Uniune,
cu vinuri minunate, cu nume și prenume,
c-o șansă uriașă, la fel ca prima oară.*

*Grădină-a Uniunii, c-o limbă specială,
rescrisă-n slovă slavă, în miahâiznak muiată,
să sune slavonește, pe-o strună delicată,
așa cum e o limbă în țara ei natală.*

*V-au obligat să credeți că s-a deschis zăvorul,
că limba cea moldavă e-n sfintele-i hotare,
un fel de top-secrete rostite-n gura mare,
ca să vă ștergeți urma, să vă secați izvorul.*

*Dar voi, vlăstari ai limbii, veniți din vremuri dace,
nu v-ați oprit izvorul, nu v-ați pierdut ființa,
nu v-ați uitat strămoșii, nu v-ați schimbat credința,
ci ați rămas ca munții, frumoși, înalți, tenace.*

*V-ați strecurat prin toate, v-ați înfrățit cu valul,
v-ați cățărat pe munte, ați dus în piscuri piatra,
dar ați păstrat acasă, în limba noastră, vatra,
comoara cea mai sfântă, lumina, idealul.*

*Eu văd în voi izvorul, cum e la mine-n minte,
văd satul meu din mine, pe deal c-un nuc și-o vie,
văd prunii de pe coastă și liniștea pustie
din nopțile geroase, din viață, din cuvinte.*

*Văd anii de școală, văd marea silnicie,
prin care ziua bună mi se spunea că-i noapte,
iar strigătele morții mi se păreau că-s soapte
și groaza mea din mine credeam că-i bucurie.*

*Așa e viața asta, cu lumea ei stufoasă,
dar și cu-atâția monștrii din mintea fără minte,
din arme infernale, din stele, din cuvinte,
din scurta noastră viață, modestă și frumoasă.*

*Voi ați trecut prin asta, printr-un efect de brână,
pe-o arcă dintr-o țară de Dumnezeu creată
și-n vreme de furtună la un alt țărm uitată,
iar mama România nu i-a întins o mână.*

*Și totuși mâna noastră a plâns cu voi odată,
a plâns a neputere, a ploaie fără apă,
cu lacrimi care-n lacrimi la sinea lor se-adapă,
dar care nu se uită în viață niciodată.*

*Iar Prutul, care-a curs atât de mult, prin ele, știe,
cât poate fi de plânsă astăzi profunda Românie.*

București, 28 februarie 2023

PARFUM DE NOSTALGIE

*Mă uit la tine, scumpă nostalgie
dintr-o poveste spusă altădată,
probabil, expirată și uitată
într-un parfum de liniște pustie.*

*Te-întreb și te percep ca pe-o mirare,
nu pot să văd unde-ți ascunzi vederea,
nici verbele-n care-ți asculți tăcerea,
nici liniștea din starea de-întrebare.*

*Știu că ești în mine ca uitarea,
de care încă-mi mai aduc aminte
tăcerile-încifrate prin cuvinte
și gândul ce-și gândește întrebarea.*

*Dar nu mai știu dacă-întrebarea știe
de ce există ea ca întrebare
și nu ca îndoială oarecare,
a omului ce știe sau nu știe?!*

*De știe, nu-i prea sigur dacă știe,
iar de nu știe, s-ar putea ca-n sine
să știe ce nu știe foarte bine,
dar tot nesigur pe ce-ar ști să fie.*

*În miezul nopții, mă gândesc la visuri,
iar visele de noapte-mi sunt gândite,
să poată fi în visuri tălmăcite
și scoase la lumină prin abisuri.*

*Oniricul e-n mine la vedere,
nu ca delir, ci ca realitate,
căci visul are-n viață greutate,
precum cuvântu-n greaua lui tăcere.*

*Și iarăși, nostalgie, vin la tine,
într-un toiag de verbe demodate,
rămase de demult neconjugate,
ca ochii-ți ce clipeau în ochi la mine.*

*Dar ochii mei și-au resetat vederea,
sunt doar tăcuți și goi, ca niciodată,
iar ochii tăi, pe vremuri, ochi de fată,
și-au pus în strălucirea lor tăcerea.*

*Tăcem acum, ca la sfârșitul verii,
iar vorbele-s tăcute și profunde,
par peste tot, dar nu mai sunt niciunde,
s-au desfrunzit în toamnele tăcerii.*

*Frumoasă nostalgie, ești iarăși zi-minune,
dar ziua nu durează, iar soarele apune.*

București, 01 martie 2023

SOARELE DIN OCHI DE FOC ȘI FOCUL LUI DE APĂ VIE

*În tot ce e posibil astăzi să se-întâmpole, există-o necesară întâmplare,
din infinitul clipei dinainte, se naște infinitul clipei următoare.*

*În ochiul lumii noastre oarbe, există-un ochi deschis care prin ochi atent privește
privirea-i doar acel cuvânt ce dintr-un ochi senin prin infinitul lui vorbește.*

*Dar infinitul n-are clipe, nici ochi neorb care-ntr-un ochi neorb alt ochi să vadă,
iar lumea tot așteaptă, prin văzul ei, același ochi de foc din cer senin să-i cadă.*

*Și-i cade mai mereu, la ruga ei de ploaie fără soare, prin crăpătul de soare,
căci soarele-i ascultă ruga, dar nu-i potop, ci doar un foc cu ploaie arzătoare.*

*Iar ploaia ce dă viață vieții nu vine de la el, ci dintr-un nor cu foc de apă,
din care, uneori, când îi e sete, și soarele de foc la focul ei se-adapă.*

*E mult prea sus, prea-însingurat, prea luminos, prea arzător și, poate, prea departe,
de-aceia, niciodată, nu poți s-ajungi la el, nu-l poți privi sau pune semn de carte.*

*Dar știi mereu că-n inimă, pe cer, în miez de zi și-n noapte, tot bate și se zbate,
cu focul lui, în legea lui, și, tot mereu, în ochi la noi, încătușat de libertate.*

*În libertate, uneori, în lumea asta veșnic schimbătoare-n care totul trece,
și soarele din focul sacru al luminii se-îmbată-n noi c-un strop de apă rece.*

*Nimic din ce există-n mii de universuri infinite și-n lumi întunecate,
nu vede-n văzul lumii noastre luminile-i de foc pe-un rug de ape-învolverate.*

GÂND ÎNGÂNDURAT

*Dar rugul arde-n univers și s-ar putea ca-n noi, prin ultimii din noi, să știe
că văzul lumii-i soarele din ochi de foc, cu focul lui aprins de-o apă vie.*

București, 2 martie 2023

PERPETUUM

*Trece vestea proastă-n starea ei de bine,
în fâțâna porții, stă pe gând o coasă,
casa de acasă nu mai este-acasă,
sinele endemic este scos din sine.*

*Gardu-și bate cuie-n propria-i ulucă,
ultima intrare a ieșit pe-afară,
cad în miezul iernii ploi de primăvară,
bârfei sedentare-i vine dor de ducă.*

*Stâlpul strâmb al casei cere-îndreptățire,
l-au stângit dreptacii prinși la-înghesuială,
sfânta-i greutate-i pusă la-îndoială
și se duce naibii-întreaga rostuire.*

*Nimeni nu mai știe ce-a știut vreodată,
lumea ce nu știe-i mare și uitucă,
șarpele de casă stă pe coji de nucă,
tot ce-a fost odată, azi, e niciodată.*

*Azi, niciodatatea este-o nouă eră,
existența lumii n-are existență,
iar inteligența-i singura demență,
în tot universu-n gând și-n cognosferă.*

*Bate vântul minții-n mințile pierdute,
regăsirea minții n-are căutare,
soarele apune exact când răsare,
iar știința-înseamnă lucruri neștiute.*

*Astăzi nu există-învăț și învățare,
racile ce vin din vremuri tenebroase,
care strică mintea relelor frumoase,
și pun libertatea-n forme și-n tipare.*

*Libertatea formei trece-n obligații,
formatarea-n vorbe-i noua sa structură,
nedreptatea lumii stă la cotitură,
ca să prindă trenul noii generații.*

*Bate vântul serii pe ogorul sorții,
înserarea-și face, la răscruce, cruce,
soarele nu știe noaptea unde-l duce,
și se-aude vorba în limbajul nopții.*

*Toate-acestea, sigur, cer reformatare,
dosul trece-n față, fața-i îndosire,
când iubirea-i ură, ura nu-i iubire,
legea neiertării-i singura iertare.*

*Se scufundă lumea-n starea ei de bine
starea ei de bine are rău de viață,
când e ziua noapte, noaptea-i dimineață
și își pierde ziua-n noaptea care vine.*

*Ziua trece-n noapte, noaptea trece-n ziuă,
când muncesc în tură, sau bat apa-n piuă.*

București, 03 martie 2023

ÎMPREUNĂ

*Le stă perfect în lipsa de măsură,
atâtea intrigi au pe rol de pus,
și, sus, pe munte, alt sus-pus de dus,
un bine zdrențăros, cu fruntea sus
și-un rău jegos, în haina-i cea mai pură.*

*De-atâta timp cu har se completează,
ca două plinuri într-un suflet gol,
ca apa și pământul în nămol,
ca vectorii puterii-n monopol
și ca un gol ce la prea-plin visează.*

*Dintotdeauna, peste tot, se ceartă,
e bine când, de fapt, e foarte rău,
e rău când binele nu este-al tău,
iar sinele-i gonit din eul său
și eul exilat în altă soartă.*

*Se bat ca orbii-n oarba lor vedere,
când noaptea-i sedentară-n amândoi,
căci binele și răul fac război,
în toți și-n fiecare dintre noi,
prin arme, prin cuvinte, prin tăcere.*

*Se bat mereu, căci noaptea-i la butoane
și ziua-i în hamac, cu gând la somn,
când Hades este-n jilț de mare domn,
nesomnu-și ia adio de la somn
și stelele-și pun cosmo-silicoane.*

*Nici infinitul nu-i eternitate,
iar rău-n lumea lui e-un lucru bun,
deși-s pe ceruri, stelele apun
și spusele-n nespuse se tot spun,
iar binele-i cuvânt cu greutate.*

*Dar sunt ce sunt: doi altfeli împreună,
iubiri ce se despart și se unesc,
furtuni care în vortex se-întâlnesc,
dușmani care prin ură se iubesc,
esențe ce-n nimicuri se adună.*

*În zori de zi, luminile se sting,
în vid, extremitățile se-ating.*

București, 18 martie 2023

CUVÂNTUL-CHEIE

*Se duc pe vorbe, -n vorba lor, ajunși
și cad pe gând gândirile din noi,
furnicile fac grevă-n mușuroi
și scârțâie, la roata morii, unșii.*

*În prea-distinsa vorbei cuvântare,
vorbește un cuvânt alambicat,
un împăiat e rege la palat
și dă miriapodul din picioare.*

*Un greier cântă-n strună de lăcustă,
ariciu-și bate cuie în tălpici,
un lipitor se unge cu lipici,
iar cobra-și face selfi c-o mangustă.*

*Un creier s-a trezit că are burtă,
un gând nomad devine sedentar;
țânțarul se botează armăsar,
iar vorba lungă poartă fustă scurtă.*

*Scheletul are fese expirate,
omida-i viitorul zburător,
cu ochi țepoși și un design color
născut din flori și frunze piratate.*

*Tot ce-i ascuns e astăzi la vedere,
vederea lumii stă-n ascunzători,
ursitele se trag din ursitori
iar sărăcia-i marea ei avere.*

*Sunt zburători ce vin din târâtoare
și târâtoare ce provin din zbor,
dar, uneori, e greu să fii ușor
și târător în lumea zburătoare.*

*E dificil s-ajungi la simplitate,
și foarte complicat s-o și păstrezi,
visarea-i mult mai mult decât visezi,
în viață, simplitatea-i greutate.*

*Căci simplitatea-i foarte complicată,
e greu s-o vezi, atunci când o privești,
s-o înțelegi, s-o aperi, s-o iubești,
și s-o păstrezi așa, nealterată.*

*Dar, totuși, lumea asta-i infinită,
oricât ai vrea să poți s-o ocolești,
există-o lume-n care doar trăiești,
o altă lume-n care scormonești,
o lume-n care, vrând-nevrând, iubești,
o lume-n care zbori sau te târăști,
o lume-n care, ceas de ceas, gândești,
o lume-n care -n vorba ei vorbești
o lume-n care vorba-i e vorbită.*

*Iar vorba știe că-i cuvântul-cheie,
în tot, în relativ și-n absolut,
în fraza pură și-n anacolut
dar mai ales în ochii-i de femeie.*

București, 20 martie 2023

TRANSFER

*Sunt gol-goluț în noua-mi impostură
și prea sătul de-atâta cască-gură,
în sensul cel mai pur, sunt cer senin
și cel mai brav inteligent cretin.*

*Portar portat din poartă-n stâlp de poartă,
din soartă, exilat în contra-soartă,
zăvor înzăvorât în alt zăvor
cu mai-nimicul lui deschizător.*

*Dau din cuvânt, cu toții, dintr-odată:
un câine ce nu latră niciodată,
un pachiderm ce s-a înecat c-un os
și-un popă-n patrafir de păcătos.*

*O vorbă, -n neuroni de domnișoară,
îmi spune că la iarnă-i primăvară...
o las să-și cânte-n strună cât o vrea,
cu ziua ei senină-n noaptea mea.*

*Deși n-am cuie, bat un cui cu altul,
concretu-i frate geamăn cu abstractul,
sunt amândoi copiii nimănui,
de-aceea sunt pe placul orișicui.*

*De mii de ani, se bat în cuie anii,
striviți de proști, se prăpădesc titanii,
trudesc din greu la ultimul lor har,
cu drept de drept la munca în zadar.*

*Zadaru-i substantiv fără hotare,
ca pantalonul fără buzunare,
de vrei, nu poți nimic în el să pui,
nepusul este-un pus de pus în cui.*

*E mult mai mult și toată lumea știe
c-a pune-n cui înseamnă sărăcie,
sau avanpost la ultimul amurg,
când plânsu-i râs și lacrimile-ți curg.*

*E noapte-n mine, nu-mi vorbește visul,
iar iadul s-a-însoțit cu paradisul
și fac echipă-n noul lor potop,
în noapte, -n plină zi și pe laptop.*

*Mă uit la întunericul din soare,
din care noaptea-n miez de zi răsare
și-mi amintesc de tot ce n-am uitat
când ziua-n noaptea ei s-a transferat*

*De-o vreme-încoace, ziua s-a-înnoptat,
iar noaptea-n zi și-a luat un doctorat.*

București, 21 martie 2023

ÎN DREPT DE DREPT, CU DREPTUL LA DE TOATE

*În vremea vremuirilor barbare,
când ne zbăteam în focul ignifug,
ardeam ca vrăjitoarele pe rug
și ne-înjuram în verbe sedentare.*

*Iar verbele ardeau în verbărie
și generau o pasăre de foc,
cu vorbe-n vânt și cu o cruce-n cioc,
zburând cu drept de drept la veșnicie.*

*Dar veșnicia n-are vreo măsură,
nici formă, nici brevet, nici conținut,
ci doar un văz profund în nevăzut,
și-un permanent prezent de conjunctură.*

*Nici conjunctura n-are-un drept în sine,
în sine nu există niciun drept,
iar dreptul lumii nu-i concept nedrept,
ci înfinit între un rău și-un bine.*

*Nu tot ce-i bine-n faptă e de bine
iar răul poate fi un lucru bun,
savantul pare uneori nebun,
rușinea nu-i în sinea ei rușine.*

*Cuvintele nasc teama de cuvinte,
cuvântul este-un rege temător,
sau un soldat cu arma la picior
și-un înapoi ce merge înainte.*

*Nimic nu este doar așa cum pare,
prezentul nu e martor la ce-a fost,
bun-simțul nu se-învață pe de rost,
iar permanența nu-i netrecătoare.*

*Netrecerea nu-i trecere finită,
iar trecerea nu este semafor,
oceanul nu e apă de izvor,
iar soarele nu-i floare ofilită.*

*Din floare izvorăște altă floare,
aceeași, dar c-un altfel diferit,
o verigă-într-un lanț spre înfinit
ce poartă-n noapte nopțile solare...*

*În vremea vremuirilor sedate,
ce tot revin ca versu-într-un pantum
și ca un foc pe dâra lui de fum,
azi ne-înjurăm în verbe resetate.*

*A înjura nu este vreo bravură
și nici vreun act de eroism la fel,
e doar o uitătură de vițel
a unui bou din noua făcătură.*

*Iar facerea-i măsura care poate
să facă tot nimic din ce-i nimic,
când mare e-antonimul cel mai mic,
în drept de drept, cu dreptul la de toate.*

București, 13 aprilie 2023

SORTIRILE UITĂRII

*Mă uit la tine, scumpa mea uitare,
te tot privesc, dar nu-mi aduc aminte
de mai exiști în minte și-n cuvinte,
ca răsăritu-ntr-un apus de soare...*

*Te răsfoiesc, gândindu-mă la tine,
în nevăzut, în propria-mi privire,
în amintirea mea din amintire,
când mai speram să mă revăd pe mine.*

*Eram, se pare, undeva, -ntre vise,
și mă zbăteam ca o dimie-n piuă,
când miezul nopții, -n cerul dinspre ziuă,
în patul lui Procust, se cuibărise.*

*Credeam atunci, probabil, că uitarea,
de mai există, merită să piară,
așa cum pierе iarna când e vară,
și-aproapele când vine-îndepărtarea.*

*Dar și uitarea este-înscrișă-n lege,
își face veacu-n toți și-n fiecare,
din prima pân-la ultima suflare,
și nu contează de ești sclav sau rege...*

*Mă chem din nou, s-aud cum bate vântul,
în viața mea, în gânduri și-n privire,
în ultimul prezent și-n amintire,
și-n tot ce-a spus și n-a uitat cuvântul.*

*Și chiar de-ar fi fost prins în vreo capcană,
din cele care peste tot există,
cuvântul încă-n legea lui persistă
ca un balsam pe care-l pui pe-o rană.*

*Uităm mereu, în lume, și uitarea
e-n drept să-și onoreze existența,
statutul, datoria, consistența,
și să permită astfel resetarea...*

*Dar chiar și resetarea-i resetată,
cea de pe urmă are-n ea o coasă,
te duce cu alai în noua-ți casă,
de care nu te saturi niciodată.*

*De-aceea și uitarea-i neuitare,
în peste tot, în toți și-n fiecare.*

,
București, 14 aprilie 2023

DURERI NETRECĂTOARE

*Mă uit prin nori la tine c-un ochi ce nu clipește,
s-a stins în el lumina și nu mai am vedere,
pe pleoapa-mi ostenită e ceață și tăcere,
și inima-mi bătrână în ochiul ei privește.*

*Nu vede prea departe, o lasă ochelarii,
și chiar de-ar vrea să vadă, e-nchisă-n carapace,
deși vorbește-întruna, în ochii sorții, tace,
acolo, între gratii, o țin în orb pândarii.*

*Acum, la bătrânețe, s-au adunat toți norii,
în lume, senectutea-i urâta ei povară,
ar trebui ca viața s-o dea pe ușă-afară,
să zboare-n altă zare, așa cum fac cocorii.*

*Și să se-ntoarcă, poate, -ntr-o altă amintire,
în flori târzii de gheață pe geamuri de cuvinte,
cum se întoarce timpul pe frunze și-n morminte,
și viața omenirii pe ură și iubire...*

*Mă uit bătrân la tine, iubita mea povară,
în ochii tăi de soare, ard lacrimi de durere,
te doare sec durerea și suferi în tăcere,
cum suferă lumina când s-a-înnoptat afară.*

*În loc de floare albă, acum, de Înviere,
când umbra morții trece și viața viețuiește,
când lacrima surâde și floarea înflorește,
aș vrea să-ți dau, iubito, un ceas de nedurere.*

*Să fi măcar o oră, cu ochii plini de viață,
să văd cum înflorește pe chipul tău lumina,
în maldărul de umbre ce ți-au cernit retina,
cum picură în noapte un strop de dimineață...*

*Dar știi că nu se poate, nu mai avem putere,
aici, în lumea noastră, apune dimineața,
în pata de lumină, s-a cuibărit albeața,
și arca mântuirii e-o oază de durere.*

*Te doare, știi, iubito, durerea rău mai doare,
întreaga noastră viață-i o mare de durere,
un plâns ieșit din lacrimi, un strigăt în tăcere,
un geamăt din adâncuri, un rug aprins de soare.*

*Te doare și lumina, tot ce ești tu te doare,
durerile din sine-s dureri netrecătoare.*

București, 15 aprilie 2023

PROFUND ȘI GOL, CA VÂNTU-N LIBERTATE

*Cât de profund mai este astăzi gândul,
când bate câmpii-n strâmba-i ostenire,
iar noi îl irosim pe-o amintire,
din care, azi, se-aude numai vântul?!*

*Dar chiar și vântul suflă-n alte foale
prin amintiri și rosturi uitate,
sedimentate-n visuri amânate
ce-și află rațiunea-n altă cale.*

*O cale cu dreptate-întortocheată,
făcută de un drept la cotitură,
acolo unde-întreaga strâmbătură
a fost pe curba minții îndreptată.*

*Și orice drept e-n drept să o urmeze,
o cale-i totdeauna la-îndemână,
când o plecare-încearcă să rămână
pe-o brână dintr-un nor de ipoteze,*

*Toate acestea-s vânt de libertate
ce bate zi și noapte-n fiecare,
ca trecerea prin lumi netrecătoare
ca libertatea-n turnul din cetate.*

*Eu nu sunt libertate la-închisoare,
sunt doar un gol prea-plin de plinătate,
de mori de vânt și capete pătrate,
ce-și calcă toate roțile-n picioare.*

*Diftongii fac ravagii prin sinapse,
atunci când se bazează pe consoane,
adorm în post când sunt de drept plintoane
cu capu-n nori și creierii-între coapse.*

*E mult de spus când spusele-s pe gânduri
și gându-și cere dreptul la gândire,
nefericirea crede-n fericire,
iar fericirea zboară-n patru vânturi.*

*Dar vântuirea vântului de-acasă,
o școală care instruieste vântul,
și cerul care-acoperă pământul
fac, împreună, loc comun și casă.*

*Chiar când acasă nu mai are casă
și noaptea-n voia nopților se lasă
din vâlvătaia soarelui culeasă,
o casă este-n drept să fie-acasă.*

*Acasă, într-o casă oarecare,
acasă, pe-o planetă zburătoare,
acasă, pe-o idee schimbătoare,
acasă pe schimbări netrecătoare.*

*Dar gându-n sine n-are-n gând vreo casă,
fințează-n orice om care trăiește,
aleargă, face planuri și gândește
și-n lumea lui e peste tot acasă.*

*De-aceea, gândul face-n gând de toate,
profund și gol, ca vântu-n libertate.*

București, 28 aprilie 2023

O CLIPĂ INFINITĂ DINTR-UN ETERN DE FUM

*Când soarele se-aprinde, luminile se sting,
când mezii sunt ca frații, extremele se-ating.*

*Curg apele la vale, cad ploile din nori,
toți norii vin din ape, nectaru-i făt din flori.*

*Stau stâncile pe gânduri când pietre cad din cer,
la poarta libertății, e-un soare temnicer.*

*În facerea de toate, un drept și-un fals cuvânt,
prin mijlocirea clipei, fac cer pentru pământ.*

*La masa cu de toate, sunt minți la patru ace
ce șes în mii de ițe războaie pentru pace.*

*În orice bucurie-i tristețe-înfloritoare
și-n orice fruct din lume, e-înmormântată-o floare.*

*Uitarea e-o ruină cu gând de primenire,
și-n marmora uitării, trăiește-o amintire.*

*În orice amintire-i o viață ce-a trecut,
în viitor trăiește trecutul ce-a-început.*

*Adesea, într-o clipă-i un infinit pierdut
și-n astăzi tot prezentul e-un viitor trecut.*

*La poarta pentru timpuri, e-un for separator
ce schimbă-un timp ce trece cu unul viitor.*

*Iar visul despre visuri e-adesea cenușiu,
precum culoarea minții în creierul pustiu.*

*O clipă infinită, bogată-n potriviri,
decide dreptul sorții la ochi și la priviri.*

*Dar niciodată clipa n-a fost îndeajuns,
deși e infinită, -i mereu de nepătruns.*

*O simți ca pe-o clipire, ca pe un clic pierdut,
ce vine din trecutul ce trece-n alt trecut.*

*Trecutul n-are vârstă, e doar netrecător,
și-și trece neuitarea la timpul viitor.*

*Deși ce-i mort ajunge, cu timpul, în uitare,
esența unei clipe-i etern netrecătoare.*

*Și chiar de clipa trece, cum trece orice zbor,
ea-și strânge în durată trecutul următor.*

*Și lasă moștenire, pentru oricând, oricum,
o clipă infinită, dintr-un etern de fum.*

București, 06 mai 2023

GÂND PE GÂND ÎNGÂNDURAT

*În nesfârșita gândului pe gând lucrare,
mai sunt vreo două treburi grele de făcut:
o inimă cu gânduri negre de umplut
și un gând de eclipsat în văz cu ochii-n soare.*

*Și-n timp ce gândul cade tot mereu pe gânduri,
ca orice gând pe gând, de gând îngândurat,
când cerul său din gând pe gând s-a înnorat
un gând de rând gândește printre rânduri.*

*În gând și în cuvânt e azi o nouă rânduire,
prin care nimeni nu mai stă pe gând la rând,
de-aceea vorba se vorbește-n gând, tăcând,
vorbirea-i prin gândire noua-i rostuire.*

*Există-n gând o libertate absolută,
fără cuvânt, fără habar, fără hotar,
ca vântul care n-are-n aer stăvilă,
ca întrebarea-n haina ei necunoscută?*

*Și dacă da, atunci ce este ce nu este,
c-un mare top secret pe ce-i necunoscut,
și-un habar n-am pe vântul ce-a trecut
ca vorba de poveste din noua ei poveste?*

*Se pare, azi, că-n gând există libertate,
căci gândul nu-i de nicio lege îngrădit,
nici controlat de cei de sus, nici pedepsit,
nici obligat să aibă spirit de cetate.*

*De te gândești că gândul tău pe gând gândește,
că are-un gând pe gând de gândul lui gândit,
ajungi să fii prin alte gânduri regândit,
sau să gândești în gura mare pe muțește...*

*În fiecare gând, există top secrete,
nimic nu-i mai secret decât un gând clar spus,
dar spusa unui gând e doar un presupus
ca viitorul lumii-n sfinte eprubete.*

*De toate-acestea-s pentru gând o întrebare,
la care nu există încă un răspuns,
dar unde gândul lumii tot mai stă ascuns,
înseamnă că-întrebarea încă-i căutare.*

*Dar și în gând, prin gând, un gând se-adăpostește
într-un glosar ce se numește om de rând,
care vorbește-n gândul lui în văz tăcând
și-n lumea necuprinsă-a gândului trăiește*

*De-i genial, titrat, sus-pus, sau om de rând,
un om trăiește viața-n gândul lui din gând.*

București, SMC, 10 mai 2023

HOTARE

*Împrejmuirea, -n orice împrejurare,
se vrea a fi de fapt o încercuire
fără contur și fără vreo ieșire
nici prin consens și nici prin evadare.*

*Dar sensu-i cel de gol între hotare,
de limitare-n lumea infinită,
în care nu există vreo ispită
de pus pe rol, în cod de partajare.*

*De aceea, gându-n gând se-împrejmuește
c-un orizont de umbră și de soare,
c-un infinit și-un frate-al lui mai mare
care-l susține și-l adăpostește.*

*Chiar dacă fiecare-i fiecare,
și niciun gând cu altul nu se-îmbină,
în fiecare noapte-i o lumină
și-n plină zi e noaptea următoare.*

*Tot gândul este unic și vorace,
chiar și atunci când astfel nu apare,
când e fluid sau prins de disperare,
și umblă gol între război și pace.*

*Iar pacea-i soră bună cu războiul,
sunt frați de sânge din aceeași rană
dar separați de-o sabie dușmană,
ca piatra de pe munte și noroiul.*

*Nimic nu este astăzi la vedere,
chiar dacă-n văz se văd prin văz de toate,
există-în fiecare o cetate
de necuvânt, de spaimă, de tăcere.*

*Iar zgomotul din marea libertate,
ce bate toba-n fiecare casă,
e doar o făcătură zgomotoasă,
ce-ascunde-n văz o poartă de cetate.*

*Hotarele par astăzi desuete,
transfrontiera-i marea transformare,
prin care văzu-n nevăzut dispare
și libertatea face piruete.*

*Da-n noul răsărit din ciber-soare,
când nu contează văzul cu vedere,
hotarele își iau la revedere,
și-apar în invizibil noi hotare.*

*Iar soarele din vechile hotare,
apune-n ciber-spățiu la casare.*

București, 13 mai 2023

RĂSĂRITUL NOPTII

*Când soarele apune, o noapte-n noi răsare,
când bate miezul nopții, o nouă zi apare.*

*Așa e scris niciunde, așa-i făcut să fie:
scornitul să scornească, știutul să se știe...*

*Rocada asta veche e, totuși, foarte nouă,
și când e zi senină, și când e nor și plouă.*

*Mereu există-n toate o față luminată
și, în aceeași lege, o alta-întunecată*

*În intervalul ăsta, ce nu-i nici de-o clipită,
se bate libertatea c-o vorbă nevorbită.*

*Dar vorba nevorbită vorbește în tăcere,
grăiește, deci există, se-ascunde, dar nu piere.*

*Pieirea nu se vede, e-ascunsă-n altă tagmă,
ca focul sfânt al Terrei în haina lui de magmă.*

*Dar mintea noastră știe, atunci când vrea să știe
că soarele din Terra e-închis în pușcărie.*

*Există, spune dogma, chiar dacă nu se vede,
c-așa e rânduiala: ascultă, taci și crede!*

*Așa ar fi să fie, văzut din dogma sferei,
dar pus la îndoială de ochiul cognosferei.*

*Căci sfera asta cogno, în marea ei croială,
atunci când vrea să știe, supune la-îndoială.*

*Și, când nu se-îndoiește, atunci doar presupune,
și-n loc de îndoială, o nouă dogmă pune.*

*O dogmă a-îndoielii din infinitul mare...,
când soarele apune, o noapte-n noi răsare.*

*O noapte cu de toate, cu lună și cu stele,
cu cipuri la ureche și minți între zăbrele.*

*Zăbrele-s făcute să-închidă și să zacă,
tăcerea n-are gratii, e liberă să tacă.*

*Când mintea-n zori apune și-n noaptea ei răsare,
e clar că dimineața se duce la culcare.*

*Își doarme somnul minții, în noaptea ei de smoală,
cum dorm aleșii noștri în vorba lor cea goală.*

*Cum doarme omenirea în somnul veșniciei
și libertatea lumii la ușa pușcării...*

București, 15 mai 2023

TIMP

*În infinita ceasului ispită,
îmi iau concentric timpul la purtare,
îl pun pe start și-l scot din hibernare
și-l trec pe șest pe trecerea oprită.*

*Îl iau ca logo-n acul de cravată
și-l scot în spațiul lumii la vedere,
îi spun să-și treacă vorba pe tăcere
și să-și transfere linia în roată.*

*Mai totu-n lumea asta se-învârtește,
iar roata nu se-întoarce niciodată,
chiar și atunci când este resetată,
ea face tot ce știe: se rotește.*

*Aș vrea să-l rog să treacă-n tot ce trece,
lăsând în urmă urma sa din vreme
în armonii, conflicte și dileme
dintr-un ocean de foc cu apă rece.*

*Să dea un click pe cercul fără cruce,
s-aprindă pe cuvânt o lumânare,
să pună embargo pe disperare
și să aștepte noaptea la răscruce...*

*Dar nu știi dacă el o să accepte,
e mult prea el și prea fără hotare,
prea trecător și prea uitat de soare,
de verbe-n mori de vânt și de concepte.*

*Dar apa rece nu mai stinge focul,
s-a aliat cu jarul din sinapse,
și-a pus bretele pe axoni și coapse
și-n nenoroc și-a transferat norocul.*

*Norocul lumii e că totul trece,
și încă ne-îmbățăm cu apă rece.*

București, Piața Palatului, 19 ianuarie 2023

SENSURI CONTRA-SENSURI ÎN DERIVĂ

*Când însăși disperarea-i disperată
și cad pe gând gândirile din gând,
iar vorbele vorbesc prea mult, tăcând,
n-ai să ajungi la capăt niciodată.*

*Dar niciun capăt nu se vrea sfârșitul,
chiar dacă pare ultimul final,
există-n fiecare un nou val,
din care se durează infinitul.*

*Un infinit în formă circulară,
ce n-are nici final, nici circuit,
ci doar în cerc o lume de rotit
și-un pe-din-dos postat de din-afară.*

*Pe-din-afară-i infinitul mare,
chiar dacă infinitu-i infinit
și n-are sens să fie mărginit,
iar infinitul mic e-încarcerare...*

*Dar disperarea nu-i cantitativă,
e doar o grozăvie de coșmar
și-o vorbă cu dosar într-un glosar
c-un uragan de sensuri în derivă.*

*Tot sensul activează interesul,
dar sensul are-n sine și-un non-sens,
non-sensul nu acceptă vreun consens,
și tot consensul anulează sensul.*

*Din vorbăria asta fără vorbă,
ar rezulta un fel de tot-nimic,
un mare univers și unul mic,
ce-și află rostul ca măraru-n ciorbă.*

*Dar gândul, pus în cerc, așa gândește,
în paradoxuri fără de sfârșit,
în infinitul fructului oprit,
pe care fiecare și-l dorește.*

*Tentația-i de mii de ani imensă,
cum este sufocarea la pitoni,
cum este ionosfera pentru ioni
și densitatea în structura densă.*

*Dar, dincolo de rău și de mai bine,
e, poate, mult mai bine sau mai rău,
căci fiecare-și are altul său,
și sensul potrivit care-i convine.*

*De-aceea-n lumea noastră senzitivă,
sunt sensuri contra-sensuri în derivă.*

București, SMC, 22 mai 2023

LUMINĂ ȘI ÎNTUNERIC

*În lumea vieții, viața n-are sensuri,
e pur și simplu mod de viațuire,
în univers, în om și-n omenire,
acum, aici și-n alte universuri.*

*De când e-așa, nici Cronos nu mai știe,
nu-i treaba lui să facă cercetare,
nu-i nici să scoată timpul la plimbare
pe-un bulevard din marea veșnicie.*

*Cu veșnicia, timpul n-are treabă,
el toacă infinitul în clipite,
în mori de vânt, în verbe și-n ispite
ca un Socrate care-n veci se-întreabă.*

*Degeaba se întreabă-Întrebărețul
de ce în vieți se risipește viața,
de ce, în zori, apare dimineața
și speculantul face-n piață prețul.*

*Chiar dacă timpu-înseamnă bani în piață,
și prețul mult prea mult se prețuiește,
o viață doar odată se trăiește
și n-are nimeni drept la altă viață.*

*Nu prea se știe ce înseamnă dreptul
și-n care drept e dreptul la dreptate,
cu drept întreg sau doar pe jumătate,
direct, pe ocolite sau de-a dreptul...*

*De-aceea, timpu-n drept nu se grăbește,
deși-i doar timp, el zboară ca săgeata
și învârtește (dar nu-ntoarce) roata,
iar ce-a trecut e mort și putrezește.*

*Chiar dacă viața-i clip din veșnicie,
și-aduce infinitu-n fiecare,
un om se duce noaptea la culcare
și, când îi trece vremea, nu se știe.*

*Dar ziua-i plină viață, noaptea-i moarte,
o moarte a luminii și-a gândirii,
o pauză nocturnă a trăirii,
ce viața-n clar și în obscur o-împarte.*

*Căci viața-i un concept de luminare,
iar moartea-i o eternă-întunecare.*

București, 23 mai 2023

VĂZ PENTRU GÂND

*Se pun la cale căile călirii
c-un gând ce se căleşte-n fiecare
și-un altul care face separare
între domeniul urii și-al iubirii.*

*Dar gândul totdeauna-n gând gândește
și nimeni n-o să afle vreodată
de ce un gând la față nu se-arată,
ci face totu-în taină, pe mutește*

*În lumea lui, e-o altă rânduială,
un alt parcurs, o altă prozodie
și un alt mod de a face poezie
și a supune certul la-îndoială.*

*Prin certitudini, gândul se căleşte,
nu e fluid, nu este nici de piatră,
nu e nici câine care-n sine latră,
e doar un gând ce, prin cuvânt, gândește.*

*Dar gându-i precum vremea schimbătoare,
nu poți să-l prinzi în niciun fel de plasă,
e-un văz din roua de pe flori culeasă
de-un ochi de gând din razele de soare...*

*Un gând căzut pe gând să răzgândește,
el tot mereu își schimbă-înfățișarea,
măsura, armonia, structurarea
și tot ce are dă sau dăruiește.*

*E foc și ape, neguri și lumină,
nimic sau tot și toate împreună,
prin risipiri ce-n oaze se adună,
ca un taifun în fapt de zi senină.*

*Și nu știu dacă-i place vreo idee
din toate câte au fost elaborate,
sau în neliniști sacre îngropate,
într-un măreț final de epopee.*

*Dar știu că gându-i sarea din bucate,
sau gustul din poemul fără sare,
compus câteodată la întâmplare,
din semanteme seci sau expirate.*

*Iar cauza ce-a dus la expirare
atâtea căutări, prin întâmplare,
e-un altruism pe val la vânatoare,
creat de haita lupilor de mare.*

*Atâtea ape pasc pe val iluzii,
și-atâtea visuri își ridică valul,
sperând s-atingă vreodată malul,
spre libertatea marilor confuzii.*

*Dar gândul nu e-încătușat de maluri,
nu-i nici supus să rabde și să spere
nici să îndure vremuri austere,
sau să-și trăiască viața între valuri.*

*Tot gândul a-învățat pe gând să cadă
și-n gând, cu ochii gândului să vadă.*

București, SMC, 30 mai 2023

CONSONANȚE HAOTICE

*Bat clopote stridente-n tăcerile brizante,
consoanele luminii-și cer dreptul la vocale,
fonemele frustrate o iau pe biți la vale
și vorbele se-îmbracă-n efecte consonante.*

*E multă cărdășie-n adverbe cu de toate,
se bate unitatea-n sintagme divergente,
moluștele atacă prin î-uri contondente,
iar sarea din cuvinte vrea verbe nesărate.*

*O cratimă cu fustă se vără-între vocale,
o virgulă se-așteaptă ca văzu-n văz s-o vadă,
e-n drept să-și ceară dreptul de punct dotat cu coadă,
ce-așteaptă-o promovare de șef la dandanale.*

*Troianul instalează un bit la cotitură,
adverbele în cyber sunt altfel programate,
să pună-n vorbărie efecte deturnate
și-n voci să introducă bruij de conjunctură.*

*Concretul vrea diurnă-n monedă virtuală,
abstractul concreteții solicită simbrie
și-un rol de cască-gură-n pridvor la veșnicie,
când gându-și face plinul c-un plin din vorba goală.*

*Nimic nu se-înțelege din vorbele tăcute,
în noua noastră eră-i prea multă vechitură
pe post de politețe, ce-n altă limbă-înjură,
prin verbe nescanate și voci contrafăcute.*

*Gramatica-i un virus de dat pe ușă-afară,
e-o nouă vechitură ce pune bețe-n roate,
mumie de-altădată, cu reguli răsuflate,
ce vără-n cârca vorbei vetusta ei povară.*

*Prea multă-i vorbărie-n gramatici seculare,
prea multe exigențe, prea multă teorie
și profi ce țin cu dinții de-o veche jucărie
ce-ar trebui să fie trimisă la casare.*

*O limbă are dreptul la marea ei dreptate,
la minima-i formulă, ca formă-a ei formală,
c-o singură consoană și-o unică vocală
și-un selfi-n avangardă cu umbre colorate.*

*Gramatica de astăzi e-un altcumva de mate,
c-un haos de cuvinte și mii de ecuații,
un univers de verbe și verbe-n verberații,
o ordine în haos și-un haos peste toate.*

*Dar haosul, adesea, înseamnă provocare,
iar dreptul nedreptății e-n drept să se-încovoie,
sub greutatea vorbei ce trece-n hărmălaie,
cu dreptul drept la văz, auz și pronunțare...*

*Așa gândesc gândacii-n gramatica cea nouă,
în care, câteodată, doar când e soare, plouă.*

București, 11 iunie 2023

MURIREA NU-I POPAS VOIT ÎNTRE IZVOARE

*De mai găsești în ce-ai pierdut vreo amintire
și-n amintiri mai cauți încă ce-ai pierdut,
de-ai mai ajuns aici, când totul a trecut,
înseamnă c-ai bifat un pas de nemurire.*

*E un miracol azi că mai trăiești în mâine,
când mori câte puțin în fiecare ceas
și ascunzi în văzul lumii timpul ce-a rămas,
cum își ascunde osul câinele de-alt câine.*

*Dacă trăiești pe rug în nostalgii amare
înscrise c-un ecou pe meandrele de fum,
când focul ți s-a stins într-un ocean de scrum,
distingi, printre cărbuni, însemne funerare.*

*De te mai bate gândul să-ți aduci aminte
de-un gând cu mii de ipoteze în zadar,
vei regăsi, pe-o vechitură de glosar,
un viscol hipersonic nins printre cuvinte.*

*De ce-i așa, nici mintea lumii nu mai știe,
tot ce trăiește moare-n viață, pas cu pas,
iar moartea nu-i o făcătură de pripas,
ci act normal pentru transfer în veșnicie.*

*Murirea nu-i popas voit între izvoare,
nu e nici cratimă înscrisă în cuvânt,
e doar permis normal de trecere-n mormânt,
iar veșnicia nu-i o clipă trecătoare.*

*Chiar dacă clipa este-n noi infinitate,
ce n-are nici durată, nici măcar cuvânt,
ea-i singura esență-a vieții pe pământ
și-un avanpost la viața din eternitate.*

*Eternitatea nu-i o viață sub alt soare,
ci veșnicie, întuneric, nemișcare.*

București, SMC, 14 iunie 2023

FLACĂRĂ DE GHEAȚĂ

*Se-întunecă lumina de atâta soare,
și râde plânsu-n lacrimi reci, demult secate,
se-îmbracă sărăcia goală n nestemate
și-adoarme noaptea minții-n neguri orbitoare.*

*Se trece tot ce trece-n trecerea de sine,
uitucii tot mai uită să-și aducă-aminte,
cuvintele dau vina vorbei pe cuvinte,
uitarea celor ce se uită nu revine...*

*Întoarcerea se-întoarce ciclic la izvoare,
de nu se-întoarce, nu-și mai are-n sine sensul,
iar versul nu-i același lucru cu reversul,
nici regăsirea nu mai are căutare.*

*Nu cauți regăsiri în vremuri de-altădată,
prezentul nu se mai întoarce la izvoare,
în miezul nopții albe, nu există soare,
iar soarele de foc n-apune niciodată.*

*E greu să fii pe val, când valul se scufundă,
dar în adâncul apei nu există valuri,
există doar tumultul apei dintre maluri
în care-și simte pulsul fiecare undă...*

*Și omu-i tot așa cum e prin val oceanul:
o apă vie ce se zbate-ntre focare,
cu unul în adânc, cu altu-n miez de soare
și-un infinit fluid în creier și-n sinapse.*

*Străluminat profund de-un val de-întunecare,
adâncul suie-n cer, prin stele căzătoare,
eternitatea lumii nu e trecătoare,
iar infinitul nu se-întoarce la izvoare.*

*Dar, deseori, lumina, -n ochii ei, se stinge,
când alta, pe furiș, pe gând, se colmatează
și gândul infestat se trece-n metastază,
iar aisbergul din nord cu cel din sud se ninge.*

*Se-aprinde în înalt, în cheie boreală,
prin ionii arătoși captați de ionosferă,
ducând războiul lumii sus, în stratosferă,
preaplin real și gol din lumea ireală.*

*Dar, uneori, și-întunecarea-i luminoasă,
când neuronul află c-are rude-n soare
și-aduce limpezirea nopții la izvoare,
când gheața arde-n foc, cu flacără apoasă.*

*...Se stinge-încet lumina lumii-n veșnicie,
dar viața, fără foc, e neagră și pustie.*

București, 07 iulie 2023

CERTITUDINEA ÎNDOIELII

*În noua eră hiper-cristalină,
se luminează noaptea din timpane,
luminile se trec în lampioane
și negura se-îmbracă în lumină.*

*În temelii-i o nouă rânduială,
vapoarele fac greve submarine,
câmpiile-s cu munții la-înălțime
și dreptul-și cere dreptul la-îndoială.*

*O îndoială are drept la toate,
la temelii, la gând, la emigrare,
la înnoptare-n razele de soare,
la a putea atunci când nu se poate.*

*Oricare drept se pune la-îndoială,
căci îndoiala cere căutare,
în viață, în idee, în dosare,
în sacul supraplin și-n traista goală.*

*De drept nu-i dreptul vorbei la tăcere,
nici al tăcerii vorbei la vorbire,
e doar o altă clasă de-îndoire,
căci îndoiala-i marea ei putere.*

*Puterea-n sine nu e absolută,
e doar o mână forte în cetate,
ce ține-într-o idee de dreptate
doi pumni de fier și-o zeamă de cucută.*

*Puterea nu e stâlp de temelie,
e doar un braț și-o sabie ce taie
o trestie ce încă se încovoie
când își plătește vechea-i datorie...*

*E cert că bou-și duce veșnic jugul,
e cert că fără boi nu pot fi juguri,
și nu pot fi nici frunze fără muguri,
e cert că, fără foc, nu arde rugul.*

*Dar însăși certitudinea-i incertă,
când n-are conținut și limitare,
nici relevanță clară, nici hotare,
nici vreo prezență vie sau inertă.*

*E prea-îngrădită limita dreptății
și prea pe gânduri gândul răzgândirii,
e mult prea liber dreptul îndoirii,
iar îndoiala-i cratima cetății.*

*Așa e-n gând de când se știe gândul,
taifun de vremuri grele în gândire,
sau un nou val de certă îndoire,
precum o face-n libertate vântul.*

*Căci vântul nu e poartă de cetate,
e doar un lanț în altă-înlănțuire,
ce-înzăvorăște poarta de gândire
c-un nou concept de gând în libertate.*

*Chiar și-un cuvânt smolit la patru verbe
ce-și ține adjectivele-într-o mână,
ar prefera o cratimă cadână
în arca pătimirilor superbe.*

*Dar libertatea-i ancoră incertă...,
doar îndoiala-i totdeauna certă.*

București, 11 iulie 2023

POARTA, UȘA ȘI PRIDVORUL...

*Niciun om cu mintea-întreagă nu își face poartă-n casă,
poarta este ușa curții, gardian când ești acasă.*

*Și, când pleci, le-închizi pe toate, ușa, poarta și pridvorul,
și-ți deschizi, unde-oi ajunge, amintirile și dorul.*

*Amintirile-s ca apa, trec, revin și curg ca gândul,
poarta, ușa și pridvorul se fac una cu pământul.*

*De te-ai dus, ești dus ca vântul, te faci vânt în patru vânturi,
și așa rămâi într-una, nu scoți vânturi din pământuri.*

*Scoți doar verbe de ocară, ceara ei de viață-amară,
fără casă, fără soartă, dat mereu pe ușă-afară!*

*De te-întorci, găsești doar iarba necosită și murdară;
poarta, ușa și pridvorul sunt demult în altă țară.*

*Nu mai sunt din dor și suflet, sunt din alt cuvânt făcute,
scrise-n alte orizonturi, unde vrutele-s nevrute.*

*Nu se-aude decât vântul ce vorbește-n limba-ți sfântă,
transferată în deșerturi și în plânsul care cântă.*

*N-o-înțelegi, că ai uitat-o, cum își uită valul vântul,
orbul, ochiul și privirea și țăranul-domn, pământul.*

*Toți ne trecem în ce suntem și nu suntem toți ca unul,
fiecare-i cum ajunge, nu-i identic cu niciunul.*

*Mai avem, pe lumea asta, nume și identitate,
gânduri bune, vremuri multe, nostalgie și păcate.*

*Resetate orizonturi, lumini stinse, nori și umbre,
ploi cu valuri de zăpadă și zăpezi cu lacrimi sumbre.*

*Visurile sunt nomade, nomadisme-le-s subtile,
oamenii trăiesc sub vremuri, vremurile-și pun roțile.*

*Nomadismu-i azi în floare, florile sunt sedentare,
cresc unde își au sămânța n-au zăpis de emigrare.*

*Chiar de-s rupte și purtate ca podoabe trecătoare,
ele nu-și trădează apa, nici culorile din soare.*

*Numai omul e ca nimeni, știe tot, face de toate,
se târăște ca urdoarea prin bordeie și palate.*

*Inventează inventarea, din cerc face roți pătrate
și se-adună când aleargă-n risipiri dezordonate.*

*A-învățat să fie farsor, arta lui e-n strategie,
tace, când e prins cu vorba, când nu, face viclenie.*

*Nu mai suntem toți ca unul, fiecare-i fiecare,
unic între miliarde și, în sine, cel mai tare.*

*Nu mai are neamuri multe, nici conace, nici moșie,
nu mai crede-n sfânta țară, crede doar în ce-o să fie.*

GÂND ÎNGÂNDURAT

*Poarta, ușa și pridvorul au rămas odinioară,
când pământul era casă și țăranul stâlp de țară.*

*Astăzi lumea vede-n zare efigia ei nomadă,
poarta, ușa și pridvorul nu mai sunt în drept să vadă.*

București, 20 iulie 2023

GÂNDUL BUN ȘI GÂNDUL RĂU

*Eu n-am trecut pe trecerea oprită,
nici n-am avut vreo pilă la palat,
am fost mereu doar gând îngândurat
și-un nefinit în lumea înfinită.*

*M-am tot gândit că gându-n gând gândește,
mi-am zis că-i treaba lui de gând pe gând,
să bolmojească-n legea lui, tăcând,
să facă tot ce vrea, tot ce-și dorește.*

*Gândirea nu-i la poarta ei oprită,
nici de iubiri și nici de rațiuni
și nici măcar de-acele-înțelepciuni
ce pun pe gând gândirea răzgândită.*

*Un gând nu-i libertate-n libertate,
și de-aceea-și are-n gând mereu
un eu al său, în sine, Dumnezeu,
ce-l poartă prin bordeie și palate.*

*Un gând întotdeauna meditează,
iar omul face tot ce-are de gând,
cu gândul pus în ordine, la rând,
căci gândul bun pe gând se-întemeiază.*

*De multe ori și gândul rău grăiește,
oricare rău își are gândul său,
există deci în gând și gândul rău,
un gând în sine, bun sau rău, gândește.*

*Dincolo de bine, dincolo de rău,
sunt binele și răul la un loc,
pământ și apă, cer senin și foc,
haos și durere, pisc înalt și hău*

*Nu poți s-arunci un gând în închisoare
n-ai cum să știi de-i bun sau viciat,
de-i autentic, fals sau plagiat,
de e savant sau hoț de buzunare.*

*De vrei să-i ceri în gând vreo socoteală,
e gândul tău, tu ești produsul lui,
de el e rău, nu-i vina nimănui,
căci tu ești el, preaplin sau vorbă goală.*

*Ca umblet rău, un gând este ca dracul,
ca înțelept, se crede Dumnezeu,
ca bun și rău e-n orice gând mereu
un petic care-înnobilează sacul...*

*Gândul este om și omul este gând,
vorbele din gânduri spun prea mult, tăcând.*

București, 24 iulie 2023.

CÂND FALA ZILEI ÎN AMURG AJUNGE

*Când fala zilei în amurg ajunge
și noaptea trece-n starea ei de veghe,
iar dreptul lumii se îmbracă-n zeghe,
lumina minții-n noaptea ei se stinge.*

*Adoarme obosită și murdară,
cu ochii translatați pe nevedere,
cu vorbele trecute pe tăcere,
cu lumenii rămași pe dinafară.*

*Se-aprinde-un tribunal de-întunecime,
nu-l vede nimeni, practic, nu există,
dar întunericul în el consistă,
iar judecarea-i pisc în adâncime.*

*Pe întuneric, totu-i nemișcare,
chiar dacă, -n lumea lui, și el vorbește,
cu vorbe fără vorbe, pe muțește,
într-un limbaj bazat pe-întunecare.*

*Și totuși nu-i nimic prea nou sub soare,
există zi și noapte-n fiecare,
noaptea, ziua merge la culcare,
în zori, lumina din adânc răsare.*

*Când ziua trece, steaua ei apune,
lumina ei cu noapte se-învelește,
și tot din noapte ziua se ivește,
s-a spus demult și tot la fel se spune...*

*Mereu așa, se învârtește roata,
și noi cu ea, în ea, pe veșnicie,
de când ne știm, așa știm că se știe,
nimic nu-î nou, povestea e de-a gata.*

*Același papagal, aceeași lume,
același rol, aceeași povestire,
același boss, aceeași rostuire,
același anonim, același nume...*

*Lumina mea din cartea de citire,
aș vrea să-ți scriu cu ochii mei o carte,
oricât ar fi uitarea de departe,
îmi amintesc de prima mea privire.*

*Era o stea din prag de galaxie,
pe care o vedeam c-un an lumină,
din ochiu-închis c-o pată pe retină,
într-o lumină tandră și pustie.*

*Acolo, sus, sunt zări necunoscute,
visările din văz se pierd în noapte,
vocalele se prăvălesc în șoapte,
iar marile iubiri rămân tăcute.*

*Frumosul se trăiește în tăcere,
visarea nevisată e sublimă,
inertu-n inerție se animă,
reversul bucuriei e-n durere.*

*Lumina se hrănește cu lumină,
tot cerul nopții-i colmatat de stele,
e greu s-alegi vreuna dintre ele,
iar, ziua, nicio stea nu-i pe retină*

*Retina lumii-n ochiul ei clipește,
când e-întuneric, doarme și clipirea,
lumina lumii este-n noi iubirea,
iar noaptea-n ochiul ei se odihnește.*

*Lumina-i un foton dintr-o poveste,
de nu-i lumină, nici foton nu este.*

București, 26 iulie 2023

SOMNUL TREAZ AL RAȚIUNII

*Când somnul rațiunii se trezește
și pleacă-n zori cu gândul la plimbare,
încerc să caut iarăși prin glosare
un argument ce nu se potrivește.*

*Argumentarea-i, astăzi, vorba-cheie,
cu care poți deschide orice ușă,
în foc, în piatră, -n gânduri și-n cenușă,
dar mai ales în ochii de femeie.*

*O rațiune-n sine-i feminină,
de ce-i așa, nu-i musai să se știe,
să zicem c-așa e normal să fie,
de vreme ce femeile-s de vină.*

*E vina lor că totul se-învârtește,
e vina lor că soarele apune
și că nespusu-n ochii lor se spune,
când inima nu bate, ci vorbește.*

*Vorbește-n aritmii și-n mii de senzuri,
pe cer vocal și-n profunzimi de smoală,
căci vorbăria-i marea potriveală
în rai, în iad, în ochi și-n înțelesuri.*

*E vina ei că arde-n foc de gheață,
e vina ei că-n legea ei trăiește,
că poartă-n sine gândul ce gândește
prin două inimi din aceeași viață.*

*Tot gândul stă pe gând când nu-înțelege,
se-ascunde-n rațiuni sofisticate,
când inima în noțiuni se zbate
să pună-n paradox un moft de lege.*

*Un moft de lege-n tonuri necuprinse,
cu sensuri care vin din altă parte,
cu rezonanțe-n clopotele sparte,
cu întuneric în lumini aprinse.*

*Un moft de lege care n-are lege,
nici sensuri contrasens, nici viziune,
nici vreun cuvânt de-ascuns, nici rațiune
ci doar un vis banal din somn de rege.*

*Dar somnul rațiunii n-o s-adoarmă,
de vreme ce există si gândește
și face absolut tot ce-l privește,
ca rațiunea-n patul lui să doarmă.*

*Concubinaj sau mare potriveală,
într-un non-sens cu sensuri infinite,
în of, în paradoxuri și-n ispite,
de-un somn ce n-are somn, nici oboseală.*

*În somnul rațiunii, stă la pândă,
un vis al lui de somn visat pe viață,
o noapte-n sine, fără dimineață,
în care libertatea e osândă.*

*Când somnul rațiunii stă de pază,
și rațiunea-n somnul ei visează.*

București, 29 iulie 2023

PE POST DE ADEVĂR, MINCIUNA

*Se trec pe sensuri prostovane anii
și-și dau cu stângu-n dreptul socoteală.
de ce-au făcut la ultima plezneală,
cu proștii, cu savanții, cu golanii.*

*Deși n-au spuse, totuși, țin să spună
de ce sunt spuse spusele nespuse,
iar spusele nespuse-s presupuse,
când piaza rea e totdeauna bună...*

*Esența asta-i foarte importantă
în orice goliciune absolută,
în orice făcătură prefăcută,
în orice urâciune elegantă.*

*Dar anii nu dau nimănui raportul,
ei sunt eternitatea curgătoare,
o trecere etern netrecătoare,
ce și-a fixat pe infinit suportul.*

*Dar, în esență, sunt și ei ca omul,
cu infinitu-încarcerat în verbe,
cu verbele placate de adverbe
ce se rotesc în vreme ca atomul.*

*De-aceea, câteodată-împărăția,
îi cheamă la carpetă, pe orbită,
c-un ton de finitate infinită,
să spună ce-au făcut cu galaxia.*

*Apoi îi ia la marea tăvăleală,
c-un test haotic libertin dogmatic,
c-un test golanic cogno-aberatic,
și golării din vorbăria goală.*

*Îi pune-n lanțuri, an cu an, să jure,
pe-întregul arsenal de jurăminte,
pe sfinți, pe draci, pe gesturi, pe cuvinte,
că vor etern să-înjure și să fure.*

*Să jure, tot pe tot, ca-întotdeauna,
de-au promovat sau nu în funcții proștii,
de-au reciclat în proști cu carte foștii,
de-au pus, ca adevăr de drept, minciuna.*

*Să bată cu țambalul apa-n piuă,
s-o ia la vale, ca să urce dealul,
din ce-i real, să facă irealul,
să spună că e noapte, când e ziuă.*

*Să pună-n drepturi noua rânduială,
cu dreptul nedreptății stâlp de lege,
cu legea care-înseamnă ce se-alege,
în care stâlp de lege-i vorba goală.*

*Și să-înțeleagă, pentru totdeauna,
că-n post de adevăr e, azi, minciuna.*

Turnu Severin, 03 august 2023

CONTRARIETĂȚI BANALE

*Căderea prin cădere se ridică,
când are-n gând prin gând s-o facă,
iar vorbăria este-n drept să tacă,
atunci când măreția-i mărunțică.*

*Tristețea-îmbracă haine bucuroase
și bucuria-și râde de tristețe,
urātu-i candidat la frumusețe,
prelatu-i plin de gânduri păcătoase.*

*Smolitul se topește după soare,
albitu-și face noaptea zile negre,
doar risipirile-s mărimi integre,
iar trecătoarea nu-i netrecătoare.*

*Plecarea are-n sinea ei sosirea,
sosirea-i dependentă de plecare
și-urmată de plecarea următoare
precum, în mărginiri, nemărginirea*

*O fată măritată nu e fată,
de-i doamnă, nu mai este domnișoară,
iar libertatea-i marea ei povară,
căci liberul nu-i liber niciodată.*

*Adeseori, privirea-i sclipitoare,
când ochiul vede-n ochiul care-i place
un gând ce-n lumea vorbăriei tace,
gândirea vorbei nu-i nevăzătoare.*

*Vederea-n sine nu e la vedere,
iar ochiul, când se-închide, tot mai vede,
ne-ncrezătorul încrezut nu crede
în vorbăria vorbei din tăcere.*

*E greu să poți când ești în neputință,
dar nu-i prea greu să cari o greutate,
când ai asigurat în spate-un spate
și în ocean, un val de-îngăduință.*

*În armonie-i marea plinătate,
dar armonia-i treabă dificilă,
mândria-n lume-i uneori umilă,
iar eroismul, act de lașitate.*

*Nimic nu este doar așa cum este,
orice poveste-și are o poveste.*

Turnu Severin, 04 august 2023

CÂND, UNDEVA...

*Când, undeva, pe-un gând, îți arde gândul
și-ți cad pe gând gândirile trecute,
tot ai mai vrea în gând aceleași vrute
și stai la rând să-ți vină-n gânduri rândul.*

*A vrea înseamnă însă foarte multe:
resurse, act de forță și voință,
putință, judecată, chibzuință
și un alt gând dispus să te asculte.*

*Dar gându-n sine n-are vreo măsură,
nici neuroni și nici sinapse n-are,
nici loc de casă-n gânduri trecătoare,
și nici vreun gând de mare anvergură.*

*Tot gândul se gândește în tăcere
la sine, la non-sine, la aiurea,
sau la copacul ce-a sfidat pădurea,
și s-a mutat cu cortul la vedere.*

*Stă singur și privește-n noapte luna,
dar îi e frig și ramuri sunt puține,
iar libertatea nu-i miroase-a bine
când s-o stârni, din te miri ce, furtuna.*

*Atunci îți iei cu tine tot avutul,
din gânduri, din cuvinte, din iluzii,
din limpezimea marilor confuzii,
și-ți cauți în poimăine începutul.*

*Îl regăsești în cartea-îngălbenită,
pe care-ai răsfoit-o într-o vară,
când gându-ți hoinărea prin călimară
și adormei pe fila necită.*

*Îți recitești citirea gânditoare,
cu gândul, cu privirea, cu uitarea,
cu valul gol ce tot mai umple marea
cu profunzimi din clipa trecătoare.*

*Dar clipa ta în tine-i infinită,
și gându-n gândul lui cu el o poartă,
cum poartă viitoru-n sine-o soartă
și cel iubit ideea cea iubită.*

*Și nu contează clipa din idee,
ci doar ce vezi în ochii-i de femeie.*

București, 10 august 2023

ÎN VĂZUL NEVĂZUT...

*În văzul pe care nu-l văd,
e doar văz de noapte și-atât,
dar văzul de noapte-i urât
și vede în spectrul prăpăd.*

*Prăpădul e-un urlet pustiu,
pustiul din ochiul de corb,
la ziuă, ce-i noapte e orb,
iar mortul din groapă e viu.*

*Dar mort e și viul murit,
în văzul galactic finit,
în minus sau plus infinit,
prin legea din fructul oprit.*

*Nici fructul oprit nu-i la fel,
și-a luat ca permis un zapis
prin zona de sens interzis,
cu tot ce rezultă din el.*

*Rezultă din totul nimic,
nimicu-i de toate în noi,
iar muntele curge șuvoi
când fierbe cafeaua-n ibric.*

*Planeta se spală pe cap
cu focul din norii fierbinți,
nebunii din noi sunt cumiști,
iar spusele-n spuse nu-încap.*

*E multă-încâlceală-n atom,
savanții atomici-s protoni,
neutrii-s în el neutroni,
dar omul atomic nu-i om.*

*E doar o sintagmă cu far,
în care pulsează un rol
și-un munte adânc de nămol,
ascuns în parfum de tâlhar.*

*Tălharul e azi om de stat,
cu aer de cruce-n infern,
de clipă trecută-n etern,
de iad pe pământ exilat...*

*Sunt toate așa cum au fost,
în cer, pe pământ, în cuvânt,
în clipa din ochiul de vânt
din văzul văzut pe de rost.*

*Un văz nu e văz de văzut,
e doar o anexă la cap,
cum este la car un proțap
și clipa la timpul trecut...*

*Sunt multe prin spuse de spus,
prin verbe, prin gând, prin tăceri,
prin gesturi, prin ochi, prin dureri,
din tot ce a venit și s-a dus.*

*M-apuc de vâslit c-un plaivaz
prin marea închisă-n cuvânt,
m-acopăr c-o pală de vânt
și trec, nevăzut, un pârleaz.*

*Pârleazul din văzul pierdut
pe gardul din nori și uluci,
când noaptea la stele te duci
privind visător la trecut.*

*Un gând, când gândește, e zbor
un vis, când visează, e dor.*

București, 11 august 2023

ESENȚIALI DIN ULTIMA ESENȚĂ

*Noaptea albă-n sine-i ziuă neagră
și ziua neagră-i pată cenușie,
iar ce nu este merită să fie,
când goliciunea are normă-întreagă.*

*Un fraier este-n mână la sub mână,
cinstitul s-a cinstit cu interlopul,
în loc de soare-a răsărit potopul,
săraca din poveste-i azi stăpână.*

*Stăpâna-n sine-i simplă și săracă,
bogată-n simplități sofisticate,
sofisticarea-i plină de păcate,
prostocrația n-a-învățat să tacă.*

*Prostia are-n ochi impertinență,
impertinența-i doctor în prostie,
iar libertatea-i astăzi silnicie
și-înțelepciune-n ultima demență.*

*E prea vocală-înțelepciunea mută,
prea fără rost, prea plină de păcate,
a dovedit-o în trecut Socrate
și-a fost cinstit cu zeamă de cucută.*

*Sunt înțelepți, pe mapamond, doar zeii,
dar zeii n-au nevoie de durată,
eternitatea nu e măsurată,
iar Dumnezeu nu-și știe dumnezeii.*

*E unic, infinit, e-n tot și-n toate
în sine, în ex-sine, -n neuitare,
în unul, în noi toți, în fiecare,
voință care-n absolut se poate.*

*Un absolut cu sensul în derivă,
negat de-un relativ fără prenume,
ce-și face din necunoscut renume
uitat de amintiri într-o arhivă.*

*Nimic nu-i nou și totu-i nou sub soare,
iar timpul nu mai are loc în spațiu
și s-a mutat cu cortu-n ciberspațiu
dar ciberspațiu-i ultima-închisoare.*

*O închisoare-nchisă-ntr-o cetate,
cu gardieni în terabiți la ușă,
și-un foc aprins atomic în cenușă
de-un vânt încătușat de libertate.*

*Adorm și eu cu gândul la uitare,
uitarea este azi un text de lege
din codul validat de ce se-alege
din veșnicia noastră trecătoare.*

*Și astfel devenim, cu consecvență,
esențiali din ultima esență.*

București, 13 august 2023

NEMINTEA MINȚII

*Nemintea-mi mă scoate din minți
și nu știu de minte mai am;
din mintea pe care-o aveam,
mai am doar confuzii fierbinți.*

*Îmi bate și-acuma-n timpan,
urechea-mi surzită de gând,
ajunsă ieșită din rând
ca zilele nopții din an.*

*Și nu pot de minte s-ascult,
de vreme ce mintea-mi s-a dus
pe dealul din valea de sus,
golită de creier demult.*

*Adoarme pe-o pală de vânt,
cu visul rămas nevisat,
cu zarul pe foc aruncat,
cu ceru-îngropat în pământ.*

*Aș vrea să mai pot să-l dezgrop,
c-un invers din versul gropar,
în care apar și dispar
noi focuri din vechiul potop.*

*Dar focul din soare-i pe dos
pe-dosul c-o față prea-sus,
prea-susul e-un sus presupus
pe solul de piatră apos.*

*Un sol plin cu apă-i noroi,
iar mintea cu fumuri nu-i foc,
războiul din minte nu-i joc,
dar jocul cu moartea-i război.*

*Nemintea e mintea pe dos,
sau mintea cu poli inversați,
în care nefrații par frați
și-urâtul apare frumos.*

*Se bat două focuri pe cer,
în golul din noi rezonant,
și-n eul fragil și brizant
nemintea-i o poartă de fier.*

*Se-închide-n fermoarul deschis,
sfărâmă o coajă în ou,
crucifică vechiul drept nou
și face cu iad paradis.*

*Dar mintea-i neminte mereu,
de vreme ce n-are habar,
nici lege, nici haos, nici zar,
nici ochi la vedere, nici eu.*

*Dar, totuși, mintea, uneori,
își vrea copilul ei din flori.*

București, 14 august 2023

AL MEU

*M-așez pe o frunză de tei
și teiul devine al meu,
în totul și-n toate sunt eu
și toți ce sunt alții-s ai mei.*

*Eu fac totdeauna ce știu
și știu în mod sigur ce vreau,
dau tot când pot totul să iau,
și sunt ce-mi doresc să nu fiu.*

*Sunt hoțul pe care-l detest
și geniul în fraier mascat,
sunt visul de visuri visat
șt textul stăpân pe context.*

*Iau ploaie din cerul senin,
din junglă fac ronduri de flori,
las cerul să cadă din nori
și geniul s-ajungă cretin.*

*Fac prostul să creadă că-i as
și asul să creadă că-i prost,
fac rost dintr-un rost pe de rost
și resturi din tot ce-a rămas...*

*Trăim într-o eră de fum,
cu genii-n valeți idioți,
și popi în sutane de hoți
c-un mâine dator la acum.*

*Dar eu sunt stăpân, nu dator,
pe soare, pe cer, pe pământ,
pe gând, pe idei, pe cuvânt,
pe mers, pe târâre, pe zbor.*

*Vreau totul, căci totu-i al meu:
ce este, ce-a fost, ce va fi,
oriunde, oricum s-o numi,
iar lumea-i așa cum vreau eu.*

*Eu însumi, eu, eul privat,
ce-n minte la mine mă știu,
mă vreau pe vecie să fiu,
pe viață, stăpân la palat.*

*Palatul acela din flori,
frumos, arogant și uituc,
plantat precum oul de cuc
în cuibul cu gânduri de ciori.*

*Sunt hoțu-n hoție titrat,
am oase cât veacu-n pământ,
și mii de cuvinte-n cuvânt,
dovezi c-am trăit și-am furat.*

*Mai am doar o stea de furat
și tot universu-i al meu,
stăpânul luminii sunt eu,
iar cerul devine privat.*

*Și-acum să te văd, gând frumos,
la față, cu fața pe dos.*

București, 14 august 2023

PRIN SPUSA CE-N SPUSE S-A SPUS

*Tăcerea din frunza de plop
mai are cuvinte de spus
și-așteaptă să vină de sus
permisul semnat de potop.*

*Potopul e fătul din nori,
cu focul din iad botezat,
cu iadul din foc atestat,
revers la copilul din flori.*

*Dar frunza de plop nu-i ca el,
e doar ca tăcerea din vânt,
ca vocea de cer din pământ,
ca ochiul de bou din vițel.*

*Ea bate când vântul nu-i vânt,
la ordinul vocii din lemn,
când seva ajunge la semn
și cerul se trece-n pământ.*

*Pământu-i copilul rebel
în apele lumii închis,
atunci când lumina s-a stins
și noaptea s-a nins peste el.*

*Pământ-i un soare-atom,
din Soare demult exilat,
să-învețe să fie soldat
sub talpa desculță de om.*

*Tot omul, în omul din om,
e-n sine un viu univers,
cum este poemul în vers
și dreptul la viață-n genom.*

*Dar frunza de plop e prea sus
și bate în lipsa de vânt,
când omul se trece-n cuvânt,
și soarele-n drepturi l-a pus.*

*Ne-întoarcem, c-un gând-înapoi,
la frunza senină de plop,
ce ține pe loc un potop
s-asculte tăcerea din noi.*

*Tăcerea din noi e prea sus,
prin spusa ce-n spuse s-a spus.*

București, 16 august 2023

ECOU TĂCUT

*De-aici, pe-un colț de gând din infinitul meu,
am să-ți trimit adresa mea, pe-un semeseu.*

*Să vii la mine-n gând, când eu voi fi plecat,
pe un talveg cu nori de gând îngândurat.*

*Eu n-am să pot veni, dar cred că s-ar putea
să mă trimit pe gând pe mine-n calea mea.*

*Să mă-întâlnesc cu mine-n timpul de demult.
pe care, uneori, de-l văd, îl mai ascult.*

*Nu-l mai aud, că-n vremi, cu timpul, m-am surzit,
da-mi amintesc de-un timp de care-am auzit.*

*Eram doar eu cu mine în spațiul infinit,
și mă gândeam la gându-n gânduri rătăcit.*

*Îl caut și acum în sinele-i pierdut
pe-un gând cu amintiri și-un viitor trecut.*

*Și nu știu dacă eu mai sunt același eu,
în tot ce nu mai știu, sau doar în gândul meu.*

*De-aceea, eu cu eu, aș vrea să mă-întâlnesc,
pe-un gând la care-n gând și azi mă mai gândesc.*

*E vremea altor vremi ce-n timp s-au vremuit,
lăsând un gând pe gând, de gânduri vlăguit.*

*Ce-a mai rămas nu știi și nici n-aș vrea să știi,
când gândul meu de azi e searbăd și pustiu.*

*Gândesc la ce-am gândit, gândesc la pustiiri,
la ce-a rămas în gând din marile gândiri.*

*N-a mai rămas nimic, trecutu-i doar trecut.
tot ce-ai găsit în timp cu timpul s-a pierdut.*

*Dar timpul, de e timp, nu merge înapoi,
și Eul său din gând e solitar în noi.*

*De vrei să vrei la toate-acestea să gândești,
ar trebui să știi ce ești și cine-ți ești.*

*Căci gându-i gând, la fel în lumea ta și-a lui,
mereu ca el, mereu al tău, al lui și-al nimănui,*

*e greu să vezi cum este în exterior
și-n sinea sa, la gândul lui, mereu dator.*

*Dar vorbele vorbesc, în vorba lor tăcând,
și fiecare gând, în gândul lui, e gând.*

București, 18 august 2023

GOL TOT MAI GOL...

*Rotesc încercuirea-n roși pătrate,
din gânduri cu-încercări încercuite,
ce s-au păstrat, prin minți încremenite,
în cercul fanteziilor ratate.*

*În verva grea a vorbei arătoase,
ce bate câmpii-n minți de făcătură,
e iar în vogă lipsa de măsură,
cu pive seci și ape păcătoase,*

*Dar apele-și fac apa lor globală,
chiar și oceanu-n apa lor vâslește
și prin furtuni adânci se bolmojește,
când, somnolent, în apa lui se spală,*

*Și totuși bolmojeala-i eficace,
se-aude peste tot și-n fiecare,
în infinitul mic și-n gura mare,
prin hărmălaia care-n sine tace.*

*În noua eră mini-colosală,
cu verve și sincope-n instalații,
dușmanii cei mai răi se au ca frații
și traista-înțelepciunii-i tot mai goală.*

*Suntem deplini cu toții-n goliciune,
în orice gol, doar gol și-atât există,
un gol e gol, deci tot în gol consistă,
dar golurile lumii sunt depline.*

*O lume educată și infectă,
ce-și calcă-înțelepciunile-n picioare,
e plină de goliri rătăcitoare,
dar goliciunea-i, azi, cea mai perfectă...*

*Dar și ce-i gol își face-n sine plinul,
căci gol cu gol, prin gol, se împlinește,
iar golul tot cu gol se învelește,
cum se-învelește plânsul cu suspinul.*

*Și nu știu dacă golu-n gol se zbate,
nici dacă gândul are-n gânduri gânduri,
sau dacă rândul trece peste rânduri
spre-acel nimic în care sunt de toate.*

*Dar cum oceanu-n apa lui se spală,
și goliciunea lumii-i tot mai goală.*

București, Spitalul Bagdasar-Arsenie, 28 august 2023

ÎMPUȘCĂTURĂ FĂRĂ ECOU

*Sunt gând pe gând, dar tot mă bate gândul
să nu mă mai gândesc la ce-o să fie,
când pușca va intra în pușcărie
și-i va veni și pușcăriei rândul.*

*Atunci se va schimba din nou schimbarea,
iar pușca-și va-împușca împușcătura,
împușcătura își va ține gura,
iar legea va legifera-împușcarea.*

*C-un singur glonț, vei împușca uitarea,
tot ce-ai uitat se va uita la tine,
precum plecarea-n ochiul care vine
și-n ochiul de aproape, depărtarea.*

*Există-împușcătură la vedere,
cu tunet înfocat la gura țevii,
ce-ți sparge și timpanele și nervii,
dar și împușcătură în tăcere.*

*Împușcătura oarbă și tăcută,
ce n-are nici jărat, nici cuvinte,
e ca-înghețarea într-un ochi fierbinte,
dintr-o franchețe-n vorba prefăcută.*

*Apare ca sintagmă fără vreme,
sau paradigmă pusă-n paranteze,
prin care noua eră să vibreze
la gloanțe, la cuvinte, la poeme.*

*Orice cuvânt mai are-n gând o pușcă,
dar pușca-i doar o rampă de lansare,
de gloanțe prin cuvinte zburătoare
și de cuvinte ce prin glonț împușcă.*

*În orice om, e un război și-o pușcă,
război etern și pușcă trecătoare,
soldați tăcuți, cu gloanțe vorbitoare,
crescuți cu demnitate-n cod de cușcă.*

*O cușcă ce se cheamă libertate,
senină, ideală și frumoasă,
ce poartă-n verbe un pumnal și-o coasă
și pe blazon un vânt de libertate.*

*Un vânt ce bate-n fiecare seară,
când ziua bună trece-n metastază,
iar pușca lumii la război visează
și bezna minții-n mintea ei coboară.*

*Cobor și eu pe-o brână secundară,
din muntele ce-i azi o amintire,
dintr-o împușcătură de iubire,
ce și-a topit ecoul astă-vară.*

*Ecoul meu mai măcăne-într-o rață,
ca noaptea-împușcăturii-n dimineață.*

București, 30 august 2023

JOS-ȘI-SUS

*Nu mai sunt visuri pentru vise în adormirile rebele,
s-au risipit în noaptea minții între tăceri și vorbe grele
și nimenii din toți de-odată n-au mai ajuns să fie teme,
au devenit plantați de-a gata în certitudini și dileme.*

*Dilemele sunt astăzi certe, nu mai există îndoială,
perfecțiunea este-n visuri cea mai deplină mântuială,
când fiecare-n fiecare măsoară timpul cu bucata,
e clar atunci că profunzimea e înălțată cu durata.*

*De fapt, puținătatea minții produce vorbărie goală,
ce-aduce creierii-n picioare și-înțelepciunile în poală,
orice acces la cote-înalte e modelat de profunzime,
prin profunzime, totdeauna, ajungi cu gândul la-înălțime.*

*La drept vorbind, cu vorbăria, n-ajungi prea sus, nici prea departe,
iar sus-și-josu-întotdeauna-și au verticala-n altă parte,
deși se cred la înălțime, nu-s bulevarde-n Himalaya,
sunt potecuțe ce bat câmpii, cum bate vântu-n vorba aia.*

*Sunt în armuri medievale, sunt ruginite, sunt gogleze,
sunt î-uri lungi între cuvinte, sunt puști de soc pe metereze,
ce trag cu câlți în cerul gurii să bage spaima în vocale,
să sâsâiască-n văzul lumii cuvântul plin cu vorbe goale.*

*Dar, mai ales când vine iarna, nu trec ca urșii-n hibernare,
se-înfofolesc în necuvinte și curg ca verbele-n șiștare,
iar în cuvintele neutre, între vocale, sunt consoane,
un fel de stâlpi bătuți în cuie pe munți de foc și-n canioane...*

*...Așa sunt astăzi jos-și-susul în vorbărie și-n cuvinte,
bretele-n temelii de piatră și pietre-între păcate sfinte,
cum sunt femeile în lume când ȧes cuvintele-n războaie,
cum sunt furnicile tot timpul pe drumuri lungi și-n mușuroaie.*

*Femeile de altădată erau în iarnă ȧesătoare,
urzeau, prin iȧe și războaie, campanii lungi, istovitoare,
în pânzărimea din adâncuri brodau o lume ca afară
și-n albul dorului de verde, făceau din iarnă primăvară.*

*Visau prin firul ce se toarce să-întoarcă visele acasă,
coseau pe ii și pe izvoare o lume-n vremea ei frumoasă,
chiar dacă sus, pe dealuri surde, trecea, printr-un ecou, cuvântul,
acolo, în adâncuri limpezi, se învelea cu cer pământul.*

*Dar rânduielile se schimbă, iar josul-sus se inversează,
și visătorul din cuvinte într-un nou vis se repostează,
ecoul caută-n surdină un alt parcurs de rezonanȧă,
consoanele se dau vocale într-un puseu de consonanȧă.*

*Nici polul sud nu-și mai vrea sudul, ar vrea să facă schimb cu nordul,
căci nordul este prova lumii, nu e babordul nici tribordul,
corabia ce-n timp plutește nu poate fi ce-a fost odată,
așa cum nici femeia-n lume nu poate să mai fie fată.*

*Dar josul-susul-s verticala din tot, din toȧi, din fiecare,
și când în soare e lumină, și când lumina nu e soare.*

București, 12 septembrie 2023

DE DEMULT ACUM

*Te-am revăzut, lumină, în văzul meu surprins,
când ai privit spre mine, dintr-un acum uitat,
erai o neschimbare în care te-ai schimbat,
dar ploile din mine în ochii mei au nins.*

*Eram ca două umbre, tu, inimă, eu, vers,
ce se-întâlnesc în toamnă pe-o carte, în zadar,
ca ziua unei clipe rămasă-n calendar,
ca clipa infinită în noi și-n univers.*

*Visam, privind prin visuri, la un prezent trecut,
eram cu el de mână, dar parcă nu eram,
mă regăseam în el și-n el mă rătăceam,
precum o fericire în sensul ei pierdut.*

*Dar tu, frumoasă clipă, din nou te-ai bucurat,
în lumea ta, nimicul înseamnă infinit,
durata nu e clipă, e doar ce-i definit,
în viața dintre clipe, în timpul măsurat.*

*Măsurătoarea-începe cu ce-n alt timp s-a dus,
cu tot ce e mișcare în spațiul trecător,
trecutu-n lumea clipei nu este viitor,
dar viitorul este un viitor apus.*

*Nu-mi amintesc de tine, dar parcă-mi amintesc,
erai o flăcăruie pe-un gând înflăcărat,
iar gândul meu din tine-i și azi îngândurat,
dar ce-am iubit odată mereu am să iubesc.*

*Acum, când toate-acestea își au trecutul lor,
și gândul se gândește la gândul lui de ieri,
e zarvă-n timpul sacru al marilor tăceri
și-n vocea apei care se-întoarce la izvor.*

*Apoi s-a desenat o ceață albă între frunți,
c-un pod de gheață ancorată între maluri,
sub care clocoteau imensele ei valuri,
prizoniere în vocea ochilor cărunți.*

*Tu ai vorbit cu mine, iar eu te-am ascultat,
păreai o cunoscută, dar nu te cunoșteam,
în ochi aveai căldură, la ei mă încălzeam,
erai o clipă rară de care am uitat.*

*Și m-am uitat la mine, când tu nu mă vedeai,
eram pierdut în vreme ca timpul ce-a trecut,
uitat pe-o uitătură din văzul nevăzut,
prin care, altădată, tu, clipă, mă priveai.*

*E timpul să schimb timpul din văzul meu de drum,
și să trăiesc prezentul c-un de demult acum.*

București, 24 septembrie 2023

HARABABURĂ-N HAOS

*Se înfrățește îngerul cu dracul
și junii cer azil de bătrânețe,
credința-și face temele-n tristețe,
și noaptea-și coase stelele cu acul.*

*Ne războim ca visul cu realul,
dar visul nu-i de fapt realitate
și nici realitatea nu-i dreptate,
ci doar ce-n văz nu este irealul.*

*Dar condamnăm cu ostoism rezelul,
atunci când răul sună cel mai bine,
căci totdeauna pleacă cel ce vine,
la țâța porții suge doar vițelul.*

*Războiul lumii luptă pentru pace,
dar pacea-i soră bună cu războiul,
precum acordeonul cu cimpoiul
și-un prinț c-un cerșetor la patru ace.*

*De înfrățire, toată lumea știe,
un ins îi zice altui ins: măi frate!,
curat murdar cu mâinile curate,
ca muntele cu gândul la câmpie.*

*Când fratele se bate cu alt frate
și sinele cu sine se-învrăjbește,
în viață, doar iubirea viețuiește
iar moartea-n lume-i doar pustietate...*

*Coboară-un nor de jar pe metereze,
începe ziua c-un apus de soare,
atacu-n noapte-i stâlp de apărare,
cu infinitul mare-n paranteze.*

*Se-ascunde înserarea-n negrul nopții,
a stat prea mult cu soarele de mână
și-ajunge-n noapte fără să rămână,
precum destinul sacru-n cartea sorții.*

*E mult prea multă vervă-n galaxie,
iar văzu-i un non-văz de făcătură,
și golu-i un preaplin fără măsură.
ca muntele cu poalele-n câmpie.*

*Un gând, cu gândul lui, se păruiește,
pe-o clipă de finit din infinitul mare,
când cel venit cu gândul la plecare,
pe-un dor de ducă-n van se ostenește.*

*E-n noi și-n infinit harababură,
ne spunem toată ziua ce nu spunem,
în loc de răsărit, de fapt, apunem,
și ne furăm căciula de la gură.*

*Dreptatea-i totdeauna la paradă,
iar nedreptatea n-are ochi s-o vadă.*

București, 02 octombrie 2023

LIBER ȘI HOINAR

*Mă hoinăresc prin gânduri, câteodată,
când n-am prea multe lucruri de făcut,
și mă trezesc sub scut și fără scut,
cu gândul meu frumos de altădată.*

*Îl văd prin ani-lumină-n nor de ceață,
mă frec la ochi, dar ochii nu gândesc,
ci văd, acolo unde-n gol privesc,
apus de soare-n plină dimineață.*

*Cu dimineața-începe ziua bună,
tot ce există are-un început
direct, concret, văzut sau nevăzut,
de-i gheață, zi cu soare sau furtună.*

*Dar gândul n-are gânduri la vedere
și nici vederea lumii n-are gând,
cuvintele din gând vorbesc tăcând,
iar vorbele din gânduri fac tăcere.*

*E noapte albă-n gândurile mele
și tot suportul lor s-a înnegrit,
prea-plinul din memorii s-a golit
stejarul de demult e azi surcele...*

*De gându-i gând, vorbește doar cu sine,
și tot ce-i spus se-aude-n infinit,
precum legenda fructului oprit,
și răul bun din facerea de bine.*

*De mă gândesc ce-înseamnă azi gândire,
când orice gând în gând dă de gândit,
aprind lumina eului zidit
cu infinita lumii rostuire.*

*În toate-i un parfum de nostalgie,
prin care gândul trece în cuvânt,
cum trece apa ploi în pământ
și clipa infinită-n veșnicie.*

*Tot gândul face slalom printre drumuri,
căci n-are bază-n drumul linear,
ce poartă infinitu-n buzunar
și buzunaru-n mințile cu fumuri.*

*Nu-l ține vreo lumină de căpăstru
și nici o lege nu-l mai poartă-n șa,
în orice cheie, gându-i tot așa:
nici pământean și nici extraterestru.*

*Dar gândul lumii n-are-n sine gânduri,
gândirea n-a-învățat să stea la rând,
nici să ascundă-un gând după alt gând,
nici să-și exprime oful printre rânduri.*

*De vrut am vrea, dar totu-i în zadar:
un gând, de-i gând, e liber și hoinar.*

București, 04 octombrie 2023

DEMULTU-N ESCALADĂ SPRE ACUM

*Demult, demult, tot mai aveam răbdare
să scot prin hornul casei stâlpi de fum
și să mă văd în mâinele de-acum
ca pe-un plecat demult în așteptare.*

*Azi sunt ajuns în lunga-mi rătăcire,
în căutarea bunului rămas,
din care totdeauna mi-am extras
ideea unui strop de fericire.*

*Am fost ferice într-un gând de vară,
pe-un colț de lume plin cu amăgiri,
îl mai păstrez și azi în amintiri
ca pe o migratoare sedentară.*

*Credeam că fericirea-i umblătoare,
precum e clipa-n spațiul infinit,
în care orice gând s-a cuibărit,
în temerara lui escaladare.*

*Dar gândul nu se-oprește niciodată,
nici în surplombe, nici în vreun tavan,
ci urcă, precum zilele din an,
spre-acel cuvânt din ochi senini de fată.*

*Pe muntele din gânduri, sus, pe-o brână
pe verbul prins pe firul întrerupt,
am vrut să-l trec prin acul din abrupt,
c-un ochi de cer și soarele de mână...*

*Din ochiul ei, o lacrimă senină
s-a scurs pe un talveg dintre tăceri,
au apărut viori de nicăieri
și s-a făcut din nou în gând lumină.*

*Lumina nopții, sus, în pisc de munte,
adâncul lumii-n ochii ei de jad,
tăișul brânei în abrupt de iad
ard diamante-n clipa de pe frunte.*

*Acolo, sus, se-închide cerul porții,
dar gândul din lumină nu s-a stins,
pe brâna sorții, viața a învins,
iar ochii ei aprind lumina nopții.*

*E-o noapte albă-n orice fapt de viață,
iar, sus, pe munte, clipa-i de azur,
în ochii ei, azuru-i aur pur,
și viața ei un strop de dimineață.*

*E important, în lumea asta mare,
să simți că puritatea nu dispare.*

București, 07 octombrie 2023

DURERE

*E întuneric în amiaza mare,
încerc, de văzul meu, să mă apropiu,
câmpia stă ascunsă printre dropii,
cu noaptea-n cap sub razele de soare.*

*Nu prea-înțeleg nimic din ce se-întâmplă,
mă simt ca un adânc pe-un vârful de munte,
încerc să-mi storc sudoarea de pe frunte
cu Everestul care-mi bate-n tâmplă.*

*Dar, din nimic, un alt nimic mă sună,
îmi spune că-s în stare de alarmă,
răzbate din tăceri un foc de armă
și-un val de jar la mine-n verbe tună.*

*Nu pot să îi răspund din cățărare,
peretele-i spălat, sunt în surplombă,
iar creieru-i cu gându-n tiribombă
și inima-i pe jar, cu ochii-n soare.*

*Mă mușc c-un dinte mort în carne vie,
tot nu percep de doare sau nu doare,
de sunt sau nu mai sunt în cățărare,
de este-n oameni muntele câmpie...*

*...Se adâncește-n mine hărmălaia,
iar lanul îmi ia pulsul printre spice
și-încearcă din adânc să mă ridice,
respir, aici, prin spice, Himalaya.*

*Respir cât poate gândul să respire,
cât încă mai e aer pe planetă,
într-un haotic spirit de ruletă,
și-un gând ce-și cere dreptul la gândire.*

*Dar, uneori, rămâi cu ochii-n ceață,
prin noaptea din amurgul ce răsare
ca un ecou după apus de soare
prin care înnoptarea-i diminează.*

*Mă pierd adesea-n gândul dus pe gânduri
și-mi caut ce-am pierdut prin răzgândire,
când prețul îmi părea neprețuire
și rându-și avea rându-l printre rânduri...*

*E mult de-atunci, dar multele-s puține,
când însuși vânzătoru-i de vânzare,
iar permanența nu-i netrecătoare
și importantă-i clipa care vine.*

*Mereu, mai important e viitorul,
trecutul a trecut, prezentul doare,
cum doare frumusețea dintr-o floare
când îi strivești petala cu piciorul.*

*Cum doare-n lumea asta necredința.
nu doar în Dumnezeu, ci-n omenire,
în viață, în lumină, în iubire,
cum doare-n ne-ființare ființa.*

*Lumina nu-i doar raza de la soare,
lumina-i tot ce nu e-întunecare.*

București, 09 octombrie 2023

DOAR EL

*Doar el ți-este eul ce-n tine contează,
doar el e cu tine, când totul se duce,
doar el te mai vede, când ești la răscruce,
doar el mai există, când totu-încetează.*

*Doar el este-n tine, ca stâlp și ca zare,
doar el mai gândește la gândul din tine,
doar el poartă eul în tine și-n sine,
doar el emigrează-n gândiri sedentare.*

*Doar el scoate apă din miezul de piatră,
doar el suie piatra în piscuri profunde,
doar el înțelege ce-înseamnă niciunde,
doar el este focul ce arde pe vatră.*

*Doar el e ca tine, când toți sunt ca alții,
doar el te așteaptă, când ești prea departe,
doar el este-întregul, când totul se-împarte,
doar el e cu tine, când frații-s cu frații.*

*Doar el nu te vinde, când ești de vânzare,
doar el e esența păstrată în tine,
oricând și oriunde, în rău și în bine,
în noaptea de smoală și-n raza de soare.*

*Doar el e-avangardă în orice plecare
pe drumuri uitate, pe drumuri de mâine,
pe marea-n furtună, în miezul de pâine
și-n lunga-ți privire din lacrimi amare.*

*Doar el te alină, când rana te doare,
doar el te veghează, când somnu-ți dispare,
doar el te ascultă-n tăceri visătoare,
doar el e cu tine, când ești la strâmtoare.*

*Doar el te ajută, când n-ai ajutoare,
doar el te mai ține prin bezne de mână,
doar el îți păstrează ce-ai vrea să-ți rămână
doar el te susține, când cazi din picioare.*

*Doar el te găsește în lumi negăsite,
doar el te ajută să mergi înainte,
doar el îți surâde, când plângi pe morminte,
doar el te-însoțește-n iubiri ruginite.*

*Doar el te aduce mereu pe cărare,
când iarba-i crescută și fânul-i de coasă,
când vremea-i urâtă și viața-i frumoasă,
iar drumul luminii în noapte dispare.*

*Doar el mai păstrează lumina din tine,
când noaptea se lasă și cerul apune,
când vorba tăcerii-n tăcere se spune,
ca dorul ce trece-n tăcerea din sine.*

*Dar lui nu-i vine la vedere rândul,
căci niciodată nu se vede gândul.*

București, 16 octombrie 2023

REAL ȘI IREAL

*Nu știu de gândul meu mai e cu mine frate,
nici de-i întreg la minte și nici de-i dus cu pluta,
nici de se mai face iarăși frate cu cucuta,
ca să se-audă tot în van verbul lui Socrate.*

*Nu știu de el e-al meu sau eu îi sunt complice,
de eu îl port în suflet sau el mă ia de mână,
de eu îl duc cu vorba, când el vrea să rămână,
sau el m-aduce-n sine, când eu sunt prea departe.*

*Mereu mă simt pe gânduri, c-așa mă duce gândul,
l-a aștept să se întoarcă din lumea lui abstractă,
când clipa infinită e scurtă și exactă,
iar eu, tăcut și singur, îmi cer la verbe rândul.*

*Nu știu de fac oceanul, iar el produce valul,
de eu sunt miezul Terrei, și el e cognosfera,
când eu aprind tot cerul, el stinge ionosfera
și pune-n paranteze drept rege irealul.*

*Dar irealu-n oameni e tot realitate,
contrar la ce se vede, dar consonant cu sine,
când răul e pe față, el vede-n văz doar bine,
realul scos din sine e irealitate.*

*Dar irealu-n gânduri e-n sine luminare,
iar lumea ireală e-o lume ideală,
văzută-n gândul vieții ca ideal reală,
ca steaua care-n noapte pe cerul ei răsare.*

*Răsar și eu cu mine în înfinit, pe-o brână
din muntele tăcerii ce murmură-n câmpie,
în liniștea adâncă vorbește-o apă vie,
și steaua din cuvinte în zori mă ia de mână.*

*Mă duce și m-aduce cu gândul meu acasă,
când cântă-n zori cocoșul pe piscul de ulucă,
și eu văd irealu-n memoria-mi uitucă,
cum vede văzul lumii conceptul lui de casă.*

*Conceptul meu de casă e-o vorbă în derivă,
o vorbă despre vorbă, uitată și stingheră,
un gând de trecător prin lumea efemeră
din care-mi mai surâde o cratimă tardivă.*

*M-adun și eu pe mine într-o căldură rece,
bat clopote stinghere în creier și-n sinapse,
femeile din vorbe-și trag fustele pe coapse,
și visul de lumină prin gândul nopții-mi trece.*

*Trecutul a fost ieri, deci trecerea-i trecută,
iubirea-i resetată în cogno-rațiune,
și focul rațiunii se stinge-într-un tăciune,
precum în sumă nulă nefacerea făcută.*

*Gândul ce-a ieșit din gândul lui nu-i răzvrătire,
e doar realul ireal trecut prin rațiune și simțire.*

București, 21 octombrie 2023

GÂND MULTIROL

*Mai am pe gând un singur gând cu mine
născut dintr-o imensă rânduială
să-i dea gândirii mele socoteală
de-i gând de-l rău sau doar un gând de bine.*

*Un gând împovărat de gânduri grele,
închis într-un cuvânt de libertate,
ce bate toaca-n turnul din cetate
și-i pune altui gând pe gând zăbrele.*

*Zăbrele pentru razele solare,
cu libertăți în cod de pușcărie,
izvoare seci în inimă pustie
și vorbe dulci printre tăceri amare...*

*Dar gându-n viață nu e la vedere,
există doar în vorbe nevăzute,
ce nu sunt niciodată cunoscute,
căci verbul lor vorbește în tăcere.*

*Un verb limbut într-o armată mută
ce-și pune-n gând matricea ei compactă,
durată-într-o semantică abstractă,
cu nevăzut în văzul ei văzută.*

*Armata cu soldați de gând se bate
pe-un front ce-n gând pe gând se definește,
căci gândul doar la gânduri se gândește,
în rol de libertate și cetate.*

*Soldat, strateg, tactician, cazarmă,
îți este scut, blindaj activ și spadă
și-un nevăzut creat ca tot să vadă,
căci gându-ți este confident și armă.*

*Tu nu ești el, el e un alt anume,
chiar dacă tu îl crezi slujbaş în casă,
el niciodată singur nu te lasă,
tu, fără el, n-ai fi nimic în lume.*

*Cu nesfârșire-n Univers te poartă,
el ți-este infinit și partajare,
aproape, când te simți în depărtare,
pe-un interval între blestem și soartă.*

*El face și desface tot sub soare,
el luminează-n sine-întunecarea,
obligă vântul să gândească marea
și apa să se-întoarcă la izvoare,*

*să nu-și mai facă noaptea zile negre,
nici zilele din gânduri, noapte albă,
să nu dea timpul cu proțapu-n jalbă
la poarta nesfârșirilor întregre,*

*să nu mai scoată sabia din teacă.
pe-aleea amintirilor uitate,
în care nicio inimă nu bate,
căci vremea nici nu vine, nici nu pleacă.*

*Dar gândul n-are timp de vremuire,
e multirolul vieții în gândire.*

București, 24 octombrie 2023

BRAVURĂ ȘI POVARĂ...

*E unul care țipă cât îl ține gura
că azi armata țării noastre-i trădătoare,
slujbașa unei clase seci și târâtoare,
ce și-a pierdut demult și simțul și măsura.*

*La mintea lui, ne-am cam trădat demult cetatea,
atunci, în miez spuzit de iarnă, oastea a pus botul,
iar inamicul nostru sacru ne-a luat totul:
economia, banii, viața, țara, demnitatea.*

*Riposta oastei ar fi fost îngrozitoare...,
dar ei, nenominali, și-au luat drept scut poporul,
și-au pus astfel, în dublu sens, piciorul:
pe iminența clipei, pe vremea viitoare.*

*E clar că noi, creduli, iar am pierdut războiul,
războiul nostru foarte sincer contra noastră,
deschis nenominal de-o tabără albastră,
de care n-a știut nici piatra, nici noroiul.*

*Întreaga națiune-i astăzi demolată,
destule milioane au părăsit ogorul,
trecutul, demnitatea, țara și poporul,
iar ei au revenit la ce-au mai fost odată.*

*Zadarnic noi, rămași, ne plângem azi de milă,
cei ce-au plecat de-atunci s-au dus unde-i mai bine,
copiii lor sunt azi de drept în țări străine,
de-acum, cu sutele de mii, cu milioane.*

*Am echipat rapid cu creierele noastre truitoare
bătrâna și vicleana vatră-occidentală,
noi am rămas la noi cu scăfârliă goală,
și cu poveri ce strigă: armata-i trădătoare!*

*Înalt calificații-n țara lor, sub soare,
s-au dus de-acum cam toți, pe alt tărâm, la alții,
s-au dezbinat din nou, în țara noastră, frații
și s-au creat de-atunci frații peste hotare.*

*E bine, foarte bine, că țara e și-afară,
de multă vreme unii-și doreau așa să fie,
căci țara lor de suflet era o pușcărie,
iar pasărea măiastră zbura prin altă țară.*

*Sunt mulți, vreo șase milioane, în afară,
pe-un alt pământ, se simt de-acum la ei acasă,
copiii au crescut, iar Vestul le e casă,
soare și lumină, țarm de vis și țară...*

*...Mă simt în noul val clamat drept poartă-n casă,
o poartă fără stâlpi și casă-n altă parte,
uitată de izvor și de izvor departe,
o noapte fără zori, ce-n mintea ei se lasă...*

*Atunci, în iarna mea, credeam că-i primăvară,
că orbul din lumini s-a luminat la față,
că-n nopțile din gând e iarăși dimineată
și noua noastră zi va fi o zi de vară.*

*Dar m-am convins pe loc de vechea strategie,
de noua-îndiguire-n turnul din cetate,
rotirea n-are sens, când roțile-s pătrate
și-n vastul orizont e-o tragică magie.*

*Un tribunal ce condamnase-un verb la moarte,
și-un grup cu minți de orbi, în vraf de gloanțe trase,
au dărmătat un stat de drept ce-n joc intrase,
cu praf în ochi și ochi ce nu mai văd departe...*

*...Atunci, demult, pe noi, căzuse-o anatemă:
era război perfid, sau haos și dilemă,
cu steag fără simbol și-un gol în loc de stemă
sau doar, într-un alt cod, eterna lor problemă?!*

*Tot felul de războaie ce fac din noi ce vor:
gunoaie pentru mlaștini, sau mlaștini pentru noi,
oceane pentru valuri și pași pentru noroi,
puteri pentru puternici, minciuni pentru popor.*

*...Era războiul rece, în haina lui fierbinte,
în stradă c-o mulțime ce-și apăra orașul,
acasă, c-o armată ce nu-și știa vrăjmașul,
și-n creier c-o dilemă cu jar, dar fără minte.*

*Armata-înmărmurită a stat atunci deoparte,
o clipă se crezuse într-un război de joc,
trimisă ca să scoată castanele din foc,
dar inamicul țării era în altă parte...*

*Și, în final, făcuse ce-într-un război se face:
pusese-n aplicare un plan de apărare,
în spate cu poporul, cu fața la hotare,
iar tabăra adversă s-a prefăcut că tace...*

*Războiul contra noastră trecuse-n altă stare:
în parlament, pe stradă, în toți și-n fiecare,
căci crunta lovitură s-a dat între hotare,
prin marea brambureală, la scară foarte mare.*

*Armata noastră sfântă a fost, de fapt, distrusă,
prin verbe, prin decizii, prin proastă finanțare,
în NATO, mai la urmă, pe post de servitoare,
și-n locul ei, la treabă, a fost gâlceava pusă.*

*Politichia noastră-i de fapt problema țării,
la sfintele butoane sunt astăzi surdo-orbii,
pe marea strategie și-au pus amprenta corbii,
iar munții minții sacre plutesc în largul mării.*

*Aruncă toți niciunii cu vorbe grele-n oaste,
armata noastră-n țară-i cuvânt fără putere,
ea-și poartă astăzi toate rănila-n tăcere,
prin jungle ponosite și pe cărări nefaste.*

*Marea noastră mută vorbește în tăcere,
ca piva fără apă, ca ziua fără soare,
aleșii văd în oaste un nor fără culoare,
privind în ochiul vremii, c-un ochi fără vedere.*

*Deși-s războaie-n lume, armata-i inutilă,
vocile murdare-s și azi defăimătoare,
sunt inși ce-i zic armatei că-i tagmă profitoare,
prin lege-i scutul țării, în fapt, îi plângi de milă.*

*Armată fără glas, de la străbuni lăsată,
în ochi la ei n-ai fost defel prioritară,
ci doar problemă complicată pentru țară,
și-ar trebui să fii în junglă exilată!*

*La mintea lor, armata nu-i un stâlp de țară,
nu poate fi nici floare albă din grădină
e doar o pată oarecare de rugină,
de-a pururi inutilă, silă și povară!*

*Acestor minți de boz și vocii lor murdare,
le spun că, și-n opinci, armata noastră-i tare!*

București, 25 octombrie 2023

ȚARA, CULTUL ȘI EROII

*Pe crucile de piatră bat clopote-n cuvinte,
e liniște-n timpane și-n verbe e tăcere,
în sufletul din lacrimi e beznă și durere
și cresc uitări amare pe sfintele morminte.*

*Se-aștern pe amintire uitările de mâine,
pe gândurile vieții bat astăzi alte vânturi,
adoarme în tăcere adâncul din pământuri,
și oamenii-și vând viața pentru un colț de pâine.*

*Prezentul ne apasă c-un alt concept de bine,
esența lumii noastre stă-n credite bancare,
trecutul n-are șanse să aibă creditare,
iar vechile izvoare sunt astăzi în ruine.*

*Eroii zac sub brazdă, pământul n-are cruce,
adâncurile-s negre, înaltul n-are margini,
tăcerea din cuvinte-i o carte fără pagini,
iar vânturile lumii n-au nicăieri răscruce.*

*Și, totuși, vremea noastră, prin ei, în noi trăiește,
ei sunt povestea lumii durată-n necuvinte
și în simbolul crucii purtată prin cuvinte,
prin care viața lumii în clipă viețuiește.*

*Eroii sunt doar clipe căzute-n bătălie,
în marea bătălie pentru un drept la viață,
ca fiecare noapte să treacă-n dimineață,
iar dimineața lumii în drept de drept să fie.*

*Eroii-s neuitare-n uitări din omenire,
eternități de piatră-n iubirea omenească,
sortiți de nemurire prin moarte să trăiască,
cu viața muritoare-n eterna-i nemurire.*

*Ne-întoarcem la izvoare când ne ucide clipa,
eroi sau stâlpi de viață din ultima privire,
când glonțu-împușcă viața din marea lui iubire,
precum un zbor spre soare ce și-a ucis aripa.*

*Eroii noștri-s piscuri pe muntele din vatră,
din glasul lor de stâncă, iubirea-n noi răsună,
din verbele tăcerii, în noi, la greu, se-adună
puterea din izvoare, tăria ei din piatră.*

*Deși ne ducem viața în alt concept de soare,
țara, cultul și eroii nu sunt trecătoare.*

București, 25 Octombrie 2023

SUNT SÂNT, SÂNT SUNT?!

*Sunt ce pot și ce-mi tot zic,
nu vreau totul, nici nimic,
sunt ocean într-un ibric
și-un cuvânt ce face clic.*

*Sunt un verb cu verve vii,
la infinitiv: a fi,
la netimp: a se dosi,
la nimic: a nihili.*

*Sunt bold fără gămălie,
moșier fără moșie,
simbriaș fără simbrie,
copil fără jucărie.*

*Sunt tot timpul ce nu sânt:
vânt nebun și mori de vânt,
fără cer, fără pământ
și drac gol în lucrul sfânt.*

*Știu că sunt ce n-am să fiu:
oază verde în pustiu,
mort de viață, când sunt viu
și savant în ce nu știu.*

*Mă tot duc unde m-am dus,
într-un jos văzut de sus,
prin ce-am spus în ce n-am spus,
din eternul presupus.*

*Sunt ce-am fost adeseori:
noapte ce nu trece-n zori,
sub un cer cu nasu-n nori,
botezat cuvânt din flori.*

*Sunt fost sânt rafistolat,
în glosarul resetat
c-un brav â în u schimbat,
academic validat.*

*O vocală îaită,
trebuia revizuită,
cu o alta uuită,
într-o limbă uluită.*

*Dar eu, verbul fost nefost
sunt tot sânt-ul care-am fost,
iar rocada fără rost
mă face să dorm în post.*

*Cei ce vor să scrie sânt,
n-aduc cerul pe pământ,
n-opresc morile de vânt,
căci și sânt-u-i tot cuvânt,*

*Sunt e verbul legendar,
cum e marea pentru far,
cum e norma din glosar,
cum e truda în zadar.*

*Dar problema-i și mai grea:
vreme bună-n vreme rea,
inutil în legea sa...,
unul neagă, altul vrea.*

*Multe ape s-au zidit,
mii de vânturi au pierit,
mii de minți s-au irosit,
pentru verbul potrivit.*

*De mai sunt ce-am fost nu știu
pot fi mort, chiar dacă-s viu.*

București, 07 noiembrie 2023

PUSTIU PE GÂND

*Mă-îngândurez, de zor, c-un gând fără zăvor,
pe rugul crud al nopții, când stelele par zi,
îmi bate-n tâmples ceasul orelor târzii,
iar ochii mi se sting în ochii mei arzând.*

*În focul lor se-aprinde tot gândul meu de foc,
și arde precum jarul în propriul lui consens,
cum arde omenirea cu rost dar fără sens,
cum ard toți ignifugii și toate la un loc.*

*E un transfer șoptit de gând de noapte-n zori,
când văzul din nevăz se trece-n nevăzut,
iar creierul acceptă un altfel de văzut,
cum se întâmplă-n orice creier, uneori.*

*Tot gândul are gânduri de dus și de întors,
el merge zi și noapte cu sine-n infinit,
deși se mărginește, el nu e mărginit,
e doar imens de verbe pe față și pe dos.*

*Patron și-înțelepciune, soldat și confident,
mă țin-e-n sensul vieții, sau eu îl țin pe el,
îi sunt fidel în toate sau el îmi e fidel,
prezent oricând și-oriunde, chiar dacă eu-s absent.*

*Dar, uneori, lumina din gând nu e pe val,
sau valul de lumină-i prea cufundat în zori,
ca noaptea-n întuneric, ca ploile în nori,
ca valul fără apă ce s-a-înecat la mal.*

*Acum, prea-plin de gânduri, mă uit la mine-n gol,
e-aproape dimineață și clipele-ațipesc,
prin gând îmi trec adverbe și verbele vâslesc,
și-n eul meu din mine e noapte și nămol...*

*Stau singur cu ecranul, mă uit la el și tac,
computerul din mine îmi ține de urât,
îmi e de-ajuns tăcerea-i prea plină de atât,
e-atât de gol pustiul și nu știu ce să fac...*

*Gându-mi stă pe gânduri, ca un baston bătrân,
viața umple clipa cu somnu-i nedestul,
golul plin de gânduri e singur și credul,
aș vrea să-mi treacă vremea și-n gânduri să-mi rămân.*

*Să mă-învelesc cu ele, când trebuie s-adorm,
s-ajung din nou cu gândul la gândul meu de ieri,
să-l caut, printre gânduri, în tot și nicăieri,
în forma lui perfectă dintr-un imens inform.*

*Și-n fine să bat palma cu cel ce aș vrea să-mi fiu,
într-un abstract de gânduri dintr-un inform perfect,
în care să se-adune pustiul imperfect,
cu timpuriul lumii din gândul ei târziu.*

*Dar lumea n-are gânduri, ea nu-i decât un plin,
cu vrute și nevrute cu gânduri ce gândesc,
cu ochi născuți din lacrimi ce-n ochii lor privesc,
în fiecare viață, la gând și la destin.*

*Chiar dacă n-are gânduri, eu mă gândesc la ea,
iar gândul despre lume-i un gând îngândurat,
cum este amintirea, când lumea te-a uitat,
cum este amintirea, când ai uitat de ea.*

*Și nu știu dacă gândul e-un gânditor tăcând,
sau de tăcerea-n sine e un pustiu pe gând.*

București, 08 noiembrie 2023

TRUDITOR TĂCUT

*Gându-i truditor cu sapa, face totul, știe multe,
sparge munții, arde focul, uneori în gol coboară
și despică-n patru firul, mută pietrele de moară,
bate câmpii când e-n ceață, roagă vântul să-l asculte.*

*Stă la pândă, câteodată, alteori, în el pândește,
pânda asta-i pândă-n sine ce-n adâncul ei plonjează,
în vocabule tăcute, glasul lor în el vibrează
și-n tăcerile sonore, el vorbește când gândește.*

*Totdeauna meditează, dar vorbește prin tăcere,
niciun vâz din el nu-l vede, niciun murmur nu-l oftează,
nu adoarme niciodată, dar trudește când visează,
se frământă ca o magmă, n-are vreme de durere...*

*Nu se știe dacă omul îi este stăpân sau slugă,
dacă gându-i libertate sau slujbaş fără simbrie,
dacă el gândește liber sau trudește-n silnicie,
dacă-i câinele din creier sau doar un creier pus pe fugă.*

*Dar nici el nu-și bate capul ca să afle și să știe,
este eul factotumic, pentru creier, pentru viață,
n-are noapte, n-are ziură, nici amurg, nici dimineață,
este totdeauna gata, este tot ce vrea să-și fie.*

*Nu-i cuvânt, nu este clipă și nu-i nici eternitate,
nu se ceartă, nu fumează, nu bea whisky și nici apă,
pare formă fără formă, săpător fără de sapă,
unii-i zic lumina minții, alții-i zic pustietate.*

*Dar pustietatea însăși este gol și nostalgie,
sau durere fără margini, aisberg în ocean de soare,
bucurie-întunecată și durere care doare
ca un val de-înțelepciune într-o inimă pustie...*

*Inima nu stă pe gânduri, ea doar simte, nu gândește,
ea-i lumină și căldură într-o lume fără soare,
unde nopțile sunt albe și-întunericul e floare,
ea doar bate ritmul vieții, scrie versuri și iubește.*

*Dar iubirea nu-i gândire, nici gândirea nu-i iubire,
însă-n horă cu iubirea poate fi înțelepciune,
focul este centrul lumii, lumea stinsă-i doar tăciune,
clipa inimii din gânduri-i infinitul din privire.*

*Și mă uit la tine, viață, cum bați câmpii-n vântul sorții,
când nu știi să treci oceanul nici în zbor, nici cu vaporul
nici cu-înțelepciunea minții, nici cu vorba, nici cu dorul,
și rămâi în vâzul vremii ca o casă-n lipsa porții.*

*Gândul n-are nicio treabă nici cu dreptul, nici cu soarta,
din înalt și din adâncuri, nu prevede diferența,
nici clepsidrele iubirii, nici ce-i rău, nici inocența,
el e logica din lume-n cheia ce deschide poarta.*

*Gândul care-și face treaba nu vorbește, ci gândește,
dar tot gândul stă pe gânduri și-n tăcerea lui vorbește.*

București, 9 noiembrie 2023

VĂZUL DIN GÂND

*Mi-am luat văzul la purtare
și m-am dus cu el în gând,
prin demultul de curând,
unde nopțile-s cu soare.*

*Toate gândurile noastre
sunt imagini din cuvânt,
profunzimi și vorbe-n vânt,
prin conglomerări sihaistre.*

*Nu-mi trag seva din ruine,
nici din sufletul pustiu,
nu sunt ce n-aș vrea să-mi fiu:
rău ursit să-mi facă bine.*

*N-are însă importanță
ce mai sunt, nici ce-am mai fost,
azi, sunt rostul fără rost,
în balans fără balanță.*

*Sunt o clipă oarecare
dintr-un vid aglomerat,
dintr-un gând îngândurat,
într-o lume gânditoare.*

*Gândul meu la gând gândește,
când e mut, când e limbut,
când nu crede-n necrezut,
când tăcerea lui vorbește.*

*E ca vorba lunecoasă,
când sub scut, când fără scut,
sau ca ochiul ce-a văzut
urâtenia frumoasă.*

*Nu-i viclean, nu-i viclenie,
e soldat într-un război
e o perlă într-un gunoi,
care n-a-învățat să știe.*

*I-aș mai da o dioptrie,
să și-o pună la ochean,
când mai caută-n ocean
vreun izvor de apă vie.*

*N-are nume, nici prenume,
n-are flacăără, nici fum,
nu e zbor; nu e nici drum,
e doar dor și-înțelepciune.*

*Dar, în cer și pe pământ,
gândul vede prin cuvânt.*

București, 12 noiembrie 2023.

GÂNDUL GÂNDITOR AL APEI

*Apa-și face coșmelia între țarmuri și-ntre maluri
și-și exprimă libertatea prin adâncuri și prin valuri.*

*Este-n drept să fie udă și-n eterna ei dreptate,
bate-n țarmuri ca-n cetate și, în piua ei se zbate,*

*În ocean, e doar fluidă, dar în om este vitală,
e podoabă-n galaxie, pentru viață-i crucială.*

*Apa nu-i netrecătoare, nici fluidă, nici de gheață,
nici când trece-n altă stare, nici în firul ei de ață.*

*E mereu îndiguită și de Terra și de soare
și de funcția-i ingrătă de-a fi-n sine migratoare.*

*E mereu cu ochii-n patru, uneori se colorează,
și, ca tagmă feminină, dă din șolduri, se fardează.*

*Nu ai cum s-o ții de mână, e fluidă, e sirenă,
certitudine frumoasă, sau angoasă și dilemă.*

*Face tot pe lumea asta, ține viața-n buzunare,
stinge focul când se-aprinde, dă permis de navigare.*

*Face carambol pe mare, când cu vântul se ciocnește,
cu armata ei de valuri, țarmu-n coastă îl lovește.*

*Scrie versuri, când e calmă, broderii pe valuri face,
focului din miezul Terrei îi trimite soli de pace.*

*Pacea-i binecuvântată când pe gând se stinge focul,
dar căldura e vitală și pe Terra și-n tot locul.*

*Fără foc, ar fi doar apă, fără apă. n-ar fi viață,
n-ar mai fi nici curcubeul, nici adânc, nici suprafață.*

*Ar fi doar nemărginirea fără capăt fără zare,
fără gând de răzgândire, de-întunerice și de soare.*

*De aceea, gândul apei pe fluidul ei se lasă,
Terra noastră rociferă îi e prinț și loc de casă.*

*Noi îi suntem o povară, trepăduși cu gânduri multe,
apa din esența noastră n-are vreme să ne-asculte.*

*Știe că ne batem capul cu tot felul de probleme,
unele de râsul lumii, altele sunt vechi dileme.*

*Dar noi suntem tari ca gândul din structura sa pietroasă,
ca lumina de pe gânduri din esența sa apoasă.*

*Și chiar dacă gânduirea nu se-întoarce la izvoare,
Noi rămânem ce rămâne dintr-o apă gânditoare.*

București, 18 noiembrie 2023

SILOGISM ȘI STAGIRIT

*Mă uit la tine, gândul meu bătrân,
și mă gândesc de ești tăcut sau mut,
de-ai fost real în timpul ce-a trecut
sau doar un gând de slugă și stăpân.*

*Am fost cu tine peste tot, mereu,
tu, boi și jug, eu, doar proțap și car,
pe drumuri lungi, pe visuri în zadar,
din care-am mai rămas doar tu și eu.*

*Tu, univers, eu, un plaivaz de lut,
tu, creier peste tot, eu neuron rebel,
ducând povara gândului la fel,
pe-același văz văzut în nevăzut.*

*Acum, la vremea vremii de final,
tu taci, eu tac, tăcerile vorbesc,
vorbirile la vorba lor privesc,
ca marșul funerar la triumfal.*

*Finalul nu e ultimul sfârșit,
nu este nici tratat de nerăzboi,
e doar o pace albă dintre noi,
eu, silogism, tu, Stagirit.*

*Și dacă-ar fi să fie ce-a mai fost,
am face tot la fel cum am făcut,
cu scut, sub scut sau fără scut,
și-om învăța gândirea pe de rost.*

*Sau ne vom pune mințile în minți,
când batem palma-n gândul din cuvânt,
în amintirea vremilor de vânt
ce-au înghețat iubirile fierbinți.*

*Un gând pe gând din gândul tot-gândit,
sau silogism gândit de Stagirit.*

București, 17 noiembrie 2023

VIRGULĂ ȘI PUNCT PE GÂND ÎN MARELE PUSTIU

*Deși sunt sarea și piperul-n orice scris,
nu este niciun scris fără prezența lor;
nici apă care n-are-n ea un punct de zbor,
în noul scris rescris, par sensul interzis.*

*Sunt minți ce cred că-s, astăzi, semne inutile,
nu-s a, o, u, e, î ori i,
ce din vorbitul scris n-au drept la a nu fi,
cum tancul n-ar fi tanc de drept fără șenile.*

*Nu-s litere, nu-s sunete, nu sunt nici val,
punctul e doar punct, virgula e punct cu coadă,
în alpinism, sunt regroupare-n escaladă,
punctul singur, fără coadă, -i însemn la un final.*

*Punct mai înseamnă și final de cățărare,
în orice text cu propoziții strânse-n fraze,
ce-încarcă-n verbării cuvinte-kamikaze ,
ca-n rostul sacru fără rost să le omoare.*

*Dar virgula și punctul fac, de fapt, echipă,
căci virgula-i mereu frumoasa domnișoară,
un punct cu fustă ce produce și separă
impactul necesar dintre finit și clipă.*

*Punctu-i hiper-punct în textul hipersonic,
iar virgula-i frânar în verbul de sinteză,
ce pune infinitu-n cogno-paranteză
și lasă mintea să respire în subsonic.*

*O virgulă-i substanție -ntre stații,
sau haltă scurtă-n propoziția prea lungă,
ca sensu-n contrasensul sensului s-ajungă,
în spațiul ignifug din focul dintre spații.*

*Și, totuși, vremea ei nu-i vreme secundară
în universul vorbei, încă viu sub scut,
în care vorbăria noastră s-a născut,
ducând cu verbul vremii pietrele de moară.*

*Dar noi trăim de-acum în noua vorbărie,
în care scrisul limbii-n alt cuvânt se scrie,
c-un verb sărac tot mai bogat în sărăcie,
dar c-un limbaj tot mai sărac în bogăție.*

*Un nou taifun s-a declanșat fără să știe
și-ar vrea să facă iarăși treabă-n cum se scrie:
doar litera cea mică-n drept de drept să fie
s-aducă forma fără forme-n poezie.*

*Iar virgula și punctul din versuri să dispară,
non-forma formei sau forma fără formă,
eliminarea normei sau scrisul fără normă
sunt noua strategie în gând și-n călimară.*

*Majuscula de azi, plus virgula și punctul
și-atâtea punctuații, azi, obositoare,
ar trebui urgent trimise la casare,
de astăzi par de-ajuns fonemul și cuvântul.*

*Ar fi de drept ca dreptu-n drept și azi să fie,
natura nu-i nici azi pe puncte-învirgulantă,
dar scrierea-n abstract -i și ea simbolizată,
e greu să înțelegi limbajele din vrie.*

*Deși e la vedere, e greu să se privească,
privirea astăzi de pe slove-i lineară,
iar dacă punctuația o să dispară,
privirea-n sine nu gândește ce citește.*

*Iar eu, cuvânt pe gând, rămân mereu ce-aș vrea să-mi fiu:
o virgulă și-un punct pe gând în marele pustiu...*

București, 21 noiembrie 2023

GÂND ÎN NEMURIREA MORȚII

*Dacă astăzi viața minții pare-n moarte cerebrală
și găsirea căutată în ascundere se pierde,
iar vederea generală vede doar ce nu se vede,
este clar că-n văz gândește o vedere-n văz de smoală.*

*Azi, vederea-n văzul vremii e mai mult decât smolită,
iar în soare par să ardă străluciri întunecate,
ochii ochilor din stele au în sine cataracte
iar privirea din adâncuri este tot de sus privită.*

*Nu știm dacă viața minții este-n drept sau nu să moară,
însă gândurile vieții dau în poala ei cu ghiocul,
radiația solară stinge și aprinde focul
iar interiorul minții într-un somn pe gând coboară.*

*Providența provenirii își ia nasul la purtare,
însă nasul nemuriri -n nicio moarte nu se poartă,
nasul gândului funebru are-n gânduri altă soartă,
el e destinat să fie nas de gânduri mortuare.*

*Dar se știe de când timpul, viața morții e eternă,
nu dă ortul niciodată, ci trăiește-n veșnicie,
ea-i stăpână permanentă pe imensa ei moșie,
cu tron fără de durată, cu drapelul negru-n bernă.*

*Nemurirea este viața, cerc în cerc din viață-n viață,
o gândire în mișcare, o mișcare permanentă,
cu furtuni pe gândul vieții din ideea imanentă,
dimineață, seară, noapte, apoi iarăși dimineață.*

*Gândul dintre două gânduri la al treilea gândește
el miroase trinitatea precum câinele o urmă,
toate gândurile noastre sunt ca oile din turmă,
unul behăie sinistru, altu-n gând vreun gând pândește.*

*Dar gândirea, care-i doamnă, cu coroană de regină,
dă regatul pe-o dilemă și dilema pe-o idee
despre gândul ce gândește de-i bărbat sau e femeie,
de noapte-întunecoasă sau doar rază de lumină...*

*Noaptea minții-și face casă într-o veche zi cu soare
ca să-i fie-n antiteză un concept de luminare,
care-n codul ei genetic este gând de-întunecare,
dacă gândul de serviciu e cu ziua la plimbare.*

*Cheia nopții nu-i ca ziua, nu depinde de lumină,
chiar de zilele din ceruri plouă nopțile cu stele,
noaptea-i neam de veșnicie-n infinitul dintre ele,
unde negru nu-i culoare, ci doar liniște pustie.*

*Gând înseamnă libertate, nu supus în fața sorții,
în lumina din cuvinte și din nemurirea morții.*

București, 22 noiembrie 2023

GÂNDUL DINTRE GÂNDURI

*Prin hărmălaia lumii, mai zboară-n infinit,
un fluture de noapte și-un gând pe dos gândit.*

*Un fluture-i o clipă dintr-un parcurs divers,
iar clipa-i rațiune într-un picior de vers.*

*Când somnul rațiunii la ziuă-adoarme-n vis,
prostia mai visează o noapte-n paradis,*

*Iar mintea ostenită mai ia un somnifer
și-și mută rațiunea de cap de lemn în fier.*

*Concepe o manevră în cod creat din pix,
preschimbă ziua-n noapte și-adoarme la punct fix.*

*Adoarme-n gând și gândul, în dreptul lui la somn,
precum la ziuă noaptea și gândul rău la domn.*

*Rămâne pixuirea ca facere în scris,
pe intervalul lumii dintre real și vis.*

*Dar chiar și pixuirea se duce la culcare,
când pixelii-și trec legea în cod de pixelare.*

*Don Cyber schimbă foaia în pixeli pe ecran
iar pixul bate palma cu noul suveran.*

*Chiar dacă rânduiala mai bate din picior,
sistemul nu se schimbă, la pix e-n veci dator.*

*Iar inima de gardă tot sună pe de rost,
dar gândul n-o aude, a adormit în post...*

*Atunci inteligența afirmă: nu-s robot
și toate o iau razna între nimic și tot.*

*Așa-i în curtea Terrei, când soarele dispare,
doar inima-i de gardă, iar restu-i la culcare.*

*Mai toată hărmălaia se trece-n cod tăcut,
ca orice făcătură, ca lucrul prost făcut.*

*În mintea de pe urmă, chiar dacă-i cea mai bună,
ce-i bine se prescrie, iar relele se-adună.*

*Nu mai contează lumea, când e pe dos privită,
ci doar esența-i oarbă, când e de ea lipsită.*

*Doar teama de cuvinte mai face diferența,
când gândul rațiunii și-a expirat esența.*

*În orice diferență, absențele se-adună,
Iar spusa, de nu-i spusă, nu are cum să spună.*

*Curajului din gând nu-i pasă de angoasă,
iar vântul dus pe gânduri nu-i vântul de acasă.*

*E-un vânt din lumea largă, e vântul dus de vânturi,
e-un gând ce-n gând gândește, e gândul dintre gânduri.*

București, 24 noiembrie 2023

GÂND DE LIBERTATE

*Un nor cu gânduri bune peste cuvânt se lasă,
un altu-n călimară își face loc de casă,
dar casa proiectată-i plecată de acasă,
iar gândului de astăzi de casă nu-i mai pasă.*

*Cuvântul are gânduri, mai bune sau mai rele,
el e stăpânul vorbei, al vorbei ce-l vorbește,
când, în gâlceava lumii, el tace și gândește
ca gândul dus pe gânduri pe cerul plin de stele.*

*Cu ultima vocală, se duce la culcare,
-i prea multă gălăgie-n tăcerile vocale,
și niciun text de lege nu vrea a treia cale,
cuvântul care vine-i la fel și la plecare.*

*Și pleacă iar cu gândul în alte limbi mai faine,
nu poate să rămână mereu la fel sub soare,
cuvintele de astăzi-s cuvinte călătore,
ce trec din limbă-n limbă, ca oamenii prin haine.*

*Nu prea contează limba, ea-i doar o suprafață,
contează numai gândul din fiecare limbă,
doar el e stâlpul casei, cuvintele se plimbă,
c-așa e făcătura dintre cuvânt și viață.*

*Chiar dacă nu-i de-a bună, ea face totuși bine,
cuvintele din barbă-i fac păci și duc războaie,
furnicile-și duc viața cu gându-n mușuroaie,
iar eul nostru sacru e doar un lucru-n sine.*

*Că sinele e unul o știe tot pământul,
o știe chiar și cerul, deși el n-are casă,
nici când prin el se-înălță, nici când, din nori, se lasă,
nici când e plin de stele, nici când îl bate vântul.*

*Mi-e greu să-l iau cu mine la mine în cetate,
o șoptă-mi spune-n taină că-n gând e iar furtună,
că norii din cuvinte fac zarvă împreună
și-aduc pe cerul minții un gând de libertate.*

*M-adun din risipire, mă scald în mări uitate,
sunt iar cu mine însumi în gânduri împreună,
în vorbăria vorbei, tăcerile se-adună,
și ies din ascunzișuri lumini necenzurate.*

*Mă-împovărez cu ele prin nopțile de gânduri,
când gându-și părăsise, de ani și ani, lumina,
iar ochiul își pierduse în străluciri retina,
cum își pierduse rândul rândul lui din rânduri.*

*Chiar dacă gândul pare mai liber decât vântul,
suprema-i libertatea i-o dă de fapt Cuvântul.*

București, 27 noiembrie 2023

GÂND PE GÂND DIN GÂNDUL MEU

*Am fost o zi slujbaş în infinitul mare,
dar mă gândeam c-ar fi de drept și unul mic,
precum în important un lucru de nimic,
și-n gândul de pe gând, un gând din depărtare.*

*M-am străduit să-i încropesc o diagramă.
cu câte infinituri mici s-a complicat
și-n câte alte galaxii s-a implicat,
precum un reclamist în propria-i reclamă.*

*Dar infinitu-i un finit fără hotare,
un sacrosant repetitor repetitiv,
cum e culoarea lumii noastre-n ROGVAIV,
și raza lunii, noaptea, -n razele de soare.*

*Am încercat să-l cumpăr, să-l aduc acasă,
să-l fac să strălucească noaptea în balcon,
când soarele-i plecat din cer pe-un stadion,
să joace-n pietricele fotbalul de masă.*

*Dar gândul meu tăcut s-a implicat prea tare
într-un nimic deplin ce se credea că-i tot,
crezând credul că sunt în drept de drept să pot
să mă gândesc că pot să fiu fără hotare.*

*Și totuși, infinitul nu-i atât de mare,
precum un gând în universul său din gând,
în care nu există-acum, nici vreun curând,
ci doar tăceri adânci și lumi nelineare.*

*Există infinit din infinituri dense
și infinit și-atât, doar infinit,
precum ar fi sfârșitu-n nesfârșit,
ca un nimic din alt nimic fără hotare.*

*Nimicul nu-i un moșier fără moșie,
nici tigră foarte goală într-un spațiu plin,
nici gustul amărui din vinul vin pelin,
ci doar un veșnic pretendent la veșnicie.*

*El n-are formă, nici miros și nici culoare,
e pur și simplu tot ce-a tot fost: nimic
un vid expediat de un alt vid mai mic,
mereu aceeași permanență trecătoare.*

*Am fost o zi slujbaş în infinitul mare,
apoi planton la infinitul junior,
când el dormea la taică-su-n pridvor
fără permis, fără zăpădă, fără hotare.*

*Mă mai gândeam și-atunci la clipa următoare,
apoi, când micul mare singur s-a trezit,
am înțeles că nu există infinit,
ci doar un gând, din gând în gând, fără hotare.*

*In zori, m-am detașat din ce sunt eu, cu greu...,
infinitu-i doar un gând pe gând din gândul meu.*

București, 29 noiembrie 2023

CUPRINS

<i>De același autor•.....</i>	<i>2</i>
<i>Silogisme Îngândurate•.....</i>	<i>5</i>
<i>Gândul gândului din gând•.....</i>	<i>8</i>
<i>Piatra unui zis necenzurat•.....</i>	<i>10</i>
<i>Marea-întunecare•.....</i>	<i>11</i>
<i>Înghețare pe foc•.....</i>	<i>13</i>
<i>Patron limbut•.....</i>	<i>15</i>
<i>Luminare•.....</i>	<i>18</i>
<i>Un univers într-un cuvânt•.....</i>	<i>20</i>
<i>Dreptul la orbire•.....</i>	<i>22</i>
<i>Strâmbătate•.....</i>	<i>24</i>
<i>Născătoare de gând•.....</i>	<i>26</i>
<i>Orizont vexat•.....</i>	<i>28</i>
<i>Eternitatea clipei gânditoare•.....</i>	<i>30</i>
<i>Reciclarea pietrelor de moară•.....</i>	<i>32</i>
<i>Infinitatea clipei•.....</i>	<i>34</i>
<i>Actualizare•.....</i>	<i>36</i>
<i>Cuvânt frumos pe care nu l-ai spus•.....</i>	<i>38</i>
<i>Cogno-Univers•.....</i>	<i>40</i>
<i>Noaptea în lumină•.....</i>	<i>42</i>
<i>Formatări anacolute•.....</i>	<i>44</i>
<i>Oase, verbe și pământ•.....</i>	<i>46</i>
<i>Înțelepciunea prostiei•.....</i>	<i>48</i>
<i>În ce-a fost și-n ce-a rămas•.....</i>	<i>50</i>
<i>Legi fărădelegi paradoxale•.....</i>	<i>52</i>
<i>Cap și capi•.....</i>	<i>54</i>
<i>Casa prostiei•.....</i>	<i>56</i>
<i>Poema apei noastre•.....</i>	<i>58</i>
<i>Piatra unui zis necenzurat•.....</i>	<i>60</i>

<i>Pustiiri•.....</i>	<i>61</i>
<i>Mirarea îndoielii•.....</i>	<i>63</i>
<i>Visare-n visul nopții•.....</i>	<i>65</i>
<i>Pe raftul plin cu sensuri expirate•.....</i>	<i>67</i>
<i>Din întunecare•.....</i>	<i>69</i>
<i>Joc•.....</i>	<i>71</i>
<i>JOC•.....</i>	<i>72</i>
<i>La un preț cu suprapreț•.....</i>	<i>75</i>
<i>Vervă de taifun vexat•.....</i>	<i>77</i>
<i>Lătrătură•.....</i>	<i>79</i>
<i>Talpa duratei•.....</i>	<i>81</i>
<i>Gând îngândurat•.....</i>	<i>83</i>
<i>Iubire sfântă și povară•.....</i>	<i>85</i>
<i>Să porți în gând pământul•.....</i>	<i>87</i>
<i>Parfum de nostalgie•.....</i>	<i>90</i>
<i>Soarele din ochi de foc și focul lui de apă vie•.....</i>	<i>92</i>
<i>Perpetuum•.....</i>	<i>94</i>
<i>Împreună•.....</i>	<i>96</i>
<i>Cuvântul-cheie•.....</i>	<i>98</i>
<i>Transfer•.....</i>	<i>100</i>
<i>În drept de drept, cu dreptul la de toate•.....</i>	<i>102</i>
<i>Sortirile uitării•.....</i>	<i>105</i>
<i>Dureri netrecătoare•.....</i>	<i>107</i>
<i>Profund și gol, ca vântu-n libertate•.....</i>	<i>109</i>
<i>O clipă infinită dintr-un etern de fum•.....</i>	<i>112</i>
<i>Gând pe gând îngândurat•.....</i>	<i>114</i>
<i>Hotare•.....</i>	<i>116</i>
<i>Răsăritul nopții•.....</i>	<i>118</i>
<i>Timp•.....</i>	<i>120</i>
<i>Sensuri contra-sensuri în derivă•.....</i>	<i>122</i>
<i>Lumină și întuneric•.....</i>	<i>124</i>
<i>Văz pentru gând•.....</i>	<i>126</i>
<i>Consonanțe haotice•.....</i>	<i>128</i>
<i>Murirea nu-i popas voit între izvoare•.....</i>	<i>130</i>

<i>Flacăra de gheață•.....</i>	<i>132</i>
<i>Certitudinea îndoielii•.....</i>	<i>134</i>
<i>Poarta, ușa și pridvorul... •.....</i>	<i>137</i>
<i>Gândul bun și gândul rău•.....</i>	<i>140</i>
<i>Când fala zilei în amurg ajunge•.....</i>	<i>142</i>
<i>Somnul treaz al rațiunii•.....</i>	<i>145</i>
<i>Pe post de adevăr, minciuna•.....</i>	<i>148</i>
<i>Contrarietăți banale•.....</i>	<i>150</i>
<i>Când, undeva... •.....</i>	<i>152</i>
<i>În văzul nevăzut... •.....</i>	<i>154</i>
<i>Esențiali din ultima esență•.....</i>	<i>157</i>
<i>Nemintea minții•.....</i>	<i>159</i>
<i>Al meu•.....</i>	<i>161</i>
<i>Prin spusa ce-n spuse s-a spus•.....</i>	<i>164</i>
<i>Ecou tăcut•.....</i>	<i>166</i>
<i>Gol tot mai gol... •.....</i>	<i>168</i>
<i>Împușcătură fără ecou•.....</i>	<i>170</i>
<i>Jos-și-sus•.....</i>	<i>172</i>
<i>De Demult acum•.....</i>	<i>174</i>
<i>Harababură-n haos•.....</i>	<i>176</i>
<i>Liber și hoinar•.....</i>	<i>178</i>
<i>Demultu-n escaladă spre acum•.....</i>	<i>180</i>
<i>Durere•.....</i>	<i>182</i>
<i>Doar el•.....</i>	<i>184</i>
<i>Real și ireal•.....</i>	<i>186</i>
<i>Gând multirol•.....</i>	<i>188</i>
<i>Bravură și povară... •.....</i>	<i>190</i>
<i>Țara, cultul și eroii•.....</i>	<i>195</i>
<i>Sunt sânt, sânt sunt?!•.....</i>	<i>197</i>
<i>Pustiu pe gând•.....</i>	<i>200</i>
<i>Truditor tăcut•.....</i>	<i>203</i>
<i>Văzul din gând•.....</i>	<i>205</i>
<i>Gândul gânditor al apei.....</i>	<i>207</i>
<i>Silogism și Stagirit.....</i>	<i>209</i>

GÂND ÎNGÂNDURAT

<i>Virgulă și punct pe gând în marele pustiu.....</i>	<i>211</i>
<i>Gând în nemurirea morții.....</i>	<i>214</i>
<i>Gândul dintre gânduri.....</i>	<i>216</i>
<i>Gând de libertate.....</i>	<i>218</i>
<i>Gând pegând din gândul meu.....</i>	<i>220</i>

Ființarea nu-i trăirea ce se naște și ce moare,
nu e nici eternitatea dintr-o clipă trecătoare,
e doar clocotul ce arde în oceane neștiute,
care vine din adâncuri și din zări necunoscute.

Nu dărâmă, nu zidește, ci doar toacă și frământă
gândul, oful și regretul, plânsul care-n sine cântă,
planul, rostul și aluatul ce-l dospește-n ea ideea,
și luminile din stele ce privesc în ochi femeia...

ISBN 978-973-8941-95-3